

折腰

ปรปักษ์
ข้าพชน

๒

ผิงไหลเค่อ 蓬萊客 เจียน
กังเจวียน แปล

คือทุกสิ่งก็เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

"มีคิดถึงข้าหรือเปล่า นี้อ?"

เว่ยเซ่าเอ๋ยต์ตบทเสี้ยวเฉียวแล้วเพิ่มแรงบีบมือนุ่มอย่างหนักหน่วง เสี้ยวแรงนั้นมากจนทำให้นางรู้สึกเจ็บนิดๆ ใบหน้าอันหล่อเหลาตกลงมาชิดใกล้ยิ่งขึ้น สองแก้มของหนุ่มสาวจวนจะเสียดสีกันอยู่รอมร่อ กระทั่งนางสัมผัสได้ว่าไทรหนวดบนแก้มของเขาที่มดำให้คันยุบยิบ

เสี้ยวเฉียวข่มกลั้นความรู้สึกอยากจะหัดคอหนี นางรีบเบือนหน้าหลบไปด้านหลังแทน

เว่ยเซ่ายกมืออีกข้างขึ้นมา ใช้นิ้วหัวแม่มือเชยดวงหน้าของนางให้หันตรง บังคับให้นางมองเขา สีหน้าของชายหนุ่มดูเหมือนจะไม่ค่อยพอใจแล้ว

"คิดถึงลิ..." เสี้ยวเฉียวค้อนเขาอยู่ในใจ เอ๋ยต์ด้วยน้ำเสียงคลุมเครือ

เว่ยเซ่ายิ้มกริ่มก่อนจะคลายมือจากนาง กระตุกมือเพียงสองสามหนก็ปลดชุดเกราะบนร่างออก ถอดทั้งลงพื้นเสร็จเรียบร้อยแล้ว

มากกว่ารัก ปรปักษ์จำนวน 2

เพ็ญพลเค่อ เซียน ถัวเวรียน เปา

《折腰》

Vol. 02

Original story and characters created and copyright © Author: 蓬莱客 Peng Lai Ke

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai translation copyright © Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2372-3

ภาพประกอบ 寂山有欢

จัดพิมพ์โดย

JAMSAI

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

พบบน

กระดาษหนอมลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

มาถึง 'ปรัปกรณ์' เล่ม 2 กันแล้วนะคะ ชีวิตของสตรีในห้องหอเช่นเสี่ยวเจียว ที่แม้ไม่อาจจับตาออกไปสู้รบกับใครเขาได้ แต่นางก็ใช้มันสมองคอยช่วยเหลือครอบครัว ที่อยู่ไกลให้พ้นภัยได้จากหลังบ้านนี่ล่ะคะ ทั้งยังต้องแบกความแค้นที่เว่ยเซ้ามีต่อสกุลเจียว เอาไว้ด้วย

ในเล่มนี้หลังจากเว่ยเซ้ากับเสี่ยวเจียวมีความสัมพันธ์แนบแน่นกันมากขึ้น บุรุษผู้แสนจะมีความคิด 'อยู่เหนือสตรี' แบบคนยุคเก่านั้นต้องมาจิตใจหวนไหว หลับตาฝันถึงใบหน้าภรรยาคนงามตลอดเวลา แต่เขาก็ยังรักษามาตราเสี้ยนแข็ง ทั้งยังเป็นบุรุษที่หึงโมโหร้าย แล้วเขาจะรั้งแกเสี่ยวเจียวได้จริงหรือ

เมื่อความลับไม่มีในโลก ขาดิกำเนิดของเว่ยเหยียน รวมถึงเรื่องที่เขาแอบหลงรัก ภรรยาของน้องชายกำลังจะถูกเปิดเผย เรื่องที่สืบทอดจะถูกคนวางแผนร้าย จนอาจเกิดเรื่องถึงแก่ชีวิต ไหนจะชูเอ้อหวงที่เคยสนิทสนมกับเว่ยเซ้าในสมัย เขาเป็นหนุ่มน้อยทำท่าจะกลับมาอีกหน

เรื่องราวทั้งหมดจะเป็นอย่างไรนั้น หากพร้อมกันแล้วเชิญท่านนักอ่าน พลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * เสี่ยวเฉียว
ชื่อเล่นว่าหมานหมาน วิญญาณมาจากยุคปัจจุบัน มีความสามารถในการคัดอักษร เป็นคนฉลาด รักครอบครัว ปรับตัวเก่ง
- * เว่ยเซ้า
ทายาทหนึ่งเดียวของสกุลเว่ย เป็นแม่ทัพใหญ่ ครองดินแดนโยวโจว มีปณิธานรวบรวมแผ่นดิน มีความคิดบุรุษเป็นใหญ่เหนือสตรี
- * เว่ยเหยียน
เจ้าเมืองใต้แห่งโยวโจว เป็นบุตรชายของอาหญิงเว่ยเซ้า บิดาเป็นอ๋องแห่งราชสำนักซงหนู เจ้าผู้ มักมากในกาม
- * เฉียวฉีอู๋
น้องชายฝาแฝดของเสี่ยวเฉียว นิสัยซื่อๆ จังจิก รักและเชื่อฟังพี่สาวมาก เป็นแม่ทัพหนุ่มของเหยียนโจว
- * สวีฮูหยิน
ท่านย่าของเว่ยเซ้า ผู้นำตระกูลในช่วงที่บิดาของ เว่ยเซ้าตาย ใจดีมีเมตตา เด็ดขาด รักหลานชายมาก
- * ชูเอ้อหวาง
ธิดาของเซวียนผิงโหวแห่งแคว้นจางซาน เพื่อนในวัยเด็กของเว่ยเซ้า เป็นม่าย หาทางสานสัมพันธ์ กับเว่ยเซ้า
- * ต้าเฉียว
ลูกพี่ลูกน้องของเสี่ยวเฉียว มีสมญานามคู่กับเสี่ยวเฉียวว่า 'สองเฉียวแห่งเหยียนโจว' บอบบาง

* ป้าจ้อ

สามีของต้าเจี๋ยว อดีตเป็นหนุ่มเลี้ยงม้า มีวรยุทธ์
ถูกเรียกขานว่า 'บุรุษนัณฑ์ตามรกต'

* ขุนเหินยง

แม่ของเสี่ยวเจี๋ยว รักเสี่ยวเจี๋ยวเหมือนลูก
ติดตามมายังสกุลเว่ยด้วย

* จูซือ

มารดาของเว่ยเซ่า งมภายในคุณไสย เคียดแค้นสกุลเจี๋ยว
เกลียดชังเสี่ยวเจี๋ยว

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

13

เสียวเฉียวเห็นสวีสฐยนิบอขาวชนะศึกของเว่ยเซ้าจบก็มองมา
ที่นางพร้อมเผยรอยยิ้มแห่งความปลาบปลื้ม

"วิเศษเหลือเกินเจ้าคะ หวังว่าท่านพี่จะกลับจวนมาในเร็ววัน"

เสียวเฉียวเอ่ยตอบ

สวีสฐยนิบอมยิ้มผงกศีรษะ

จุ๊ซื่อมองดูเสียวเฉียว รอยยิ้มที่เปื้อนใบหน้าค่อยๆ แปรเปลี่ยน
เป็นแข็งทื่อ

ถ้อยคำที่แสนจะเรียบง่ายประโยคนี้ของนางกลับสะกิดถูกปม
ในก้นบึ้งหัวใจของจุ๊ซื่ออีกครั้ง

ยามที่หญิงสกุลเฉียวเพิ่งมาถึงจวนสกุลเว่ยใหม่ๆ จุ๊ซื่อนึกว่า
บุตรชายจะเคียดแค้นชิงชังนางเช่นเดียวกับตนเสียอีก ไม่คิดเลยว่า
บุตรชายไม่เพียงอยู่ร่วมห้องกับนาง มิหนำซ้ำยังปกป้องนางมากทีเดียว

ตนเป็นมารดาของเขา ทั้งเป็นผู้ให้กำเนิดและเลี้ยงดูบุตรชายผู้นี้มา
แม้ในตัวเขามีหลายสิ่งที่ไม่กระจำงและขบไม่แตก ทว่าบุตรชาย
ชมชอบสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือไม่ มารดาผู้นี้ยังสามารถมองออก

บุตรชายยึดครองเมืองจันทราได้อย่างราบรื่น ไม่ช้าก็จะได้กลับมา
มาแล้ว นี่ย่อมเป็นเรื่องที่ดีใหญ่หลวง แต่พอนึกว่าเขากลับมาเมื่อไร
คงถูกหญิงสกุลเฉียวนั่นสบช่องสอดแทรกเข้ามาอีก แม้บุตรชายเพียงถูก
เนื้อหนังมังสาของนางมอมเมาทำให้ลุ่มหลง เห็นนางเป็นเพียงของเล่นชิ้นหนึ่ง
เท่านั้น กระนั้นในหัวใจของตนก็ยังคล้ายถูกเหล็กแหลมเจาะทะลวงเข้ามา
ไม่หยุดยั้ง

อันที่จริงแล้วสำหรับจุซือ นอกจากเจิ้งชู่ผู้เป็นหลานสาว ได้หล้านี้
ก็ไม่มีสตรีอื่นใดที่ควรค่าพอจะเป็นภรรยาของบุตรชายตนอีก

นอกจากเจิ้งชู่แล้ว สตรีอื่นไม่ว่าคนใดล้วนเป็นพวกที่คิดหมายจะ
ฉกชิงบุตรชายไปจากตนทั้งสิ้น

นับประสาอะไรกับหญิงสกุลเฉียวนางนี้ที่มาจากตระกูลศัตรูด้วยซ้ำ
จุซือใช้แววตาคมกริบจดจ้องดวงหน้าเปื้อนยิ้มของเสี่ยวเฉียว
จนเหม่อลอยไปเล็กน้อย

"ยายังได้รับข่าวอีกเรื่องหนึ่งด้วยนะ" สวีฮุ่ยหยินยิ้มกล่าวต่อ "อีก
ไม่กี่วันจะมีคนในจวนสกุลเฉียวของเจ้ามาที่นี่ หนึ่งในนั้นก็น้องชาย
ของเจ้าเอง"

เซวียไท่ถอนทัพกลางสมรภูมิ มณฑลเหียนโจวโชดตึรอดพ้น
คราวเคราะห์ไปอีกหน พวกจางผู้จึงเสนอแผนต่อเฉียวเยวีย ให้เขา
ฉวยโอกาสนี้ส่งทูตไปยังเมืองอวิ๋นหยาง ประการแรกเพื่อแสดงความ

ขอบคุณ ประการที่สองเพื่อถือโอกาสกระชับความสัมพันธ์ของสองสกุล
ไปในตัว เขียวเยี่ยวเห็นพ้องอย่างยิ่งจึงรีบคัดเลือกทูตโดยไม่รอช้า

เขียวฉือพอได้ยินข่าวก็ขอเดินทางไปด้วย เขียวผิงรู้ว่าบุตรชาย
คงคิดถึงเสี่ยวเฉียว ตัวเขาเองก็คิดว่าในเมื่อบุตรสาวแต่งงานเข้าสกุลเว่ย
ไปแล้ว ไม่ว่าเมื่อก่อนตนจะไม่เต็มใจเพียงใด ถึงอย่างไรเรื่องราว
ก็เปลี่ยนแปลงไม่ได้อีกแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นปัญหาร้ายแรงของเหยียนโจว
ในครั้งนี้อย่างไรก็ออกแรงช่วยมหาศาล หากสามารถใช้โอกาสนี้ฟื้นฟู
ความสัมพันธ์ได้จริงก็นับว่าโชคเข้าข้าง ได้ลาภจากคราวเคราะห์
ดังนั้นเขียวผิงจึงมิได้ยับยั้ง เพียงกำชับบุตรชายหลายประโยคเมื่อใกล้
ออกเดินทาง

เขียวฉือรับปากหนักแน่น เมื่อถึงวันเดินทางก็ติดตามคณะทูต
นำของกำนัลล้ำค่าเคลื่อนขบวนออกไป ยามนี้อยู่ระหว่างทางที่มุ่งหน้า
สู่เมืองอวี่หยางแล้ว

น้องชายกำลังจะมาเยี่ยมเยียนนางถึงที่นี่?

ข่าวนี้ทำให้เสี่ยวเฉียวเบิกบานใจเป็นล้นพ้น

มาอยู่โยวโจวได้เกือบครึ่งปีแล้ว ในใจเสี่ยวเฉียวจึงคิดถึงคนทางบ้าน
ยิ่งนัก อีกทั้งยังห่วงพะวงถึงต้าเฉียวกับปี่จ้อที่บัดนี้ไม่รู้ไปอยู่แห่งหนใด
เมื่อแรกตอนที่ส่งพวกเขาจากไป ต้าเฉียวเคยรับปากว่าวันหน้าหากปักหลัก
มั่นคงแล้ว ถ้ามีโอกาสจะส่งจดหมายมาหานาง เสี่ยวเฉียวจึงตั้งตารอ
จดหมายของพวกเขามาตลอด

ยิ่งไปกว่านั้น ยามนี้นางยังมีวาจาอื่นใครจะบอกกล่าวต่อบิดาด้วย
เดิมที่ตั้งใจจะเขียนจดหมายส่งไปอยู่แล้ว ในเมื่อน้องชายกำลังจะมาเยือน

ก็ให้เขานำจดหมายกลับไปได้อีก

เงาไม้ดั่งแมลงที่ฝากไว้ในใจนางระหว่างการไปเยือนแคว้นจางชาน
ถูกชาวดีที่ไม่คาดฝันนี้ขับไล่ไปหมดสิ้น ทุกวันสาวน้อยมุ่งหวังให้เวลา
ผ่านไปโดยไว นางจะได้พบหน้าเฉียวฉือผู้เป็นน้องชายเร็วขึ้น

ครึ่งเดือนต่อมายามที่กลุ่มของเฉียวฉือยังมาไม่ถึงนั้น เว่ยเซ่า
ก็เดินทางกลับมาถึงก่อน

ชัยชนะที่เมืองจิ้นหยางทำให้ขุมกำลังทางทหารของเว่ยเซ่าเพิ่มขึ้น
มาอย่างรวดเร็ว กองทัพขยายตัวถึงสามแสนนาย นอกจากพลทหาร
หนึ่งแสนที่รั้งอยู่รักษาการณ์ที่เมืองจิ้นหยาง กับส่วนที่เหลือซึ่งแบ่งไป
ประจำการยังเมืองพันหยางและเมืองซินตูแล้ว ก็ยังมีไพร่พลอีกหนึ่งแสน
นายที่ติดตามเขากลับมาถึงเมืองอวี่หยาง

วันนั้นในเมืองอวี่หยางไม่ต่างจากช่วงเวลาฉลองเทศกาล ประตู่
เมืองเปิดอ้ากว้าง ราษฎรเรียงรายสองข้างทางเพื่อต้อนรับการกลับมาของ
ท่านโหว

กำลังหลักของกองทัพรั้งอยู่ในค่ายนอกประตูเมืองทั้งสี่ทิศ เว่ยเซ่า
นำพาองครักษ์สองพันคนเพียงหน่วยเดียวเข้าเมืองมา เกราะนักรบ
ของเหล่าองครักษ์ล้วนวาววับจับตา ยิ่ง ยามที่ล่องผ่านเข้าประตูเมืองมา
ด้วยก้าวอย่างอันพร้อมเพรียงนั้น ราษฎรซึ่งอีกheimต้นเต้นอย่างมาก
ก็พากันเปล่งเสียงโห่ร้องว่า 'ท่านโหวกลับมาแล้ว' และ 'รบชนะ' ดังกระหึ่ม
ต่อเนื่องเป็นระลอก กระทั่งเสียงเฉียวฉือที่อยู่ด้านในกำแพงสูงของจวน
สกุลเว่ยยังได้ยินถนัดชัดเจน

สวีสฐนิยน์และจู้ชื้อมารถอ้อนรับที่ประตู่ใหญ่ฉนวนแล้ว
เสี้ยวเฉียวยีนอยู่เบื่องหลังของจู้ชื้อเจียบๆ สายตาทอดไปยัง
ถนนกว้างที่อยู่นอกประตู่ใหญ่สายนั้น

เวลาผ่านไป ในที่สุดนางก็เห็นเงาร่างของคนบนหลังม้าหน่วยหนึ่ง
ปรากฏอยู่ไกลๆ

เงาร่างนั้นชัดเจขึ้นทุกขณะ

ผู้ที่อยู่ด้านหน้าสุด...ก็คือเว่ยเซ่าที่ไปออกศึกนานนับสี่เดือน

ในที่สุดสวีสฐนิยน์ก็กดข่มอารมณ์ปลื้มปิติของตนไม่ไหว สวาททำ
มุ่งไปเบื้องหน้า ก้าวลงบันไดอย่างไม่อาจยับยั้งใจ

เมื่อมองเห็นผู้เป็นย่า เว่ยเซ่าก็รีบเร่งม้าตรงมา ยังไม่ทันจะประชิดใกล้
นักก็พลีกร่างลงจากหลังม้า ย่างเท้าปราดใหญ่เข้ามาใกล้ในไม่กี่ก้าว
ก่อนจะคุกเข่าข้างหนึ่งลงเบื้องหน้าสวีสฐนิยน์แล้วกล่าว "เคราะห์ดีที่หลาน
มิได้ทำให้ท่านย่าผิดหวัง กว่าจะชนะศึกกลับมาในวันนี้ได้ไม่ง่ายเลย
คงทำให้ท่านย่าต้องเป็นกังวลเสียแล้ว!"

สวีสฐนิยน์รีบประคองเขาขึ้นจากพื้น

พวกหลี่เตียนและเว่ยเหลียงที่กลับอวี๋หยางมาพร้อมเว่ยเซ่า
ก็ตามมาถึงแล้วเช่นกัน พวกเขาพากันลงจากม้าเดินขึ้นหน้ามาคารวะ
ขอบคุณสวีสฐนิยน์

สวีสฐนิยน์ยิ้มแล้วเอ่ยด้วยเสียงกังวาน "ข้าต่างหากที่เป็นฝ่าย
ต้องกล่าวขอบคุณต่อเหล่ายอดแม่ทัพและขุนนางผู้ภักดีเช่นพวกเจ้า
แทนสามีผู้ล่วงลับ! หากมิใช่ทุกคนคอยช่วยเหลือ อาศัยเพียงคนสกุลเว่ย
ของข้า มีหรือที่มณฑลโยวโจวจะยิ่งใหญ่เกรียงไกรเช่นในวันนี้ได้"

ข้าได้จัดงานเลี้ยงฉลองชัยชนะให้แก่ชายชาตินักรบทุกคนแล้ว วันนี้
จงปลดปล่อยอารมณ์ให้เต็มที่ ไม่เมาไม่เลิกรา!"

คนทั้งหมดให้ร้องว่า 'ยอดเยี่ยม' เสียงกึกก้อง หน้าประตูจวน
สกลเว่ยเปี่ยมด้วยบรรยากาศแห่งความปิติยินดี

เว่ยเซ่าถูกจู่ชื่อตั้งตัวไปสอบถาม เขาขานตอบสองสามประโยค
ขณะที่สายตาทอดผ่านเหนือศีรษะของมารตามองไปยังเสี่ยวเฉียว
ที่ยืนอยู่เบื้องหลัง

เสี่ยวเฉียวเห็นเขาพิศมองนางจึงคลี่ยิ้มน้อยๆ ให้

เว่ยเซ่ายังคงสวมเกราะนักรบ เนื่องจากอยู่เบื้องนอกต้องรบทัพ
จับศึก วันๆ ขลุ่ยอยู่ในกลุ่มบุรุษกว่าสี่เดือนย่อมไม่แคล้วขาดการดูแล
ตนเอง เรื่องแรกหลังกลับเข้าจวนจึงต้องล้างหน้าผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน

หญิงรับใช้ทั้งรุ่นสาวรุ่นป่าของเรือนประจิมต่างยืนเรียงแถวต้อนรับ
อยู่ที่หน้าประตู ครั้นเว่ยเซ่าเข้าไปด้านในแล้ว คนทั้งหมดก็ตามเข้ามา
รับใช้

เมื่อครู่อยู่ต่อหน้าสวีสฐนิยกับจู่ชื่อจึงไม่ได้มองนางอย่างไม่วางตา
แต่ทันทีที่เข้ามาในห้อง สายตาของเว่ยเซ่าก็พุ่งตรงมาที่ดวงหน้าของ
เสี่ยวเฉียวทันที

ถูกเขาจับจ้องอยู่เช่นนี้ สวายน้อยอดไม่ได้ที่จะรู้สึกขัดใจอยู่บ้าง
ทั้งสองเพิ่งแต่งงานกันได้ครึ่งปีเศษ เวลาที่อยู่ร่วมกันแทบจะน้อยกว่า
ครึ่งหนึ่งของเวลาที่แยกจากด้วยซ้ำ เพิ่งจะเริ่มคุ้นเคยกันขึ้นมา จู่ๆ
ช่วงเวลาระหว่างนางกับเขาก็หายไปรวดเร็วตั้งหลายเดือน ข้ายามนี้

เขาพลันมายืนอยู่เบื้องหน้านางพร้อมไรหนวดที่เขียวครึ้ม จึงทำให้นางบังเกิดความรู้สึกแปลกหน้าขึ้นมานิดๆ อีกครา

เพียงแต่เขาพิศมองนางอยู่เช่นนี้ก็ไม่น่าเหมาะที่นางจะบอกเขาว่าห้ามมอง สวามน้อยจึงได้แต่ก้มหน้าลงเล็กน้อย ดวงตาจับจ้องที่แผงอกแกร่งซึ่งอยู่ในระดับสายตาพลางยกมือช่วยเขาปลดชุดเกราะ

"พวกเจ้าออกไปให้หมด" เว่ยเซ่าเอ่ยขึ้น

ซุนเหนียงสบตากับเหล่าหญิงรับใช้ที่อยู่ในห้องให้รีบวางงานในมือแล้วเรียงแถวถอยออกไป

ซุนเหนียงถอยออกไปเป็นคนสุดท้าย ตอนปิดประตูยังเหลือบมองเสี้ยวเฉียวปราดหนึ่ง

ความนัยในสายตาของซุนเหนียง เสี้ยวเฉียวย่อมมองเห็นออก อีกฝ่ายกำลังบอกให้นางพยายามเอาใจนายท่านที่เพิ่งกลับจวนมา ทำให้เขาอารมณ์ดี

เสี้ยวเฉียวเริ่มลนลาน ทว่าก็ไม่เหมาะที่จะเอ่ยปากรังჭุนเหนียงนางจึงได้แต่เบิกตามองอีกฝ่ายหายลับไปหลังประตู และประตูบานนั้นก็ถูกปิดลงตามหลัง

สีหน้าของสวามน้อยเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดโดยไม่รู้ตัว มือปลดชุดเกราะให้เว่ยเซ่าต่อไปอย่างแข็งทื่อ

ทว่าหมดตัวหนึ่งตรงช่วงเอวเขาดูเหมือนจะติดเล็กน้อย ทำอย่างไรก็ไม่แกะไม่ออกเสียที

เสี้ยวเฉียวอับจนปัญญา ขณะหมดหนทางกำลังจะเอ่ยปากขอความช่วยเหลือจากเว่ยเซ่า หลังมือก็พลันหนีกรอบ มือข้างหนึ่งของเขา

ทาบทับลงมากอบกุ่มเมื่อนางไฉ่ทั้งหมดแล้ว

"ช่วงก่อนหน้านี้มีคิดถึงข้าบ้างหรือไม่"

ข้างหูของเสี่ยวเจียวรื้อนวุบวาบ

เว่ยเซ่ากั่มหน้าประชิดเข้ามาถามนางดูเงี่ยงกระซิบพลางบีบมือของนางเบาๆ

เนื่องจากจับดาบกระบี่มานานปี ฝ่ามือของชายหนุ่มจึงค่อนข้างหยาบกร้านและมีไต่แข็งขึ้นบ้าง เมื่อได้บีบคลึงมืออันนิ่มนุ่มราวไร้กระดูกของเสี่ยวเจียว บรรยาการศอันวาบหวามคลุ้มเครือจึงบังเกิดขึ้นตามธรรมชาติ

เสี่ยวเจียวรู้สึกได้ว่าดวงหน้านางก็เริ่มร้อนผะผ่าวตามไปด้วยแล้ว

เว่ยเซ่ากำลังหยอกเินนาง กระทั่งคนความรู้สึกข้าเช่นนางก็ยังล้มผัสได้

เสี่ยวเจียวล้งเลเล็กน้อย ในที่สุดก็เงยหน้าขึ้นมองเขาพร้อมเอ่ยเสียงแผ่วเบา "ด้านนอกมีหลายคนรอคอยท่านอยู่ ให้พวกขุนเหินยรีบเข้ามาช่วยกันปรนนิบัติท่านล้างหน้าแต่งตัวจะดีกว่า..."

"มีคิดถึงข้าหรือเปล่า หือ?"

เว่ยเซ่าเอ่ยตัดบทเสี่ยวเจียวแล้วเพิ่มแรงบีบมือหนุ่มอย่างหนักหน่วง เสี่ยวเจียวแรงนั้นมากจนทำให้นางรู้สึกเจ็บนิดๆ ใบหน้าอันหล่อเหลากดลงมาชิดใกล้ยิ่งขึ้น สองแก้มของหนุ่มสาวจวนจะเสียดสีกันอยู่รอมร่อ กระทั่งนางสัมผัสได้ว่าไรวนวดบนแก้มของเขาที่มืดดำให้คันยุบยิบ

เสี่ยวเจียวข่มกลั้นความรู้สึกอยากจะหุดคอหนี นางรีบเป็นอนหน้าหลบไปด้านข้างแทน

เว่ยเซ่ายกมืออีกข้างขึ้นมา ใช้นิ้วหัวแม่มือเชยดวงหน้าของนาง

ให้หันตรง บังคับให้นางมองเขา

สีหน้าของชายหนุ่มดูเหมือนจะไม่ค่อยพอใจแล้ว

"คิดถึงสิ..." เสี่ยวเฉียวค้อนเขาอยู่ในใจ เอย่ด้วยน้ำเสียงคลุมเครือ

เว่ยเซ้ายิ้มกริ่มก่อนจะคลายมือจากนาง กระตุกมือเพียงสองสามหน ก็ปลดชุดเกราะบนร่างออก ถอดทั้งลงพื้นเสร็จเรียบร้อยแล้ว

ด้วยสภาพอากาศที่ร้อนอ้าว และชุดเกราะก็ทั้งหนักอึ้งทั้งหนาที่ทับทับที่เขาถอดออก เสี่ยวเฉียวก็สูดได้กลิ่นข้าวบูดคาวคื่นจากบนร่างของเขา เสื้อตัวในที่สวมอยู่ข้างใต้ก็ชุ่มโชกด้วยเหงื่อทั้งด้านหน้าและด้านหลังจนแนบสนิทกับเรือนกาย

เสี่ยวเฉียวไม่กล้าเผยสีหน้ารังเกียจออกมา นางทำเพียงแอบกลั้มลมหายใจแล้วเบือนหน้าไปอีกทาง "น้ำเตรียมไว้พร้อมแล้ว ท่านพี่ไป..."

เว่ยเซ้ายื่นมือมาจุดคางนางเข้าสู่อ้อมอก โอบรัดร่างอ่อนแอด้วยสองแขนที่กำลังกำแล้วก้มหน้าจุมพิตริมฝีปากจิ้มลิ้มอย่างเอาแต่ใจ

ทั้งกลิ่นเหงื่อไคลและกลิ่นดินโคลน คละเคล้าเข้ากับกลิ่นอื่นที่ไม่อาจบอกได้ชัดเจนล้วนประดังมาปะทะจมูกของเสี่ยวเฉียวในคราวเดียว

นางดิ้นรนสองหนก็เลิกรา เพียงพริ้มตาปล่อยให้เขาขบเม้มเสียให้พอ ชายหนุ่มขบเม้มอยู่ครู่หนึ่งก็ละเว้นปากที่อ่อนนุ่ม โอบเอวกว้างบาง ขึ้นไปนั่งบนโต๊ะที่อยู่เบื้องหลัง

"ท่านพี่!"

สาวน้อยตระหนกดู รีบร้อนจะลงไป ทว่ากลับถูกเขาวางนอน แล้วกดตรึงไว้บนโต๊ะ

โต๊ะตัวนี้ไม่สูงนัก เมื่อนั่งลงไปสองขาของเสี่ยวเฉียวจึงสัมผัสพื้นได้

พอตี โกลด์เคียวกัยยามที่นั้งบนม้านั่งเตี้ย

ครันเว่ยเซาขวางนางนอนลงก็ไม่พูดพรั้าทำเพลง คุณเข้าข้างหนึ่งตามลงมาเบื่องหน้าโต๊ะ ก้มหน้าขบเม้มลำคอระหงต่อโดยไม่รอช้า พลางดิ่งตัวเสื้อของนางจนเลื่อนหล่นลงจากไหล่ เปิดเบลี้อยกระตุกไปปลาร้าอันประณีตข้างหนึ่งกับทรวงอกอ้อมอีกครั้งแถบ

ความสนใจของชายหนุ่มเอนเอียงไปทันตา

ช่างน่าสงสารเนื้อนุ่มส่วนนั้นของเสี่ยวเจี๋ยยั้งนักที่ต้องถูกไรวนวดบนแก้มของเธอเสียดสีจนทั้งเจ็บทั้งคัน ไม่ทันไรก็แดงเรื่อไปหมดแล้ว

เว่ยเซาเพ็งจะกลับมาตอนกลางวันแสดๆ เบื่องนอกยังมีคนรอให้เขาออกไปอีกตั้งไม่รู้เท่าไร สวีฮูหยินก็น่าจะกำลังรอคอยอยู่เช่นกัน

อีกทั้งบุรุษที่คิดปลดปล่อยตนเองพร้อมกลืนข้าวบูตคูล้งร่างเช่นนี้เสี่ยวเจี๋ยยั้งก็ไม่น่าจะจริง ยิ่งไปกว่านั้นวิธีโกลด์ซิดสนิสนมพรรคนี้ของเขาก็ไม่ได้ปลุกเร้านางเลยสักนิด ตรงข้ามกลับเป็นความทรมานชนิดหนึ่งด้วยซ้ำ สาวน้อยผิวนิใจอดทนอยู่ชั่วครู่ก็รู้สึกได้ว่าเขาขบกัดนางคำหนึ่งนางร้องอะด้วยความเจ็บ ทนข่มต่อไปไม่ไหวแล้วจริงๆ จึงยกมือผลักไล่โบหน้าทีบดเบียดอยู่บนทรวงอกให้ออกไปในคราวเดียว ใครจะรู้ว่านางยังไม่ทันได้หยุดพักหายใจ มือข้างหนึ่งของเขาก็เลิกขายกระโปรงของนางแล้วลุบคลำเข้ามาด้านในแล้ว

"อย่า..."

เสี่ยวเจี๋ยยั้งรีบลุกขึ้นนั่ง ทว่ากลับถูกมืออีกข้างของเขากดไหล่จนต้องนอนลงไปอีกครา

"ท่านพี่!"

เสียวเฉียวผืนยันกายขึ้นมาหนึ่งอีกครั้งแต่ก็ถูกเขากดร่างลงไป
เช่นเดิม

สาวน้อยจึงเป็นดังเช่นปลาที่ถูกตรึงอยู่บนเชือก บิดร่างดิ้นรน
จนเรือนผมร่วงร้าย พวงแก้มแดงช้ำน หายใจหอบกระชั้น

"เดี๋ยวมีคนมาเห็นนะ!"

สองตาของเว่ยเซ่าเพ่งตรงมาที่นางพร้อมลมหายใจที่ทวีความ
หนักหน่วง จับพลันนั้นเขาก็ซ่อนร่างนางแล้วยืนขึ้น พอสาวทำเร็วมาถึง
หน้าเตี้ยงก็ถึงนางไว้บนนั้นแล้วก้มหน้าคล้ายสายรัดกางเกงของตนเอง
โดยไม่รั้งรอ

เสียวเฉียวหน้านิ่ง "ถ้าเช่นนั้นท่านก็ไปล้างเนื้อล้างตัวก่อนสักหน่อย
เถอะ!"

ในที่สุดเว่ยเซ่าก็เงยหน้ามองนางปราดหนึ่ง จากนั้นจึงค่อยยกแขน
สุดคมเล็กน้อย คาดว่าเขาคงสุดได้กลิ่นหมักหมมนั้นแล้วเช่นกันจึง
หมุนกายเร่งฝีเท้าไปยังห้องอาบน้ำทันที เสียวเฉียวได้ยินเสียงสาดน้ำ
โครมๆ หลายครั้งดังออกมาจากด้านใน ทว่านางยังไม่ทันจะหายใจ
ได้ทั่วท้องก็เห็นเขากลับออกมาแล้ว เรือนกายกำยำนั้นเปลืองอาภรณ์
ออกจนหมดสิ้น บนแผงอกกับบ่ายังคงมีน้ำหยดลงมาไม่ขาดสาย

ตอนนี้องที่หน้าประตูล้นมีเสียงหนึ่งดังเข้ามา "นายท่าน โกงหน้า
มีคนมาขอพบเจ้าค่ะ"

"ให้รอไป!" เว่ยเซ่าคำรามตอบโดยไม่แม้แต่จะเหลียวหลัง ลูกเข่า
ข้างหนึ่งลงบนขอบเตี้ยงก่อนจะคลานขึ้นมาทันใด มือของเขายื่นมา
เชกเช่นกำลังคว้าจับลูกเจี๊ยบ ดึงตัวสาวน้อยที่อยู่มุมเตี้ยงเข้าหาตัว

แล้วทาบทับไว้ได้ร่างอันกำยำ

เสียวเฉียวได้ยินเสียงระบายนหายใจยาวที่เปล่งออกมาจากลำคอ
ของเขา

"ท่านกงซุนมาขอพบนายท่านเจ้าคะ บอกว่ามีเรื่องสำคัญมาแจ้ง"

"ท่านพี่รีบไปเถิด!" เสียวเฉียวเอ่ยเร่งเขาทันที

เว่ยเซ่ามีสีหน้าไม่สบอารมณ์เล็กน้อย จับจ้องนางอยู่ชั่วครู่ในที่สุด
ก็พลิกกายผละจากร่างนางแล้วก้าวลงจากเตียงไป

"มาช่วยข้าสวมเสื้อสิ!"

เสียวเฉียวรีบจัดแต่งอาภรณ์บนร่างตนเองซึ่งเมื่อครู่ถูกเขาทำ
จนหลุดลุ่ยก่อนจะลงจากเตียงไปหยิบชุดสะอาดที่ตระเตรียมไว้แต่แรก
สาวน้อยคอยหลบหลังมือซุกซนที่ยื่นมาลูบคลำเรือนร่างของนางส่งเดช
จนกระทั่งช่วยจัดเสื้อนอกกับสายคาดเอวให้เขาเสร็จในที่สุด

ครั้นเปลี่ยนมาสวมอาภรณ์เป็นระเบียบเรียบร้อยแล้ว เขาก็กลับมา
องอาจหล่อเหลาหมดจดกระจ่างตาอีกครั้ง

"รอประเดี๋ยวข้ากลับมา ห้ามเจ้าป่วยเปื่อยอีกเสียว!"

ก่อนจากเว่ยเซ่าหยิกแก้มนุ่มหนหนึ่งเป็นเชิงลงโทษ แม้จะลงมือหนัก
เล็กน้อย ทว่าสัมผัสเสียงกักขฬนุ่มนวลยิ่งนัก

เว่ยเซ่าเร่งรุดมาจนถึงโถงด้านหน้า เขาเลิกขาอาภรณ์นั่งประจำที่
แล้วเอ่ยถาม "ท่านกงซุนต้องการพบข้าเร่งด่วนหรือ"

กงซุนหยางซึ่งรอคอยเขาได้สักรู่แล้วรีบยื่นส่งผ้าไหมสีเหลือง
ม้วนหนึ่งให้

เว่ยเซ่ากล่าว "หนังสือจากลั่วหยางหรือ เกิดเรื่องอันใดขึ้น"

"ฮ่องเต้่น้อยประจวบพรหมอย่างเฉียบพลันและเสด็จสวรรคตแล้วขอรับ
ซึ่งชวีนยกบุตรชายวัยเพียงเจ็ดปีของเหวินสี่องค์ขึ้นเป็นฮ่องเต้องค์ใหม่
และประกาศเปลี่ยนรัชศกจากตั้งคังเป็นไท่ฮั่น บัดนี้ซึ่งชวีนได้ขึ้นเป็น
ผู้สำเร็จราชการแล้ว จึงส่งหนังสือมาบัญชาให้เจ้าศักดินาจากทั่วหล้า
เดินทางไปลั่วหยางเพื่อถวายบังคมต่อฮ่องเต้องค์ใหม่"

เว่ยเซ่าเลิกคิ้ว คลี่ม้วนผ้าไหมสีเหลืองออกอ่าน

เมื่อครั้งเดือนก่อนเนื่องจากราชบัณฑิตกัวซิงและได้ทำขุขี้เงินทั้งสอง
ไม่พอใจที่ซึ่งชวีนวางอำนาจบาตรใหญ่ในราชสำนัก จึงวางแผนลับ
ร่วมกับโจวจุยผู้บัญชาการราชองครักษ์วังทักซิน อาศัยพระนามของ
ฮ่องเต้่น้อยเบิกตัวซึ่งชวีนเข้าวังโดยแอบซ่อนมือสังหารไว้หลังม่าน รอเมื่อ
ได้สัญญาณก็จะออกมาฆ่าซึ่งชวีนทันที ยามนี้ฮ่องเต้่น้อยทรงเติบโตใหญ่
ครบสิบสองพรรษาแล้ว เนื่องจากที่ผ่านมาถูกซึ่งชวีนบังคับควบคุม
ในทุกเรื่อง พระองค์โกรธกริ้วอยู่ในพระทัยว่าไม่กล้ารับสั่งออกมา
จึงทรงฟังคำโน้มนำนั้นและตอบรับเข้าร่วมแผนการในครั้งนี้

ตามแผนที่กำหนดไว้ พวกเขาจะอ้างการหารื้อเรื่องเลือนยศซึ่งชวีน
ขึ้นเป็นพระบิดาเพื่อหลอกล่อให้อีกฝ่ายเข้าวัง แม้แผนการได้วางไว้
แน่ชัดแล้ว แต่ถึงอย่างไรพระองค์ก็ถูกซึ่งชวีนควบคุมมาตั้งแต่ทรงพระเยาว์
เมื่อถึงเวลาจริงจึงทรงครั่นคร้ามต่ออำนาจที่ล้นเหลือของอีกฝ่าย
พระพักตร์เผยแววประหวั่นพรั่นพรึงซึ่งชวีนจับพิรุณได้ เขาจึงกลับหลัง
วิ่งหนีทันใด วิ่งไปพลางก็ร้องตะโกนก้องไปพลาง มือสังหารที่อยู่หลังม่าน
แม้จะไล่ตามออกไปทันทีที่ได้ยินเสียง ทว่ากลับถูกองครักษ์ของซึ่งชวีน

ที่บุกเข้ามาสังหารจนสิ้น ซึ่งชีวิตซึ่งรอดพ้นคราวเคราะห์นี้ไปได้มีหรือจะยอมละเว้นเรื่องนี้

วันนั้นเขาสั่งให้คนจับกุมตัวพวกกัวซิง ชุยจิ้น รวมทั้งบุตรและภรรยา ไปตัดศีรษะกลางตลาด ไม่ถึงสองวันฮ่องเต้ก็ประหารจนสวรรคต จากนั้นซึ่งชีวิตก็ยกหลิวทงบุตรชายวัยเจ็ดขวบของเหวินสี่ฮ่องเต้ขึ้นเป็นฮ่องเต้องค์ใหม่

"ท่านกงซุนมีความเห็นเช่นไร"

"แน่นอนว่านายท่านย่อมจะไม่ไปที่ลั่วหยาง สามารถใช้การบวดยเป็นข้ออ้างบอกปิดคำสั่งของซึ่งชินได้ แม้ยึดครองจิ้นหยางแล้วจะทำให้พวกเรามีกำลังพลเพิ่มขึ้นมาในพริบตา ทว่าทหารดีเลวยังปะปนกัน จำเป็นต้องอาศัยเวลาในการขัดเกลา อีกทั้งเพิ่งผ่านศึกใหญ่ก็สมควรจะพักบำรุงกำลังสักระยะอยู่แล้ว ข้าได้ยินมาว่าหยวนเจ้อแห่งมณฑลซิงโจวกับหลิวซ่ายแห่งเมืองก่วงผิงสองคนได้จับมือกันระดมพลออกทัพร่วมกันแล้ว ขณะนี้กำลังมุ่งหน้าไปปราบซึ่งชินที่ลั่วหยางโดยใช้การถวายเป็นอภินิหารฮ่องเต้เป็นข้ออ้างในการเคลื่อนพล นายท่านสามารถฉวยโอกาสนี้นั่งพักชมอินทรีกับสุนัขปะทะกันก็พอแล้วขอรับ"

เว่ยเซ่ายึดได้เมืองจิ้นหยาง ผนวกแดนเหนือเป็นปึกแผ่นแน่นอนว่าซึ่งชินคงไม่ยอมนั่งเฉย เดิมทีจะต้องสอดมือเข้ามาก้าวก่ายเป็นแน่ ทว่ายามนี้ฝ่ายนั้นกำลังวุ่นอยู่กับการรับมือหยวนเจ้อและหลิวซ่าย ประจวบเหมาะให้เว่ยเซ่าได้ปรับปรุงงานในกองทัพและรับช่วงงานปกครองท้องถิ่นพอดี

"ท่านกงซุนกล่าวมีเหตุผล ข้าจะค่อยๆ พักฟื้นสักระยะ รอให้

หาย 'ป่วย' แล้วค่อยหารีอกันในภายหลัง"

เว่ยเซาโยนผ้าไหมสีเหลืองในมือลงบนโต๊ะก่อนจะเอ่ยกลัวหัวเราะเสียงกังวาน

ภายหลังเว่ยเซาออกจากห้อง ฐะนันนี่ก็ประดังเข้ามาต่อเนื่อง เรื่องแล้วเรื่องเล่าจนไม่อาจปลีกตัวได้สักนิด รอจนตกเย็น ในจวนสกุลเว่ยกับค่ายทหารเหนือได้ออกตกที่อยู่นอกเมืองทั้งสี่ทิศล้วนจัดงานเลี้ยงฉลองชัยชนะอย่างใหญ่โต เว่ยเซาจึงต้องดื่มสังสรรค์อย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง สุดท้ายกว่าจะสลัดผู้คนกลับมาถึงเรือนประจิมได้เสียที ท้องฟ้าในยามนี้ก็มีดสนิหลงแล้ว

เสี้ยวเฉียวเฟิงอาบน้ำเสร็จไม่นานนัก นางสาวมณฑลาลองผ้าไหมเนื้อนุ่มสีแดงสดนั่งอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง กำลังรวบเรือนผมสลวยไปรวมกันบนป้าข้างหนึ่ง เอียงศีรษะนิดๆ เช็ดเส้นผมเปียกขึ้นที่เฟิงสระมหาหมาดๆ

ชุดยาวตัวนี้ทั้งหลวมโพรกและปกปิดมิดชิดยิ่ง ยามนี้เรือนผมทั้งหมดไปรวมอยู่ข้างเดียวถึงได้เผยให้เห็นหลังคอเสี้ยวหนึ่งจุดดังเสี้ยวจันทร์ ยิ่งเมื่ออยู่ภายใต้แสงเทียนด้านข้างที่ฉายส่อง ทั้งร่างจึงยิ่งแลดูสะอิดสะอင်းขึ้นตา ชวนให้ผู้พบเห็นคิดฟุ้งซ่านอย่างไม่อาจยั้งใจ

เมื่อผลึกประตูเดินเข้ามา เว่ยเซาก็ได้ยลภาพเช่นนี้ ฝืนทำใจชะงักอยู่ด้านในของธรณีประตูโดยไม่รู้ตัว นิ่งมองท่าทางของเสี้ยวเฉียวยามที่เฟิงชำระกายออกมาโดยไม่เคลือบไหว

ขุนเหนียงเหลียวหน้ามาเห็นว่าเว่ยเซากลับมาแล้ว ในใจรู้ว่าเมื่อช่วงกลางวันนายท่านน่าจะถูกขัดจังหวะ ยามนี้เห็นเขาเฟิงพิศนายนหญิง

เช่นนี้อีกจึงรีบลุกขึ้นจากด้านหลังของนาง นำพาสาวใช้สองคนออกจากห้องไปพร้อมกัน

เวย์เซาเดินมาถึงเบื้องหลังของเสี่ยวเจี๋ยแล้วย่อกายลงไป สอดสองแขนลอดใต้วงแขนของนางจากทางด้านหลัง จากนั้นซุกใช้ใบหน้าของตนกับชอกคอระหงพร้อมสูดหายใจอย่างลึกช้า ดอมดมกลิ่นหอมจางที่ฟุ้งออกจากผิวกายและเรือนผมหลังการอาบน้ำ ชายหนุ่มพลันอดใจไม่ไหว อุ้มร่างอันอ่อนแอขึ้นในคราวเดียวแล้วส่งนางวางบนเตียงเฉกเช่นเมื่อกลางวัน

เสี่ยวเจี๋ยรู้สึกใจ ไม่ว่าอย่างไรคราวครั้งนี้ตนก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงแล้ว นางทอดร่างอยู่ภายใต้สายตาของเขา มองเห็นดวงตาคู่นั้นยังคงจับจ้องตนอยู่เช่นเดิม ก่อนที่เขาจะยกมือกำจัดสายคาดเอวแล้วกระตุกดึงสาบเสื้อออกอย่างรวดเร็ว สวณ้อยพลันตื่นเต้นเคร่งเครียดอย่างไม่อาจควบคุม ขณะนอนอยู่บนหมอนเบิกตาโตมองเขา

ทว่าเพิ่งจะดึงเปิดตัวเสื้อเท่านั้น เวย์เซาก็คล้ายถูกคิดอะไรขึ้นได้ เขาหันหลังเดินปราดไปเปิดประตูแล้วเอ่ยสั่งหญิงรับใช้อาวุโสที่อยู่ด้านนอกหนึ่งประโยค "หากไม่ใช่ท่านย่าเรียกหา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่พบ!" จบคำเขาก็ปิดประตูดังปึง ลงกลอนก่อนจะสาวเท้าเร็วรี่มุ่งกลับมาหานาง

เสี่ยวเจี๋ยถูกเขาทาบทับไว้ได้ร่างแล้วรัดรั้งแนบแน่น

หลายเดือนที่เวย์เซาอยู่เบื้องนอก บางครั้งในยามราตรีก็อดไม่ได้ที่จะคะนิงหาบุตรสกุลเจี๋ยวในเรือนของตน คราวก่อนแม้เรื่องบนเตียงของทั้งสองจะแสนสั้น ทว่ารสชาติที่แฝงอยู่ในยามนั้นยังคงชวนให้หวนระลึกถึงยิ่งนัก สิ่งเดียวที่ขัดเคืองใจก็คือตนควบคุมไม่อยู่ไปชั่วขณะ

จนถูกนางหัวเราะเยาะเข้าเสียได้ นึกขึ้นมาคราใด ในใจก็คล้ายดังถูก
แมวช้วนเกา วันนี้เขาได้กลับมาเสียที่ ไฟอันเราร้อนที่ติดกายออกไป
ในยามกลางวันยังคงไม่สลาย สิ่งสมมาถึงยามนี้แรงปรารถนาจึงยิ่งทบทวี
แม้ไม่ยอมให้นางต้องเจ็บกายมากนัก ทว่าก็ยากที่เขาจะกดขี่อารมณ์
หวามไหวได้อีก ใจเพียงหมายมุ่งจะรุดเข้าสู่กายนางโดยเร็ว แต่สวามน้อย
กลับกลัวเจ็บยิ่ง นางบีบไหล่ของเขาพลางอ้อนวอนขำขันไม่หยุด ร้องขอ
ให้เขาไปรดชะลอยับยั้งไว้บ้าง ชายหนุ่มก็ไม่อาจหักใจทำให้นางเจ็บ
เช่นกัน จนแรกยามล่วงผ่านเข้าไปจึงต้องทนทรมานมิใช่ช่วงเวลาสั้นๆ
เป็นเหตุให้ต้องหลังเหยื่อโถมกายกันทั้งสองคนเลยทีเดียว

ด้วยสะกดกลั้นมานานเกินจะทนทนแล้ว อารมณ์ในยามนี้
จึงเฉกเช่นกระแสน้ำที่หลากออกมาเมื่อเปิดประตูระบาย เพียงรับฟัง
เสียงเฉียวเปล่งเสียงครางหวานดุจสายลมรำเพยอยู่ข้างหูไม่ขาดสาย
แล้วบิดกายอยู่ใต้ร่างเขาเพียงไม่กี่วินาที หลังเอนของชายหนุ่มก็เสียววาบ
สยิวกายหนึ่งครั้งก่อนที่จะทะลักทลายอย่างควบคุมไว้ไม่อยู่อีกครา

เสียงเฉียวได้รับบทเรียนมาจากคราวก่อน คราวนี้จึงไม่กล้าหัวเราะอีก
ทั้งนางก็ไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะหัวเราะด้วย

เพราะสีหน้าของเว่ยเซ่าราวกับจวนเจียนจะฆ่าคนแล้วจริงๆ

เขาพุบ่ออยู่บนร่างนาง ชูหน้าอยู่ในเรือนผมสลวยที่ยังขึ้นนิตๆ
โดยไม่ยอมลงไปเสียที่

เสียงเฉียวรอคอยอยู่ชั่วครู่ มิใช่เพราะอยากจะยั่วเขาแน่นอน
ทว่าเพราะเขาตัวหนักเหลือเกิน เมื่อทาบทับทั้งตัวอยู่บนร่างนางเข้า
ก็สุดที่นางจะแบกรับได้ไหว

ในที่สุดสาวน้อยจึงกระแอมเบาๆ พลังยื่นนิ้วมือหนึ่งนิ้วจิ้มไปที่ไหล่
ของเขาแล้วเอ่ยพลบโยน " همان همانรู้ว่าท่านพี่เป็นชายชาติผู้ยิ่งใหญ่
เมื่อครู้เข้าเป็นสุขขี้งนัก วันนี้ท่านพี่ตรากตรำเดินทางมา คิดว่าคง
เหน็ดเหนื่อยแล้ว ท่านก็พักผ่อนเร็วหน่อยเถิด"

เว่ยเซ่าค่อยๆ เยกหน้าขึ้นมาจับจ้องนางชั่วครู้

เสี่ยวเฉียวชะงักไปเล็กน้อย

"พักผ่อนหรือ ยังเร็วไป!" เว่ยเซ่ายิงฟันให้นางก่อนจะก้มหน้า
โผล่เข้าไปทรวงอกนุ่มอีกครั้งหนึ่ง

เปลวเทียนบนโต๊ะเผาไหม้ไม่หยุดยั้ง ลำเทียนแปรเปลี่ยนเป็นสันลง
ทีละน้อย จากเทียนในหม่ยาวเจ็ดซุน เผาไหม้มาถึงตอนท้ายก็เหลือ
ความยาวไม่ถึงหนึ่งซูนนิ้วหัวแม่มือ

ไม่รู้ผ่านไปเนิ่นนานเท่าใดจบจนมาถึงครึ่งคืนหลัง

ในที่สุดยามนี้เสี่ยวเฉียวถึงได้รู้ว่าแท้จริงแล้วเว่ยเซ่าเป็นสุนัขป่า
เลวทรามที่แสนดุร้าย หลับใหลเพียงครู่เดียวก็ต้องการนางอีกครา
ครั้นรุ่งแกล่เสร็จแล้วถอดนางพริ้มตาลงชั่วครู่ก็ลืมตาขึ้นมาครอบครองนาง
ต่ออีกครั้ง ตั้งแต่ต้นจนจบเขารังแกนางไปแล้วสามหน นี่ยังไม่นับรวม
หนแรกด้วยซ้ำ

ขณะนี้คือครั้งที่สี่แล้ว เขาจัดให้นางนอนพุกกับขอบเตียง ท่วงท่าใหม่
ที่เขาคิดค้นได้นี้ดูเหมือนจะทำให้เขาตื่นเต้นถึงขีดสุด ครั่งนี้ไม่ว่าเสี่ยวเฉียว
จะร้องให้อย่างไร เขาก็ไม่ยอมละเว้นนางเสียที

ลุ่มเสียวของสาวน้อยแทบแห้งไปหมดแล้ว ร้าให้จนลมหายใจ

เจียนขาดหวังไปทีเดียว

หนที่สองยังนับได้ว่ารู้สึกสบาย

หนที่สามเริ่มเจ็บแปลบอีกครั้ง

มาถึงหนนี้นางกำลังรับทันทักษณอยู่ซัดๆ

"ท่านพี่เสร็จแล้วหรือไม่"

สองมือของนางขยุ้มผ้าห่มที่อยู่เบื้องหน้าไว้แน่นขณะหันไปถามเขา
อีกครั้ง บนพวงแก้มยังแต้มด้วยหยาดน้ำตาที่เพ็งร่วงเฝาะลงมาใหม่

เว่ยเซ้าโน้มกายประชิดลงมา ยกมือประคองดวงหน้านางแล้วเลีย
ซับน้ำตาที่แต้มอยู่บนนั้น

"ไหนบอกซิ ข้าคือชายชาติตรีผู้ยิ่งใหญ่ที่แท้จริงใช่หรือไม่"

"ใช่...ท่านพี่ใช่..." เสี่ยวเฉียวสะอื้นตอบ

"ยังจะกล้าหัวเราะซ้ำอีกหรือไม่"

"ไม่กล้าแล้ว...วิงวอนท่านพี่ได้โปรดรีบหน่อยเถิด"

เขาขยับเพียงหนึ่งครั้ง น้ำตาของเสี่ยวเฉียวก็ร่วงรินลงมาอีกครั้ง

ในที่สุดเว่ยเซ้าก็เผยสีหน้าสมหวังดังใจ เขารวบเอาอ้อนแอ้นไว้แล้ว
ออกแรงอีกเพียงไม่กี่ครั้งก็เปลงเสียงระบายนมหายใจอันแสนปลดปล่อย
โล่งสบาย

เสี่ยวเฉียวคล้ายดังถูกกระตุกออก ทันทีที่เขาคลายมือ นางก็
อ่อนระทวยลงไปบนพื้น กระทั่งคืบคลานก็ยังไม้อาจทำได้ไหว

เว่ยเซ้าอุ้มเสี่ยวเฉียวที่หลังเหวี่ยงโซมกายขึ้นจากทางด้านหลัง
จากนั้นทั้งสองจึงเข้าสู่ห้องอาบน้ำไปพร้อมกัน

เสียวเฉียวนอนสลบไสลไม่ได้สติ จวบจนเช้าวันรุ่งขึ้นก็ยังคงง่วงงุน
อย่างยิ่ง ท่ามกลางสติอันรางเลือนนางรู้สึกได้ว่าเท้าของตนเกิดความรู้สึก
ผิดปกติขึ้นเล็กน้อย คล้ายมีใครกำลังลูบสัมผัสอยู่ สาวน้อยที่ยังอยู่ในห้วงฝัน
จึงอนิ่วเท้าแล้วกระดกตัวขึ้นนิดๆ

ผ่านไปครู่หนึ่งความรู้สึกนั้นก็หวนกลับมาอีก
ทั้งที่นางง่วงเหลือเกินก็ยังถูกกวนจนตื่น จำต้องปรือตาขึ้นอย่าง
งัวเจียว

ภายในม่านมุ้งมิดยั้งนัก น่าจะยังเข้าอยู่มาก
พอตื่นขึ้นมาเสียวเฉียวก็รู้สึกว่ทั้งร่างคล้ายดังถูกล้อรอบดผ่าน
โคนขาบริเวณนั้นเพียงซบักก็เจ็บแปลบ

เว่ยเซ่ายังคงอยู่บนเตียง เพียงใช้เสื่อตัวในสีชาวลูบบนร่างโดยมิได้
รัดเชือกผูกเสื่อ แขนข้างหนึ่งยันไหล่ขึ้น กิ่งนั่งกึ่งเอนอยู่เคียงกายนาง

เหล่านี้น้วนไม่มีอันใด ทว่าสิ่งที่น่าพรั่นพรึงคือ...เขาถึงกับกำลัง
ลูบคลำเท้าของนางอยู่

นางถูกเขาลูบคลำอยู่เช่นนั้นจนกระทั่งรู้สึกตัวตื่นมานี่เอง
นี่มันเรียกว่าอันใดกัน ความเพลิดเพลินบนเตียงแบบวิตถารเช่นนั้น
หรือ!

เสียวเฉียวพลันชนลุกซู่ไปทั้งร่าง นางหดตัวออกจากกำมือของเขา
แล้วซุกซ่อนไว้ใต้ผ้าห่มอย่างรวดเร็วราวกับถูกเข็มทิ่มใส่

เว่ยเซ่าชะงักกึก เงยหน้าขึ้นมาก็เห็นนางกำลังจ้องเขาตาเขม็ง
สบตากับนางเพียงครู่เดียว สายตาของเขาก็เคลื่อนลงสู่เบื้องล่างไปที่ละนิด

เสียวเฉียวหดศีรษะแล้วรีบดึงขอบผ้าห่มขึ้นสูงในทันที

เว่ยเซ้ากระแอมแก็ก่อนจะถอนสายตาคืนมา กระโดดลงจากเตียงแล้วหันแผ่นหลังให้เสี่ยวเจี๋ยว สวมเสื้อพลางกล่าว "หากเจ้าพลียกนอนต่อเถิด เรือนท่านย่ากับท่านแม่ไม่ต้องไปหรรอก วันนี้นำมีงานจะออกไปก่อน"

คนผู้นี้พอลงจากเตียงแล้วถึงค่อยเปลี่ยนเป็นดูปกติขึ้นมาหน่อย
เสี่ยวเจี๋ยวระบายนลมหายใจนิดๆ

เว่ยเซ้าสวมเสื้อผ้าเสรีจก็เหลียวมามองนาง จากนั้นก็ประชิดเข้ามาใกล้อีกครั้ง

"พักใหญ่ต่อจากนี้เข้าคงไม่ต้องออกไปข้างนอก ข้าจะเจียดเวลามาอยู่เป็นเพื่อนเจ้าให้ได้มากที่สุดแล้วกัน"

เขาส่งยิ้มน้อยๆ ให้นาง

น้ำคำอันนุ่มนวลกับรอยยิ้มอันชวนมองนั้น...

จวบจนตัวเขาจากไปครู่ใหญ่แล้ว คำพูดนั้นก็ยังคงเป็นเช่นสายลมวสันต์ที่โชยฝนพริ้ว ตรารตรึงอยู่ในห้วงความคิดของเสี่ยวเจี๋ยวอย่างลึกล้ำ จนไม่อาจสลัดออกไปได้

นางนี้ก็อยากจะหลั่งน้ำตาอีกคราแล้ว

เพราะเหตุใดเขาถึงไม่ต้องเดินทางไกล

ไม่ก็พูดจาให้ฟังดูน่าหมั่นไส้สักประโยคจะดีกว่า

ยามนี้นางอดไม่ได้ที่จะโหยหาวันวานตอนที่เขาเห็นการคงอยู่ของนางเป็นเช่นอากาศ วันหน้าจะเป็นเช่นไรยังไม่รู้ ทว่าคืนนี้...ถ้าหากยังให้นางต้องประสบเหตุการณ์เช่นเดียวกับเมื่อคืนอีกรอบละก็...

เว่ยเซ้าห่วงแต่ตัวเขาเองสนใจเป็นพอ ยังจะนึกห่วงร่างกายของนาง

บ้างหรือไม่เล่า

ด้วยเบื้องล่างปวดระบมไปหมดแล้ว ยามที่ขุนเหนียงเข้ามาปรนนิบัติ
เสียวเฉียวลุกจากเตียง นางจึงไม่อาจมา罵ขวยเขิน เพียงอ้อมแอ้มบอก
ขุนเหนียงไปครึ่งประโยคก็ทำให้อีกฝ่ายปวดใจแทบแย่ทีเดียว

ดูจากท่าทางยามที่นายท่านกลับมาเมื่อคืนนี้ ขุนเหนียงก็รู้แล้วว่า
นายหญิงคงต้องเหนื่อยหนัก เนื่องจากวางใจไม่ลง ยามครึ่งคืนหลังนาง
จึงลุกจากเตียงย่องออกมาดูสองหน เห็นเทียนในห้องจุดสว่างอยู่ตลอด
จวบจนยามอินเศษๆ ถึงค่อยดับไป

เดิมที่ร่างกายนายหญิงก็เปราะบางอยู่แล้ว ทั้งเพิ่งถึงวัยสิบห้า
ไม่นานนัก หากได้พบเจอสามีที่เอาใจใส่ย่อมไม่มีอันใดน่าเป็นห่วง ทว่า
ดูจากรูปกายของนายท่านแล้วก็พอจินตนาการถึงกิจในห้องนอนได้ว่า
จะเป็นเช่นไร มีหน้าซ้ำเมื่อคืนไฟยังจุดสว่างอยู่ตั้งครึ่งค่อนราตรี ขุนเหนียง
ไม่วางใจแต่แรกแล้ว เพียงแต่นึกไม่ถึงว่านายหญิงจะดูอ่อนล้าถึงเพียงนี้
พอเข้ามาก็เห็นนางกะปลกกะเปลี้ย มีรอยคล้ำจางๆ รอบขอบตาสองวง
เห็นแล้วขุนเหนียงให้ปวดใจยิ่งนัก ต่อมายังได้ยินนางบอกตนว่าเจ็บ
จึงยิ่งร้อนใจหมายตรวจดู ทว่านางกลับไม่ยินยอม ขุนเหนียงจนใจจึงได้แต่
ไปหยิบยาชี้ผึ้งเข้ามา

ขุนเหนียงคิดอ่านรอบคอบตั้งแต่ก่อนที่เสียวเฉียวจะออกเรือนแล้ว
กระทั่งยาชี้ผึ้งแก้ปวดลดบวมจำพวกนี้ก็ไม่ลืมที่จะตระเตรียมมา ยามนี้
ตลับยายังไม่ได้เปิดผนึกออกเลย พอเสียวเฉียวรับมาแล้วก็หันหลังแถมทา
ด้วยตนเอง ในที่สุดถึงค่อยรู้สึกเย็นสบายขึ้นบ้างจึงผ่อนลมหายใจออกมา

ขุนเหนียงทางหนึ่งช่วยเสียวเฉียวสวมอาภรณ์ ทางหนึ่งก็พุดอบรม

เสียงเบา "เดิมทีบ่าวคิดว่าเมื่อวานตอนที่นายท่านเพิ่งกลับเข้าเรือนมา คงไม่แคล้วร้อนร้อน หากนายหญิงคล้อยตามได้ควรฟังคล้อยตาม เพียงแต่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจปล่อยให้ตนเองต้องทนทุกข์เช่นนี้นะเจ้าคะ! ใช้จะไม่มีวิธีอื่นเสียหน่อย เมื่อก่อนมิใช่บ่าวไม่เคยสอนท่าน แต่ดูท่านสิ ท่านช่างเป็นเด็กน้อยแสนซื่อเกินไปแล้ว!"

แม้เสียงเฉียวจะเข้าใจสิ่งที่ขุนเหียงแนะนำ ทว่านางก็รู้สึกอึดอัดตันใจอยู่บ้างจริงๆ

สาวน้อยจะบอกขุนเหียงได้อย่างไรว่าเมื่อคืนเว่ยเซ่ามิได้แยแสคำปฏิเสธของนางเลยสักนิด ซ้ำไม่สนใจไยดีลูกเล่นอื่นใดทั้งสิ้นด้วย ตั้งหน้าตั้งตาแต่จะครอบครองนางท่าเดียว นี่ก็อยากวิ่งแกลเมื่อไรก็วิ่งแกลนางสู้ก็สู้ไม่ไหว ร้องให้อ่อนนวยิ่งไร้ประโยชน์ ยิ่งนางร้องไห้หนักเท่าไร เขาก็เรียกร้องนางหนักขึ้นเท่านั้น ทั้งยังคึกคักตื่นเต้นยิ่งขึ้นไปอีก

เผชิญหน้ากับสัตว์ป่าสองเท้าเยี่ยงนี้ นางจะสามารถทำอันใดได้เล่า

แม้เว่ยเซ่าออกปากว่าเขานี้นางไม่ต้องไปเผยโฉมที่เรือนท่านย่า กับท่านแม่ของเขา ทว่าหน้าหน้าของเสียงเฉียวยังไม่หนาถึงปานนั้น เมื่อคืนบุรุษของนางเพิ่งกลับเข้าเรือน ในห้องนอนยังจะทำอันใดไปได้เล่า แม้ทุกคนต่างรู้แก่ใจดี แต่หากนางทำตามคำของเว่ยเซ่าจริง วันเวลาต่อจากนี้นางก็ไม่มีหน้าจะอยู่แล้ว รอจนอาการปวดเมื่อยเนื้อตัวบรรเทาลงเล็กน้อย นางจึงรีบล้างหน้าแต่งตัวไปเยือนเรือนอุดรก่อนเชกเช่นปกติ

เว่ยเซ่าแวะมาที่เรือนอุดรช้ากว่าเสียงเฉียว เอยถึงประโยคหนึ่งว่าวันนี้นางจะตื่นสาย ครั้นเห็นนางมาเยือนในเวลาทีใกล้เคียงกับทุกวัน

สวีสฐุหยินก็แสดงท่าทีเป็นปกติ มิได้ถามอันใดให้ผู้ฟังต้องกระอักกระอ่วน เพียงสนทนาสัพเพเหระกับเสี้ยวเฉียวหลายประโยค สุดท้ายก็เอ่ยถึงเรื่องของเฉียวฉือ บอกว่าตนได้สั่งการบ่าวไพร่ด้วยตนเองให้เก็บกวาดเรือนที่ปักเรียบร้อยแล้ว รอแค่น้องชายของนางมาเยือนในเร็ววันเท่านั้น

ท่าทีของสวีสฐุหยินทำให้เสี้ยวเฉียวหมดหวังได้อย่างสนิทใจแล้ว

อย่างไรเสียสกุลเว่ยและสกุลเฉียวก็มีเรื่องบาดหมางแต่เก่าก่อน แม้หลังจากแต่งงานเข้าสู่สกุลเว่ยจนถึงบัดนี้ท่านย่าจะดีต่อนางเสมอมา ทั้งความสัมพันธ์กับเว่ยเซ้าในระยะนี้ก็เริ่มคลายน้ำแข็งลงบ้างแล้ว กระทั่งสถานการณ์มีที่ท่าว่าจะผ่อนคลายลง แต่อย่างไรนางก็คือบุตรสกุลเฉียวที่ออกเรือนมา หากยึดตามมุมมองของผู้คนในยุคนี้ ทั้งเนื้อทั้งตัวของนางก็ล้วนเป็นของสกุลเว่ย การที่สกุลเว่ยยอมรับสะใภ้คนนี้ก็กับการยอมรับคนในครอบครัวของนางจึงเป็นคนละเรื่องกันโดยสิ้นเชิง

เมื่อคำนวณจากเวลาที่คณะทูตออกเดินทางก็น่าจะใกล้ถึงมณฑลโยวโจวแล้ว สองวันนี้เสี้ยวเฉียวยังคิดอยู่เลยว่าหากทางสกุลเว่ยไม่เป็นฝ่ายเอ่ยปากรั้งน้องชายให้พำนักในจวน นางก็ควรที่จะหยั่งเจตนาของอีกฝ่ายโดยอ้อมดูสักหน่อยหรือไม่

ทูตที่ร่วมทางมากับน้องชายนั้นไม่เป็นปัญหา ย่อมจัดให้พักที่เรือนรับรองในจุดพักเปลี่ยนม้าอยู่แล้ว ทว่าการจัดให้น้องชายที่รอนแรมมาไกลไปพำนักที่นั่นด้วย หากเป็นเมื่อก่อนยามที่นางเพิ่งมาถึงก็แล้วไปเถิด แต่ยามนี้ถ้ายังจัดการเช่นนั้นอีก ไม่ต้องเอ่ยถึงว่าสกุลเว่ยกระทำน่าเกลียดหรือไม่ เพียงแค่ความรู้สึกของนางนี้ก็ตะขิดตะขวงใจแล้ว

เมื่อยามนี้สวีสฐุหยินเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อนว่าจริงๆ ได้จัดการเรื่องนี้

เรียบร้อยตั้งแต่แรก เสี่ยวเฉียวจึงซาบซึ่งใจจึงนึก รีบล่าว่าขอบคุณอีกฝ่าย โดยไม่รอช้า

"น้องชายเจ้าก็คือน้องชายของจิ้งหลินเช่นกัน เป็นคนในครอบครัวเดียวกันทั้งนั้น มีอันใดต้องขอบคุณเล่า" สวีฮูหยินคลี่ยิ้มกล่าว

เสี่ยวเฉียวออกมาจากเรือนอุดรด้วยอารมณ์ที่เบิกบานชุ่มชื้นยิ่ง และยังคงเป็นเช่นนั้นขณะที่นางเสี่ยวม่งสุ่เรือนบุรพา กระทั่งความรู้สึกไม่สบายเนื้อตัวยังคงคล้ายสลายไปกว่าครึ่งก่อน

ปกติยามที่เสี่ยวเฉียวมาเยือนเรือนบุรพา จูชื้อก็มีสีหน้าพิลึกคนอยู่แล้ว ทว่าวันนี้กลับยิ่งเพิ่มความรุนแรงขึ้นไปอีก

กลิ่นอายแห่งความชิงชังอันท่วมท้นเทียมฟ้าที่จูชื้อมีต่อตนนั้น เสี่ยวเฉียวยังไม่ทันจะเข้าไปก็สามารถสัมผัสได้แล้ว

แต่เป็นเพราะยามนี้จูชื้อรู้ว่าสวีฮูหยินปกป้องนางอยู่ ดังนั้นนอกจากชักสีหน้าให้นางดูแล้วก็ไม่มีเรื่องอันใด อีกทั้งเสี่ยวเฉียวเองก็เคยชินแล้วด้วย

สิ่งเดียวที่เหนือความคาดหมายเล็กน้อยในวันนี้...ก็คือนางต้องพบหน้าเจียงเอ๋ออีกแล้ว

นับแต่ชาหักคราวนั้นเจียงเอ๋อก็หายหน้าไปนาน วันนี้เป็นครั้งแรกที่อีกฝ่ายเพิ่งกลับมาเผยโฉม

ไม่รู้เพราะเหตุใด เห็นเจียงเอ๋อที่ไรเสี่ยวเฉียวก็มักจะนึกถึงหรงหม่วม่ว* ในละคร จูชื้อคนเดียวไม่พอ ยังจะมี 'หรงหม่วม่ว' มาด้วยอีกคน คิดดู

* หรงหม่วม่ว หรือแม่หม่มหรง ตัวละครในเรื่ององค์หญิงกำมะลอ เป็นนางกำนัลอาวุโสคนสนิทขององเฮา คอยทำเรื่องชั่วร้ายแทนผู้เป็นนาย วิศวกรรมที่อยู่ในใจผู้ชมคือการให้เซียมท่าหา รุนขยาจ้อเวยองค์หญิงตัวจริงที่เข้าวังมาในฐานะนางกำนัล

ก็รู้ว่าเสียวเฉียวไม่ยากจะมาเยือนเรือนบูรพามากเพียงใด

ทว่าจุซึ่งคล้ายเป็นโรคเสพติดการถูกรุทรมานเสียแล้ว ทั้งที่เห็นอยู่ว่าเกลียดที่จะต้องเห็นหน้าเสียวเฉียวถึงเพียงนั้น แต่ไม่หัดเอาอย่างสวีสฐยนิเป็นผู้เป็นแม่สามีเสียบ้างที่เป็นฝ่ายเอ่ยปากดเว้นกรรมนิยมการระยามเข้าของลูกสะใภ้ กลับตั้งต้นจะให้นางมาปรากฏตัวเบื้องหน้า ให้มาสร้างความอึดอัดใจอยู่ทุกวัน

ครั้นเสียวเฉียวการระยามแม่สามีเสร็จ สายตาที่เมื่อครู่หงงห่มัวผู้นั้นจ้องนางเขม็งตอนเดินออกมา ก็ถูกโยนทิ้งไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อกลับมาถึงห้องของตน เวลาช่วงกลางวันที่เหลือกว่าครึ่งค่อนนี้เสียวเฉียวก็สามารถจัดสรรได้ตามแต่ใจแล้ว

คัมภีร์ที่มอบให้สวีสฐยนิในงานฉลองวันเกิดคราวก่อน เสียวเฉียวสังเกตเห็นว่าอีกฝ่ายมักจะคลี่อ่านเพื่อท่องสวดเป็นประจำ ถึงอย่างนั้นก็เป็นคัมภีร์ที่นางคัดลอกขณะยังอยู่ที่จวนสกุลเฉียว ขนาดตัวอักษรสำหรับสายตาของสวีสฐยนิจึงไม่แคล้วเล็กไปสักหน่อย ตั้งแต่ก่อนหน้านี้นางจึงตั้งใจจะคัดคัมภีร์ฉบับใหม่ด้วยขนาดตัวอักษรที่ใหญ่ขึ้นเพื่อมอบให้สวีสฐยนิ และนางก็เริ่มคัดไปส่วนหนึ่งแล้ว ยามนี้พอกลับมานางจึงไม่มีแกลใจจะพักผ่อนต่อ ด้วยความซาบซึ้งใจที่มีต่อสวีสฐยนิ นางจึงม้วนแขนเสื้อขึ้นแล้วนั่งลงฝนหมึกคัดลอกอักษรต่อจากที่เริ่มต้นไว้

ยามเที่ยงเว่ยเช่าไม่ได้กลับเข้ามา เสียวเฉียวกินอาหารคนเดียวเสร็จ กีบหลับครู่สั้นๆ จากนั้นจึงตื่นมาคัดคัมภีร์ต่อ จนเมื่อคัดจบไปหนึ่งช่วงแล้วนางก็ต้องเปลี่ยนมาใช้พู่กันที่ใหญ่ขึ้นเพื่อเขียนกรอบคำอ้างอิง

นางรู้สึกว่าการที่พู่กันดำที่มีอยู่จนหรือหมดไปสักหน่อยจนใช้ไม่เหมาะสมแล้ว
ห้องหนังสือของเว่ยเซ้าอยู่ห่างจากห้องนอนไปไม่ไกลนี่เอง คั่นกลาง
ด้วยระเบียงทางเดินเท่านั้น

ในห้องหนังสือของเขาจะต้องมีพู่กันที่ใช้ได้พอเหมาะเป็นแน่
หากเป็นเช่นเมื่อก่อนตอนที่เขายังถือกระบี่ชี้ใส่จุมูกตมอยู่ เสี่ยวเฉียว
ย่อมจะไม่เข้าไปในห้องหนังสือของเขาแน่

ทว่ายามนี้แตกต่างไปจากเดิมบ้างแล้ว ระหว่างบุรุษสตรีขอเพียง
เคยมีความสนิทสนมทางกายกันมา หรือเคยผ่านความบ่าบั่นเจ็บเช่น
เมื่อราตรีก่อน ไม่ว่าจะมีเจตนาหรือไม่ ในจิตใจย่อมบังเกิดความรู้สึก
สนิทชิดเชื้อกับอีกฝ่ายไม่มากนักน้อย

อีกอย่าง...นางก็เพียงไปหยิบพู่กันดำหนึ่งเท่านั้น

เสี่ยวเฉียวลุกขึ้นออกจากห้องนอน มุ่งหน้าไปตามระเบียงทางเดิน
ผ่านซุ้มกายหญิงรับใช้ทำงานหนักสองคนที่กำลังกวาดลาน เมื่อมาถึง
หน้าห้องหนังสือของเว่ยเซ้าก็ผลักประตูเข้าไปหยิบพู่กันที่เหมาะสม
ด้ามหนึ่งแล้วกลับออกมาทันที

ตกตีกลางยามซวี เว่ยเซ้าจึงกลับมาถึงเรือน

ยามที่เพิ่งเข้ามาในห้อง ดูเหมือนเขายังคงห่มห่ม 'ท่านโหว' ที่อยู่
ชั้นนอกผืนนั้นเอาไว้ แลดูเคร่งขรึมไม่น้อยทีเดียว

หากมิใช่จนบัดนี้เบื้องล่างของเสี่ยวเฉียวยามเดินเห็นเมื่อถูกเสียดสี
ยังรู้สึกไม่สบายอยู่เล็กน้อย เพียงดูแค่ใบหน้าที่เคร่งขรึมตรงหน้า
นางยังเกือบนึกไปว่าเมื่อคืนตนเองต่างหากที่เป็นฝ่ายทรมานเขา

ทว่า...ไม่นานเขาก็ถลกหนังท่านโหวผืนนั้นออก

เข้าห้องอาบนํ้าไปไม่ทันไร เสี่ยวเฉียวก็ได้ยินเขาเรียกให้นางตามเข้าไป หลังจากไปถึงอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก เขาก็ให้นางช่วยถูหลังให้ ถูหลังก็ส่วนถูหลังสิ ไฉนจะไปถูมากลับกลายเป็นเขาที่ช่วยนวดเฟ้นให้นางทั่วทั้งเรือนร่างไปได้เล่า เพียงคลึงคลิ้นไม่เท่าไรเขาก็ออกอาการคึกคักอีกเหมืออีกครา สุดท้ายก็อุ้มนางขึ้นเตียงตั้งท่าจะทำกิจกรรมใช้แรงงานเช่นเมื่อคืนรอบสอง

บทเรียนอันแสนเจ็บปวดในราตรีก่อนยังคงชัดเจนราวกับเพิ่งปรากฏขึ้นตรงหน้า อาการร้าวระบมที่ช่วงล่างจนบัดนี้ยังคงไม่ทุเลามีมือของเขาเพิ่งจะเย็นตรงมา เสี่ยวเฉียวก็รีบกดหมอนแน่นเป็นตายก็ไม่ยอมปล่อย หน้าละห้อยวอนขอความเมตตา พลังชี้แจงต่อเขานางเจ็บทั้งยังเจ็บยิ่งนัก ตกคํายามชำระกายแล้วสัมผัสถูกน้ำก็ยังเจ็บ เพิ่งจะหายามาเมื่อครู่นี้เอง

ครั้นอารมณ์คึกคักของเว่ยเซ่าถูกขัดจังหวะ ดูเหมือนเขาจะเสียอารมณ์อย่างยิ่ง ถึงกับพูดอย่างหน้าไม่อายว่าต้องขอดูก่อนถึงจะเชื่อ

ดวงหน้าของเสี่ยวเฉียวพลันแดงก่ำ แรกเริ่มนางยังไม่ยินยอม กระทั่งถูกเขาข่มขู่หลายหน สุดท้ายจึงยอมให้เขาดูจนได้

สีสันของผิวหนังบริเวณนั้นเป็นสีชมพูระเรื่อ ขอบที่อ่อนนุ่มถูกเสียดสีจนผิวถลอกจริงๆ เพียงชั่วกลางวันเดียวยอมไม่หายดี เมื่อทาเคลือบด้วยยาขี้ผึ้งชั้นบาง ภายใต้แสงเทียนจึงแลคล้ายบุปผาที่จ๋าววอดอกหนึ่งงามชวนมองเป็นที่สุด

เว่ยเซ่าเพ่งพิศตาไม่กะพริบ ลูกกระเดือกขยับขึ้นลงอีกครา

เดิมทีเสี่ยวเฉียวใช้หมอนป้องกันเอาไว้ ทว่าผ่านไปชั่วครู่ก็รู้สึกได้ว่าเว่ยเซายังคงไม่มีความเคลื่อนไหว สว่น้อยจึงเลื่อนหมอนออกเล็กน้อย แล้วมองตรงไป เห็นว่าเขายังคงจับจ้องไม่เลิก รวดล้ายว่าใจลอยอยู่บ้าง นางจึงรีบลดตาลง ดึงชายกระโปรงปิดคลุมเช่นเดิมแล้วลุกขึ้นนั่งในทันที

"ข้าไม่ได้หลอกท่านกระมัง"

พวงแก้มของนางยังคงแดงปดั่ง

ชายหนุ่มทอดถอนใจ "ละเว้นเจ้าไปก่อนก็แล้วกัน"

เสี่ยวเฉียวยังไม่ทันจะระบายลมหายใจจนสุดก็ต้องตื่นตระหนก ที่เห็นเว่ยเซาคำว่ากุมเท้าข้างหนึ่งของนางขึ้นไปวางบนหน้าท้องของเขานวดคลึงไม่กี่หนก็คิดว่าจับเท้าของนางไปอีกข้าง

เสี่ยวเฉียวกลัวคั่นอยู่บ้าง ใจกลางผาทำยิ่งไวต่อความรู้สึก เมื่อถูกเขานวดคลึงเพียงสองสามครั้งจึงหลุดหัวเราะอย่างกลั่นไม่อยู่ นางหัวเราะกระพือจนกระทั่งทนพละพยายามชักเท้าคืนมาได้

ทว่าเขากลับกุมเท้านางไว้นั่นยิ่งนัก ชักเท้าอย่างไรก็ไม่ขยับเลยสักนิด

เว่ยเซายึดกุมเท้างามดังหยกไว้มีละข้าง นวดคลึงเข้าไปมาอยู่พักใหญ่

เท้าทั้งคู่ของบุตรีสกุลเฉียวงดงามดังที่เจ้าเงินรุ่มนั้นว่าไว้จริงเสียด้วย ชาวเนี่ยนประจักษ์หน่อไม้หยกก็ไม่ปาน บีบแล้วสัมผัสได้ถึงเนื้อที่อุ่มนุ่มเพียงนวดคลึงไปมาเขาก็ถูกปลุกเร้าจนเริ่มต้นตัวขึ้นมาอีกคราแล้ว

วันนั้นถ้อยคำโสมมจากปากของเจ้าเงินรุ่มที่บอกว่าเคยเด็ดดอกจนวนางเคลิบเคลิ้มไหลหลงนั้นเขาย่อมไม่เชื่อถือแม้เพียงน้อยนิด

ด้วยราตรีก่อนไปศึกเขาเพิงจะพรากพรหมจรรย์ของนางไป แล้ว
ก่อนหน้านั้นที่เมืองสืออ้อจะมีเรื่องเยี่ยงนั้นได้อย่างไรกันเล่า

แต่ในเมื่อเจ้าเงินรุ่มนั้นบรรยายเป็นตุเป็นตะโดยเจาะจงถึงเท้า
ของนางเป็นพิเศษ เขาก็พอจะคาดเดาได้ว่าอย่างน้อยเท้าคู่นี้ก็เคย
ผ่านสายตาของเจ้านั้นมาแล้ว ในใจเว่ยเซ้าพลันผุดความซนเคื่อง รวากับ
ของส่วนตัวถูกผู้อื่นจ้องตะครุบตาเป็นมัน ทันใดนั้นเขาจึงขอขาข้างหนึ่ง
ของนางแล้วจับยกขึ้น ก็หน้าอ้าปากกัตกลงไปบนพ้านุ่มนั้นโดยแรง

เดิมเท้าถูกเขาคลึงเล่น เสียวเฉียวก็เกร็งจนหนังศีรษะตึงซาไปหมด
แล้ว รุ่ม ยังเห็นเขาขบกัดทำตนอีก นางเจ็บจี๊ดจนต้องอุทานออกมาเบาๆ
"นี่ท่านพี่ทำอะไรของท่าน!"

เว่ยเซ้าคลายมือจากเท้างามดุจหยก พิศมองเสียวเฉียวพลงอ่อย
เนิบช้า "วันที่อยู่เมืองสืออ้อเจ้าเงินรุ่มนั้นเคยกัดเจ้าเช่นนี้หรือไม่"

เสียวเฉียวจับต้นขนปลายไม่ถูก ไม่รู้เหตุใดเขาจึงพูดถึงเงินรุ่ม
ซึ่งนางเกือบจะลืมไปแล้วผู้นั้น ช้ายังอ่อยคำถามที่ไร้ที่มาที่ไปเช่นนี้อีก
นางสั่นศีรษะตอบในทันที "เปล่า ท่านเอ๋ยถึงเขาเพื่ออะไร"

ในใจเว่ยเซ้าโล่งสบายทันตา จับจ้องสองเท้าของนางครู่เดียวก็ผุด
ความคิดประการหนึ่งขึ้น

ชายหนุ่มตรึงร่างอ้อนแอ้นไว้ พลงกดฝ่าเท้าที่นิ่มนวลกับหน้าท้อง
ของตนแล้วพาเคลื่อนลงสู่เบื้องล่าง

การกระทำของเขาทำให้สาวน้อยตะลึงลาน ดวงตาเบิกกว้างขึ้น
ทุกขณะ...

เสี่ยวเฉียวมิได้เห็น้อยแรงสักเท่าใด เพียงจ่ายค่าตอบแทนด้วย
ทำเนียบที่สูญเสียความบริสุทธิ์ผุดผ่องไปเท่านั้น ในที่สุดนางก็รอด
ผ่านด่านในราตรีนี้ไปได้แล้ว

หลังทั้งสองชำระกายเสร็จแล้ว เขาก็อุ้มนางวางนอนลงบนเตียง
ให้นางหนุนบนแขนของเขาก่อนจะโอบกอดร่างบางด้วยวงแขนเดียว
ท่านอนอันสนิทชิดใกล้...นี่กลับเป็นครั้งแรกที่ทั้งสองนอนเคียงกัน
ในท่วงท่านี้

แสงไฟยังคงไม่ดับลง

เสี่ยวเฉียวพริ้มตาแสวงหลับอยู่ชั่วครู่ จากนั้นจึงแอบปรือตา
เหลือบขึ้นด้านบนเพื่อมองเขา

เขาหลับตาอยู่ สีหน้าสงบคล้ายกับเข้าสู่ห้วงนิทราไปแล้ว

แต่เสี่ยวเฉียวรู้ว่าเขาน่าจะยังไม่หลับไหล

นางลังเลเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยเสียงเบา "อีกไม่กี่วันทูตที่ท่านลุง
ของข้าส่งมาก็จะถึงอวี่หยางแล้ว น้องชายข้าก็มาด้วย ท่านคงรู้แล้วกระมัง"

เว่ยเซ่าเปล่งเสียงดังอึมเรียบๆ

"เมื่อเข้าท่านอย่าบอกให้น้องชายข้าพักในจวน ข้าซาบซึ้งในการจัดการ
ของท่านอย่างยิ่งนัก" เอ่ยจบเสี่ยวเฉียวก็สังเกตเห็นหน้าของเขา

เว่ยเซ่ายังคงหลับตา สีหน้าปราศจากอารมณ์ใดๆ

ผ่านไปครู่ใหญ่ ในที่สุดเขาก็เอ่ยตอบ "ในเมื่อท่านอย่าจัดการแล้วก็
ทำตามนั้นเป็นใช้ได้"

ใบหน้าของเขายังคงมองไม่ออกถึงความรู้สึกอื่น

เสี่ยวเฉียวเงยบงกซ์ไปชั่วครู่ก่อนกล่าว "เมื่อกลางวันข้าเข้าไปหยิบ

พุทกันด้ามหนึ่งในห้องหนังสือของท่านด้วย นึกขึ้นได้จึงบอกกล่าวกับท่าน
สักคำ"

คราวนี้เว่ยเซ้าตอบกลับอย่างรวดเร็ว "ไม่เป็นไร หากต้องใช้เจ้า
ก็เข้าไปได้เลย"

เสี่ยวเฉียวซานเสียงเบา "ขอบคุณท่านพี่ยี่นั้"

เว่ยเซ้าลืมหันตาคืนซ้ำๆ หันหน้ามามองนาง

เสี่ยวเฉียวส่งยิ้มน้อยๆ ให้เขา

ช่วงไม่กี่วันถัดจากนั้น ยามกลางวันเว่ยเซ้าล้วนมีงานรัดตัวยิ่ง
ส่วนใหญ่เขาต้องออกเข้ากลัดตึกทุกวัน วันนี้เขากลับมาเร็วหน่อยแต่ก็ยัง
สะสางงานราชการในห้องหนังสือตามลำพัง ต่อมาก่อนข้างค่ำแล้วเห็นเขา
ยังไม่กลับห้อง เสี่ยวเฉียวจึงนำของว่างซามหนึ่งไปให้เขา ทว่าเขากินไปได้
ไม่กี่คำก็เห็นนางเป็นของว่างแทนเสียนี้ เขาโอบรับให้นางนั่งอยู่บนตัก
หลังจากหนุ่มสาวใกล้ชิดสนิทสนมกันครู่หนึ่ง เว่ยเซ้าถึงค่อยเอ่ยปาก
"เมืองจ้วมีเรื่องกะทันหันนิดหน่อย ข้าต้องเดินทางไปพ่ຸงนี้ อีกสามสี่วัน
ก็กลับแล้ว"

เสี่ยวเฉียวชะงักไปเล็กน้อย

มีข่าวส่งกลับมาว่ากลุ่มของเฉียวฉืออยู่ใกล้มากแล้ว และจะมาถึง
ภายในวันสองวันนี้ เว่ยเซ้าเองก็รู้

"ท่านพี่มีธุระจะไปจัดการเถิด" เสี่ยวเฉียวล้งเล่ชั่วอึดใจก่อนจะคลี่ยิ้ม
กล่าว

เว่ยเซ้าเหลือบมองนางแล้วโน้มใบหน้าเข้ามาหอมแก้มหนุ่มหนึ่งพอด

เขาคุ้มนางยืนขึ้นแล้วกล่าวว่า "คำแล้ว กลับห้องกันดีกว่า"

เช้าวันรุ่งขึ้นเมื่อส่งเวรเช้าจากไปแล้ว เสี่ยวเฉียวก็กลับมาคัดลอก คัมภีร์อยู่ในห้องตามปกติ ทว่าครู่ต่อมาเวรเช้ากลับส่งองครักษ์คนหนึ่ง ย้อนมาหยิบของที่จวนสกุลเว่ย องครักษ์ผู้นั้นแจ้งว่าท่านโหวลืมห้างสี่อ ไม่ไผ่ม้วนหนึ่งที่วางอยู่ในตู้ของห้องหนังสือ รบกวณนายหญิงโปรดหยิบ มาให้ตนนำกลับไป

เสี่ยวเฉียวเดาว่าเวรเช้าน่าจะลืมไว้ตั้งแต่เมื่อคืน ขณะนี้เขากำลัง รอนหนังสือไม้ไผ่ม้วนนี้อยู่ถึงค่อยออกเดินทาง นางจึงรีบไปที่ห้องหนังสือ ค้นหาม้วนไม้ไผ่ที่เขาต้องการในลิ้นชักตู้ที่บอกไว้

ทว่าขณะหมุนกายเตรียมจะออกจากห้องหนังสือนั้น นางกลับ ลังเลใจเล็กน้อยและหยุดฝีเท้าลงในที่สุด

เพราะนางมองเห็นกล่องใบหนึ่งที่วางอยู่ในลิ้นชักหนึ่งของตู้ใบนั้น ก่อนหน้านี้ยามที่นางเพิ่งมาถึงจวนสกุลเว่ยและเข้าพักในเรือนประจิม แห่งนี้เป็นวันแรก เนื่องจากเคยขยับกล่องใบนี้โดยไม่ตั้งใจ ตอนนั้น เว่ยเซายังเคยซักถามนางเรื่องกล่องนี้แล้วย้ายไปเก็บที่อื่นในวันถัดมา ฉะนั้นนางจึงคาดเดาตั้งแต่นั้นแล้วว่าสิ่งที่บรรจุอยู่ในกล่องใบนี้จะต้อง มีความหมายพิเศษสำหรับเขาเป็นแน่ เขาถึงได้สั่งห้ามแตะต้องกล่อง

สายตาของเสี่ยวเฉียวจรดลงบนกล่องใบนั้น นิ่งมองอยู่ชั่วครู่

ทั้งที่นางรู้ว่าไม่ควรแตะต้อง ทว่าสุดท้ายการอบรมก็ยังคงไม่เพียงพอ นางยับยั้งชั่งใจไว้ไม่อยู่หยิบกล่องออกจากลิ้นชักมาจนได้

กล่องถูกลงสลักไว้ อีกทั้งมีไชสลักกุญแจทั่วไป หากแต่เป็นสลัก

ในรูปแบบของตารางเก้าช่องจำพวกกฎแฉะหัด

กล่องมีน้ำหนักไม่มากนัก ตัวไม่น่าจะกินน้ำหนักเกินครึ่งแล้วด้วยซ้ำ
สาวน้อยอุ้มกล่องเข้ามาใกล้แล้วเขย่าเบาๆ รู้สึกได้ว่าสิ่งที่บรรจุอยู่
ด้านในน่าจะเป็นจำพวกจดหมายหรือแผ่นกระดาษ

สัญชาตญาณสะกิดให้ภาพของธิดาสกุลซึ่งเคยพบที่แคว้นจางซาน
ผุดขึ้นเบื้องหน้าเสียเฉียว

ชาติก่อนเว่ยเซ้าโปรดปรานธิดาสกุลอยู่หลายปี ภายหลังด้าเฉียว
ตายจากไปไม่นานยังแต่งตั้งนางเป็นฮองเฮาอีกด้วย

สตรีที่เคยเคียงข้างเว่ยเซ้าจนเติบโตใหญ่และโตกว่าเขาสองปีผู้นี้
การคงอยู่ของนางสำหรับเว่ยเซ้าแล้วน่าจะมีสถานะที่พิเศษอย่างยิ่ง

ก็น่าอยู่หรอก สตรีที่เป็นเลิศทั้งความอวบอ้อมและงามชวนใจ
ทรงเสน่ห์ไปถึงแก่นกระดูกเช่นนั้น กระทั่งเสียเฉียวมองปราดแรก
ยังถึงกับใจลอยไปเล็กน้อย

เดิมทีสาวน้อยนับว่าพึงใจในรูปโฉมของตนอยู่ ทว่าเมื่อเปรียบกับ
สตรีผู้นั้นแล้ว ดูเหมือนรูปโฉมของนางจะกลายเป็นแค่ไม้ประดับไปทันที
รูปร่างยังไม่อาจเทียบได้ สำหรับเรื่องของเสนห์นั้น คาดว่าชั่วชีวิตนี้
นางก็คงฝึกปรือออกมาไม่สำเร็จ

เสียเฉียววางกล่องคืนในลักษณะเดิมก่อนจะรีบหมุนกายเดิน
ออกจากห้อง มอบหนังสือไม้ไผ่ที่หยิบมาให้องครักษ์นำไป

วันต่อมาสกุลเว่ยก็ได้รับสารรายงานว่ากลุ่มของเฉียวฉือกับ
หยางเฟิงทูตที่เฉียวเหว่ยส่งมาใกล้จะถึงเมืองอวิหยางแล้ว ขบวนซึ่งโบกธง

ของผู้ว่าการมณฑลเหียนโจวนี้มีผู้ติดตามกว่าสี่สิบสามสิบคนทีเดียว

สวี่ฮุ่ยหนีให้ความสำคัญยิ่งยวดจึงระบุให้เว่ยเหียนเป็นผู้ออกจากเมืองไปต้อนรับ และอนุญาตให้เสี่ยวเจียวเดินทางไปพร้อมกันด้วย

จวนจะได้พบหน้าน้องชายแล้ว เสี่ยวเจียวจึงทั้งเฝ้ารอและตั้งใจเมื่อผลัดเปลี่ยนชุดที่เป็นทางการเดินทางมาทางประตูใหญ่ ยังไม่ทันพ้นประตูใหญ่นางก็เห็นเว่ยเหียนนั่งอยู่บนหลังม้ารออยู่ก่อนแล้ว ด้านข้างมีรถคันใหญ่เทียมแอกคู่สำหรับใช้เดินทางในฤดูคิมหันต์หนึ่งคัน หลังคาของตัวรถคลุมด้วยผ้าใบ ด้านหลังและด้านซ้ายขวาทั้งสามด้านล้อมด้วยผ้าม่านเนื้อโปร่งเบา ทั้งสามารถกันลมบังแดด ทั้งสามารถพลิกเลี้ยงสายตาจ้องอย่างขาดมารยาทของผู้คนบนท้องถนน

รถม้าตกแต่งวิจิตรหรูหราอย่างยิ่งตลอดคัน กระทั่งม้าสีแดงพุดราซึ่งเทียมอยู่เบื้องหน้ารถก็เป็นยอดอาชาที่กำลัง่าพวงพี ทำทางคึกคักอีกเหมืนสนม้นเงาเป็นระเบียบปราศจากสีอื่นแทรกแซมแม้แต่หน่อย หน้าผากม้าติดด้วยเครื่องประดับทองคำ ลำคอคล้องสร้อยที่ห้อยกระพรวนเล็กเก๋าลูกจะคอยส่งเสียงกระทบแผ่วเบากระฉ่อนหุยามเมื่อม้าโยกขยับศีรษะ

ตัวรถหรูหราทั้งยอดอาชาเช่นนี้ก็มิเพียงสตรีฐานะระดับภรรยาท่านโหวเช่นเสี่ยวเจียวเท่านั้นถึงจะมีคุณสมบัติพอได้นั่ง

ดูเหมือนเว่ยเหียนจะรอคอยมาได้สักพักแล้ว ทว่ากลับไม่เห็นท่าทีหยุดจอดจากเขาแม้แต่น้อย เขานั่งอยู่บนหลังม้าด้วยสีหน้าสงบแสนสบายใจ ครั้นมองเห็นเงาร่างของเสี่ยวเจียวก้าวพ้นประตูใหญ่ออกมา เขาก็พลิกกายลงจากม้าเดินมารับ ยิ้มละไมเชิญนางขึ้นรถม้าพาลงกล่าว "เมื่อคุณข่าวรายงานมาว่าเหลือระยะทางไม่ถึงสี่สิบลี้แล้ว น้องสะใภ้ตามข้า

ออกไปรับที่นอกประตูเมือง คาดว่าน้องชายเจ้าก็คงมาถึงพอดี"

"ลำบากพี่ชายแล้ว"

เสี่ยวเฉียวคลี่ยืมให้เขานิดๆ หันกายยกชายกระบะโปร่งก้าวขึ้นรถม้า เว่ยเหยียนสั่งให้ผู้ติดตามคุ้มกันไปประจำที่ด้านหน้าและด้านหลัง ขบวน ส่วนตนเองขึ้นม้าติดตามอยู่ข้างตัวรถของเสี่ยวเฉียวเยื้องไปทางด้านหลังเล็กน้อย จากนั้นก็สั่งเคลื่อนขบวนออกเดินทางไปยังประตูเมือง ทิศใต้

ภายหลังเสี่ยวเฉียวออกเรือนกับเว่ยเซ้า แม้ระยะเวลาที่มาอยู่เมือง อวี้หยางไม่นับว่าสั้น ทว่าส่วนใหญ่ล้วนอยู่แต่ในจวนไม่ค่อยได้ออกมาข้างนอก คราวก่อนไปเขียนอักษรที่วิหารเจ้าแม่หวังหมู่ ทั้งขาไปและ ขากลับก็ล้วนนั่งอยู่ในตัวรถม้าแบบมีผ้นังปิดทึบสี่ด้าน ชาวเมืองอวี้หยาง จึงมีโอกาสดูเห็นภรรยาท่านโหวน้อยนัก

ยามที่รถม้างามหรรษานี้เพิ่งแล่นออกจากหน้าประตูใหญ่จวนสกุลเว่ย มาไม่ทันไรก็ดึงดูดสายตาของคนที่เดินไปมาจำนวนไม่น้อยได้แล้ว บนรถ แม้มีผ้าม่านล้อมอยู่สามด้าน ทว่าด้านหน้านั้นเปิดโล่ง อีกทั้งเมื่อรถม้า เคลื่อนตัว ผ้าม่านก็ยังถูกสายลมหอบม้วนขึ้นมาอีก

ท่ามกลางผ้าม่านเนื้อโปร่งเบา แลเห็นได้แต่ไกลว่าบนรถม้ามามี โฉมสะคราญแห่งยุคในอาภรณ์หรูหรางดงามนั่งอยู่นางหนึ่ง ขาวนี้ พลันแพร่สะพัดออกไปทันที เมื่อรู้ว่า 'นาง' ก็คือนายหญิงแห่งจวนสกุลเว่ย คนเดินเท้าต่างพากันชำเลื่องมอ มีคนไม่น้อยถึงขั้นไล่ตามไปยัง ประตูเมืองทิศใต้ ภาพเหตุการณ์ยามที่เสี่ยวเฉียวออกจากเมืองขึ้นตุ ในครั้งนั้นคล้ายกำลังจะฉายซ้ำอีกครั้ง

เว่ยเหียนเห็นราษฎรสองข้างทางเพิ่มจำนวนขึ้นทุกที่ เกรงแต่จะมีคนล่วงเกินเสียเว่ยจิงบัญชาให้ผู้ติดตามคุ้มกันอย่างเข้มงวด ตนเองก็กระตุน้ำเข้าไปใกล้ตัวรถยิ่งขึ้นเช่นกัน สายตาทอดมองเงาร่างพริ้มเพราที่ปรากฏให้เห็นราไรท่ามกลางผ้าม่านเนื้อโปร่งบางเบาไปตลอดทางสุดท้ายเมื่อออกจากเมืองแล้วจึงสั่งการให้หยุดขบวนที่ข้างศาลาหินซึ่งอยู่ไกลออกมาหลายลิ้ว สามด้านของศาลาหินซึ่งล้อมด้วยผ้าม่านและจัดวางม้านั่งไว้ที่ด้านในตั้งแต่แรก เว่ยเหียนเชิญเสี่ยวเฉียวลงจากรถม้าเข้าไปพักผ่อนในศาลาหินชั่วคราวระหว่างรอคอยการมาถึงของคณะทูตจากมณฑลเหียนโจว

เว่ยเหียนคิดอ่านละเอียดรอบคอบทีเดียว ในศาลาหินยังจัดวางผลไม้สดใหม่ที่ล้างแล้วสองจาน ขนมที่ประณีตพิถีพิถันอีกสองอย่าง พร้อมด้วยน้ำชา เสี่ยวเฉียวเพียงปรารภนาจะพบหน้าน้องชายโดยเร็วเท่านั้นจึงไม่มีแก่ใจจะกินสิ่งใด เพียงรู้สึกคอแห้งเล็กน้อย นางเห็นว่ามิใช่น้ำชาอยู่พอดีจึงจิบช้าๆ ไปหนึ่งถ้วย ขณะที่ดื่มต่ถ้วยที่สองได้ครึ่งหนึ่งก็แลเห็นแต่ไกลว่าปลายสุดของถนนหลวงปรากฏเงาร่างของกำลังคนกลุ่มหนึ่ง

เสี่ยวเฉียวพลันตื่นเต้น รีบวางถ้วยชาแล้วออกจากศาลาพักร้อนหลังนั้นมายืนอยู่ริมทาง มือยึดจับเสาศาลาชะเง้อคอเฝ้ามอง กลุ่มคนที่อยู่ไกลตาเคลื่อนใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนนางสามารถเห็นธงของมณฑลเหียนโจวที่กำลังโบกสะบัด รอจนใกล้มากขึ้นอีกหน่อยก็เห็นชัดถนัดตาว่าด้านหน้ามีอาชาสีแดงอยู่ตัวหนึ่ง เสี่ยวเฉียน้องชายของนางนั่งอยู่บนหลังม้าตัวนั้น กำลังมุ่งมายังทิศทางที่นางยืนอยู่

เมื่ออยู่ห่างกันในระยะยั้งธนู เขียวฉือก็มองเห็นเสียวเขียวที่กำลังโบกมือให้เขาอยู่ริมทาง ในใจหนุ่มน้อยยินดีปรีดา รีบเร่งม้าออกจากขบวนควบตะบึงมาหาพี่สาวราวกับเหินบิน ครั้นใกล้ถึงเบื้องหน้าก็พลิกกายลงจากม้า วิ่งฉิวมาจนถึงตรงหน้านาง

"พี่สาว!"

"น้องพี่!"

สองมือของเสียวเขียวคว้ากุมแขนของน้องชายไว้แน่น หน้าอกพลันร้อนวูบวาบ ขอบตาแดงระเรื่อขณะพิจารณาน้องชายที่พรากจากกันไปครั้งปีเศษ

ร่างกายของเขาสูงขึ้นไม่น้อย จำได้ว่าก่อนนางออกเรือนเขาสูงกว่านางเพียงแค่เกือบครึ่งศีรษะเท่านั้น ครึ่งปีเศษมานี้นางเองก็สูงขึ้นเช่นกัน ทว่าเขากลับสูงเร็วยิ่งกว่า ตอนนี้เขียวฉือเตี้ยกว่าเว่ยเซ้าเพียงนิดเดียวเท่านั้น นางต้องแหงนหน้ามองเขาแล้ว ไม่เพียงแค่นี้ กระทั่งช่วงไหล่ก็ผายกว้างขึ้นด้วย ยามที่เขายืนอยู่ต่อหน้านางมีท่าทางเหมือนผู้ใหญ่ ไม่น้อยทีเดียว

เขียวฉือคิดถึงพี่สาวของตนมากเช่นกัน นับแต่นางแต่งออกไป เขาก็รู้สึกอยู่ตลอดเวลาสกุลงเว่ยแต่งบุตรสกุลงเขียวต้องไม่ประสงคดียันเฝ้าวิตกอยู่ทุกวันว่าพี่สาวมาอยู่ทางนี้แล้วจะถูกทรมาณใจกาย ดังนั้นเมื่อเขียวเยวี่ผู้เป็นลุงจะส่งทูตขึ้นเหนือมาคราวนี้ เขาถึงต้องตามมาให้ได้ และขณะนี้จึงกำลังสำรวจนางอย่างละเอียดอยู่เช่นกัน

เสียวเขียวมีรูปร่างสูงขึ้นกว่าปีที่แล้วเล็กน้อย อารมณ์บนร่างงามหรรษา ดวงหน้าเปล่งปลั่งมีน้ำมีนวล ก่อนออกเรือนนางมีพิสุทธรีไฉ่เคียงสา

เช่นครุณีน้อยในหอห้อง ทว่ายามนี้คิ้วตาเปรียบกับกาลก่อนแล้วกลับมี
เส้นห่อหุ้มขาดเยิ้มของสาวน้อยแรกแต่งงานเพิ่มขึ้นอีกไม่น้อย เฉียวฉือ
รู้สึกเพียงว่าพี่สาวคล้ายชวนมองยิ่งกว่าปีที่แล้ว แต่ชวนมองขึ้นตรงที่ได้นั้น
เขากลับพบไม่ถูก สรุปคือเห็นนางแล้วดูจะมีความเป็นอยู่ที่ไม่เลวเลย
หัวใจซึ่งแขวนลอยมาตลอดทางจึงค่อยวางลงได้เสียที จู่ๆ เห็นพี่สาว
ขอบตาแดงเรื่อ หนูน้อยก็พลันมือไม้ปั่นป่วน เอ่ยถามอย่างลนลาน
"พี่สาว ท่านร้องไห้ด้วยเหตุใดกัน"

"เพราะพี่สาวของเจ้าเห็นเจ้าอาจห้าวหาญกว่าแต่ก่อนนะสิ
อายุเพียงเท่านี้ก็สามารถอยู่หน้าแนวรบเด็ดซีฟได้หนึ่งด้านรับได้สองแล้ว
ในใจของนางปลาบปลื้มถึงได้หลังน้ำตาแห่งความปีติออกมา"

เสี่ยวเฉียวยังไม่ทันจะได้ตอบ เว่ยเหียนที่เข้ามาใกล้ก็ยิ้มกล่าวกับ
เฉียวฉือก่อนแล้ว

เฉียวฉือเหลือบมองเว่ยเหียนแล้วตะลึงไปเล็กน้อยด้วยนึกว่า
บุรุษผู้นี้คือเว่ยเซ้า ครั้นมองซ้ำอีกหนถึงค่อยรู้สึกที่ไม่ถูกอยู่บ้าง เขาได้ยิน
มาว่าเว่ยเซ้าเพิ่งอายุยี่สิบต้นๆ เท่านั้น ทว่าบุรุษที่ยืนสูงสง่าผู้นี้แม้จะ
โดดเด่นเช่นกัน แต่อายุดูเหมือนจะโตกว่าที่รู้มาไปสักหน่อย เขาจึงมอง
ไปทางเสี่ยวเฉียวอย่างช่วยไม่ได้

เสี่ยวเฉียวปาดน้ำตาก่อนจะเอ่ยป่นปี้ "เขาคือญาติของพี่เขยเจ้า
เจ้าเมืองเว่ยผู้ครองเมืองได้ ควบคุมตำแหน่งแม่ทัพรอศึกขึ้นสามของราชสำนัก
เขารับคำสั่งจากผู้เป็นยายให้ออกจากเมืองมาต้อนรับคณะทูตของเจ้า
โดยเฉพาะ"

เฉียวฉือพลันเข้าใจกระจ่าง เขามองพิจารณาเว่ยเหียนเล็กน้อย

เห็นชายหนุ่มผู้นี้ลักษณะท่าทางไม่ธรรมดา อีกฝ่ายดูเก่งกาจเฉียบแหลม มีท่าทีเป็นกันเอง ทั้งใบหน้ายังประดับด้วยรอยยิ้ม

ตอนขามาเฉียวฉือเตรียมใจไว้แล้วที่จะถูกคนสกุลเว่ยปฏิบัติอย่าง เย็นชา ทว่ายามนี้กลับผิดคาด ยิ่งนึกถึงที่เมื่อครู่อีกฝ่ายเอ่ยถึงเรื่องที่ตน ปะทะกับข้าศึกหน้าแนวรบนอกเมืองจวีเหยี่ยด้วยน้ำเสียงเฉียวฉือแววชื่นชม เฉียวฉือจึงรู้สึกละอายอยู่บ้าง ขณะเดียวกันก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกดีใจ และ มีความประทับใจที่ดีเยี่ยมต่อเว่ยเหยียนในทันที เมื่อฟังเสี่ยวเฉียวแนะนำ จบจึงเกิดความเคารพเลื่อมใส รีบคารวะอีกฝ่ายพร้อมเรียกขานว่า "ท่านเจ้าเมือง"

เว่ยเหยียนยิ้มกล่าว "เจ้าคือน้องชายแท้ๆ ของน้องสะใภ้ก็เหมือนเป็น ครอบครัวเดียวกับข้า ไม่ต้องเห็นเป็นคนอื่นไกลเช่นนี้หรอก เรียกข้าว่า พี่ชายก็ได้"

ถึงอย่างไรเฉียวฉือก็ยังอายุไม่ถึงสิบหกปี ร่างกายแม่อู่งใหญ่ทว่า จิตใจยังคงเป็นเพียงเด็กตัวโตคนหนึ่งเท่านั้น เมื่อเห็นเว่ยเหยียนเป็นมิตร เช่นนี้เขาจึงไม่มัวเกรงใจ เรียกอีกฝ่ายว่า 'พี่เว่ย' ทันที ทั้งสองเรียกพี่ เรียกน้องกัน มองปราดแรกดูคล้ายสหายต่างวัยก็ไม่ปาน

น้องชายยังไม่ทันจะเข้าเมือง เพิ่งพบหน้าครั้งแรกก็สนิทชิดเชื้อกับ เว่ยเหยียนถึงเพียงนี้แล้ว เสี่ยวเฉียวรู้สึกว่ามันไม่ค่อยเหมาะสมนัก อีกทั้ง ความรังเกียจที่นางมีต่อเว่ยเหยียนผู้นี้แม้ไม่รุนแรงเท่าตอนแรกเริ่ม แต่ก็ รู้สึกอยู่ตลอดว่าคนผู้นี้ไม่น่าไว้ใจสักทีเดียว จิตใต้สำนึกจึงไม่อยากให้น้องชายใกล้ชิดกับเขาถึงเพียงนี้ แน่แน่นอนว่าภายใต้สถานการณ์เช่นยามนี้ นางย่อมไม่อาจพูดอันใด

ชั่วครู่ต่อมาหยางเฟิงหลุดจากมณฑลเหียนโจวที่ถูกเดี่ยวซื้อทิ้งไว้
เบื้องหลังก็มาถึงพร้อมกับผู้ติดตามทั้งกลุ่ม

เดี่ยวเดี่ยวเคยพบหยางเฟิงมาก่อน เขาเป็นเสนานิการของท่านลุง
ซึ่งตกงานในเรื่องหลักคิดของสำนักหุจยา นับเป็นปราชญ์เลื่องชื่อ
ผู้หนึ่งของมณฑลเหียนโจว เว่ยเหียนเดินตรงไปต้อนรับหยางเฟิง
ลงจากม้า หลังจากทั้งสองฝ่ายคารวะและพูดคุยสนทนากันแล้ว เดี่ยวเดี่ยว
ก็ก้าวขึ้นรถม้าไปอีกครั้ง จากนั้นคนทั้งหมดจึงค่อยๆ เคลื่อนขบวนอัน
ยาวเหยียดอย่างสับสนทางกลับเข้าเมืองภายใต้การนำของเว่ยเหียน

หยางเฟิงเดินทางมาคราวนี้นอกจากสารไม้ไผ่เดี่ยวเยี่ยเขียนด้วย
ตนเองแล้ว ยังนำของกำนัลล้ำค่ามาเพื่อแสดงความขอบคุณ ไม่เพียงแค
่อาหารทอลายปักดินกับเครื่องประดับทองที่จะมอบแด่สวีสหุยินและ
จูชื่อเท่านั้น ยังมีผ้าไหม ผ้าแพร ผ้านิ้น ผ้าว่วน และผ้าทอลายอย่างละ
สองร้อยพับรวมทั้งสิ้นหนึ่งพันพับ กับของพื้นเมืองจากมณฑลเหียนโจว
อีกสิบคันรถเต็มๆ

ขบวนรถและม้าเคลื่อนผ่านท้องถนนไปท่ามกลางสายตาจับจ้อง
และเสียงถกความเห็นอันแข็งแรงแข่งของชาวเมืองอวีหยาง

หลังจัดให้หยางเฟิงพำนักรที่เรือนรับรองในจุดพักเปลี่ยนม้าแล้ว
เว่ยเหียนก็เอ่ยชี้แจงว่าเมื่อวานเว่ยเซามีธุระด่วนต้องไปจากเมืองอวีหยาง
อีกไม่กี่วันก็จะกลับมา เชิญหยางเฟิงวางใจพักผ่อนรอก่อน จากนั้น
จึงพาเดี่ยวเดี่ยวไปยังจวนสกุลเว่ย

เรื่องแรกหลังเดี่ยวเดี่ยวมาถึงย่อมต้องไปเยี่ยมคารวะท่านย่าและ

ท่านแม่ของเว่ยเซ้า

ทว่าก่อนหน้านั้นเขาจะต้องชำระเนื้อตัวผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายที่เป็นทางการนี้เสียก่อนถึงจะไปเยี่ยมคารวะผู้อาวุโสได้

เสี่ยวเฉียวคอยอยู่นอกห้องของเฉียวฉือ ครั้นเห็นน้องชายออกมาพร้อมสีหน้าอึมเอบเปี่ยมราศี อารมณ์ชุดใหม่แขนกว้างสีดำที่อยู่บนร่างกายขยับเน้นให้ดวงหน้าของเขาแลดูหมดจตุคดทุยยกประดับหมวก ในใจของนางก็แสนจะปลื้มปริ่ม มีความรู้สึกภาคภูมิใจ

น้องชายข้าเริ่มเติบโตใหญ่แล้ว

เสี่ยวเฉียวพาเฉียวฉือมุ่งหน้าไปยังเรือนอุดรด้วยตนเอง ระหว่างทางสาวใช้วัยแรกรุ่งของจวนสกุลเว่ยหลายคนพอแลเห็นน้องชายของนายหญิงต่างก็พากันส่งสายตามองมา

สวีสู่หยินกับจูชื้อลั่นนั่งประจำที่แล้ว เว่ยเหียนก็อยู่ด้านข้างด้วย ภายหลังเฉียวฉือได้พี่สาวพาเข้ามาก็คารวะสวีสู่หยินกับจูชื้อตามลำดับ

แม้เฉียวฉือจะยังไม่ครบสิบหกปี และยามนี้สกุลเฉียวจะเป็นเช่นตะวันรอนจวนลับทิวเขาไปแล้ว แต่ถึงอย่างไรก็เป็นตระกูลขุนนางเก่าแก่เช่นกัน เรื่องมารยาทในการพบปะผู้ใหญ่ย่อมถูกอบรมอย่างเข้มงวดมาตั้งแต่เล็ก มีหรือที่จะบกพร่องผิดพลาดได้ พอคารวะเสร็จเฉียวฉือก็ลุกขึ้น สวีสู่หยินดูเหมือนจะพอใจอย่างยิ่ง เอยชมว่าเขารูปโฉมโดดเด่น ประดุจอินทรีหนุ่มผงาดฟ้า จากนั้นจึงสั่งให้จิ้งเอ๋อมามอบของกำนัลแรกพบ เป็นมีดสั้นเล่มหนึ่งซึ่งตัวฝักฝังประดับด้วยพลอยตาแมวอันงามวิจิตร

ครั้นแลเห็นเฉียวฉือองอาจเปี่ยมราศีประหนึ่งเขาหยกตระหง่านอยู่เบื้องหน้า จูชื้อก็นึกถึงสามีกับบุตรชายคนโตของตนที่ด่วนจากไป

ในปีนั้น บัดนี้บุตรชายของครอบครัวศัตรูไม่เพียงเติบโตเป็นผู้ใหญ่เท่านั้น เขายังได้รับการต้อนรับเข้าประตูจนมาเสมือนเป็นแขกผู้สูงศักดิ์ อารมณ์ซึ่งรังเกียจในใจนางนั้นสุดท้ายจะใช้น้ำหมึกบรรยายออกมาได้ ทว่าชีวิตอย่างโรจก็ก็เป็นนายหญิงใหญ่แห่งจวนโหวมาหลายสิบปี ในโอกาสเช่นนี้ ข้ายังอยู่ต่อหน้าสวี่ฮูหยิน ไหนเลยจะกล้าแสดงท่าทีผิดมารยาทออกไป นางจึงผินใจกดข่มความเคียดแค้นซึ่งซังลงไป ก่อนจะสั่งให้บ่าวมอบของกำนัลแก่เจียวฉือเช่นกัน

เจียวฉือประคองรับมาด้วยสองมือ กล่าวขอบคุณแล้วลุกขึ้นอีกครั้ง

สวี่ฮูหยินเรียกให้เขาเข้ามาใกล้ๆ แล้วไถ่ถามความเป็นอยู่หลายประโยคอย่างสนิทสนม ทั้งเอ่ยรั้งเขาให้พำนักอยู่ที่นี้สักระยะ จากนั้นจึงกล่าวกับเว่ยเหยียน "บังเอิญน้องรองของเจ้ามีฐานะไม่อยู่ในเมืองพอดี สองวันนี้ายจึงต้องมอบหมายงานให้เจ้าอีกอย่าง ช่วยพาเขาไปที่ยวซมข้างนอกแทนน้องรองของเจ้าที่ แดนเหนือของพวกเขาแม้ทิวทัศน์ไม่งามเฟรศแพรวเท่าแดนใต้ แต่ก็มีทัศนียภาพอันตระการตาเปี่ยมพลังมิใช่น้อย"

เว่ยเหยียนยิ้มกล่าวว่า "ไม่ต้องให้ท่านยายสั่งกำชับหลานก็ตั้งใจทำเช่นนั้นอยู่แล้วขอรับ"

14

เมื่อเจียวฉือเยียมคารวะสรีฐยนิกับจุซือเสรีจลิน์ เสี่ยวเจียวก็กล่าวขอบคุณต่อพวกนางทั้งสองและเว่ยเหียน จากนั้นจึงพาน้องชายมายังเรือนประจิมของตน

ซุนเหียนชะเง้อมองอยู่กลางทางแต่แรกแล้ว พอเห็นแต่ไกลว่าเจียวฉือเดินเคียงไหล่มากับเสี่ยวเจียวก็รีบเดินตรงไปต้อนรับ ยิ้มตาหยีสอบถามอย่างจริงใจ "คุณชาย ยังจำบ่าวได้หรือไม่เจ้าคะ"

เมื่อก่อนตอนอยู่ที่เมืองตง หากเอ่ยถึงระยะเวลาที่อยู่ร่วมกันมาแท้จริงแล้วเสี่ยวเจียวเพิ่งจะอยู่กับซุนเหียนมาเพียงสองปีเท่านั้น ผิดกับเจียวฉือที่ได้ซุนเหียนดูแลมาแต่เล็กอย่างแท้จริง นายของสกุลเจียวแม้ด้อยสามารถและขาดความมุ่งมาดปรารถนา ทว่ากลับมีจุดหนึ่งซึ่งตระกูลซุนนางอื่นยากจะเทียบได้ติด นั่นคือการปกครองราษฎรระดับล่างกับเข้ารับใช้ในจวนอย่างเอื้ออาทรเสมอมา เจียวฉือก็เป็นเช่นเดียวกัน

ให้ความสนิทสนมและผูกพันกับสุนเหยิงอย่างยิ่ง พอมองเห็นนางเขาก็รีบเดินขึ้นหน้าไปเอ่ยเย้า "สุนเหยิงสาวขึ้นกว่าแต่ก่อนมากจนข้าเกือบจำไม่ได้ทีเดียว"

แม้ว่าคุณชายน้อยกำลังหยอกให้ตนดีใจ ทว่าสุนเหยิงก็ถูกหยอกจนหน้าบานแล้วจริงๆ นางต้อนรับเขาด้วยความยินดีปรีดา สนทนาสัพเพเหระจนกลับถึงเรือนประจิม

เมื่อเสี้ยวเฉียวได้ถามถึงสุขภาพของบิดากับท่านลุงท่านป้า เฉียวฉือก็ตอบว่า "ท่านพ่อสุขภาพแข็งแรงดี ก่อนเดินทางมายังกำซัปเป็นพิเศษให้ข้านำคำพูดมาบอกพี่สาวว่าไม่ต้องเป็นกังวล พี่สาวอยู่ทางนี้สุขสบายดีเป็นพอ ทว่าพักก่อนเขวียไ้หมาโจมตี ท่านลุงจึงกลัดกลุ้มจนล้มป่วยต่อมาพอเขวียไ้ทอดนัทพักกลับไป ท่านลุงก็พักฟื้นจนหายดีในเวลาแค่ไม่กี่วัน ส่วนท่านป้าก็สบายดีมาตลอด"

เสี้ยวเฉียวได้ยืนยันว่าบิดาแข็งแรงปลอดภัยก็เบาใจ

สุนเหยิงพูดคุยเป็นเพื่อนอยู่ด้านข้างเพียงชั่วคราว นางรู้ว่าทั้งสองย่อมมีวาทจาอื่นจะสนทนากันจึงถอยออกไปก่อน ปล่อยให้เสี้ยวเฉียวกับเสี้ยวฉือสองพี่น้องได้อยู่กันตามลำพัง

คนสกุลเว่ย...ไม่ว่าผู้เป็นย่าหรือแม่สามีของพี่สาวล้วนแต่มีท่าทีเกรงใจผิดจากที่เขาคาดไว้ถึงเพียงนี้ ยิ่งการต้อนรับด้วยไมตรีเปี่ยมล้นของพี่เว่ยผู้นั้นก็ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึง เรียกได้ว่าใส่ใจทุกรายละเอียด เห็นที่พี่สาวจับพลัดจับผลูแต่งมาที่นี่จะนับว่าได้โชคจากคราวเคราะห์แล้วมีความเป็นอยู่ที่ไม่เลวทีเดียว เห็นพี่สาวอยู่ดีมีสุขยังสำคัญยิ่งกว่าตัวเขาอยู่ดีมีสุขเสียอีก

เฉียวฉือได้รับรู้เรื่องที่นายินดีเห็นความคาดหมายนี้จึงอารมณ์ดีเป็นพิเศษ สอบถามด้วยอาการคึกคักตื่นเต้น "พี่สาว พี่เขยข้าจะกลับมาวันไหนหรือ ข้าจะได้ออกนอกเมืองไปต้อนรับเขา!"

เสี่ยวเฉียวนึกถึงบทสนทนาในคืนก่อนที่เว่ยเซ้าจะออกเดินทางตอนที่เขาอยู่กับนางว่าวันรุ่งขึ้นต้องไปเมืองจ้าว

อันที่จริงนางไม่รู้สึกละอายคิดว่าที่เว่ยเซ้าไปเมืองจ้าวเช่นนี้เพราะมีเจตนาที่จะเลี่ยงการต้อนรับน้องชายของนางกับคนจากมณฑลเหียนโจว

แม้ถึงบัดนี้ยังไม่อาจนับว่านางรู้จักเขาลึกซึ้งสักเท่าใดนัก แต่นางก็รู้สึกอยู่ตลอดว่าด้วยฐานะและความทะนงตนของเว่ยเซ้า ต่อให้เขาไม่อยากจะรับรองแขกจริงๆ แค่นี้เพียงนิ่งเฉยไม่โยนดีเสียก็สิ้นเรื่องแล้ว ใ้ว่าเขาจะไม่กล้าทำ เขาไม่จำเป็นต้องเลือกใช้วิธีหลบเลี่ยงเช่นนี้สักนิด

บางที่เขาอาจต้องไปที่นั่นในเวลานี้จริงๆ ก็เท่านั้น

แต่จะไปต่อไปต่อไปให้เป็นเหตุประจวบเหมาะอย่างไร หลายวันนี้ท่าทีของเว่ยเซ้าต่อการมาเยือนของเฉียวฉือก็ทำให้นางรู้สึกได้ถึงความเฉยชาและไม่กระตือรือร้นจากเขาอยู่ดี รวากับว่า 'ท่านย่าวว่าอย่างไรก็ให้ท่านทำของท่านไป เกี่ยวอันใดกับข้าด้วยเล่า'

หากท่าทีที่เขามีต่อนางยังคงเฉยเมยรังเกียจเช่นเดียวกับเมื่อแรกเริ่มนางย่อมจะไม่ว่าอันใด ทว่าบัดนี้ทั้งสองสนิทชิดใกล้จนเคยร่วมทำอะไรต่อมิอะไรมาหมดสิ้นแล้ว อีกทั้งท่าทางของเขายังคล้ายหลงใหลนางมิใช่น้อย หัวใจใดใจหนึ่งที่เขาจะเอ่ยเรื่องไปเมืองจ้าวในห้องหนังสือเมื่อวันก่อน เขายังรังเกียจให้นางนั่งบนตักแล้วจุมพิตลูบไล้นางอย่างเอาแต่ใจอยู่เลย

เมื่อรู้ว่าเว่ยเซ้าจะจากไปในช่วงเวลานี้ ทั้งยังมีท่าที่ไม่สนใจ

โดยสิ้นเชิง กระทั่งคำชี้แจงหรือปณิธานนางสัณทิตก็ไม่มี ต่อให้นาง
ใจกว้างสักเพียงใด หรือปล่อยวางได้เพียงไหน ในใจก็ไม่แคล้วอัดอั้น
คับข้องเล็กน้อยอยู่นั่นเอง

เสียวเฉียวยอมไม่เพื่อฝันว่าเว่ยเซ่าจะญาติดีกับคนในครอบครัว
ของนางเพียงเพราะว่าเขารู้สึกดีกับนางแล้ว ถึงอย่างไรความแค้นของบิดา
กับพี่ชายเขาก็ทำให้สองสกุลไม่อาจอยู่ร่วมแผ่นดินได้

ทว่าจนแล้วจนรอดจิตใจนางก็ยังยากจะสงบลงได้อยู่ดี

พูดให้ชัดเจนคือยามนี้นางรู้สึกว่าตนเองเป็นเพียงของเล่นที่ได้ชื่อว่า
'ภรรยา' ไม่ต่างจากการใช้รูปโฉมซื้อใจบุรุษ ยามนี้เขาแสวงหาความ
แปลกใหม่จึงมีสีหน้าที่นับว่าดีต่อนางไม่น้อย แต่วันหน้าใครเล่าจะรู้ได้ว่า
เป็นเช่นไร

ยามนี้เห็นน้องชายเพิ่งมาถึงก็มีสีหน้าระรั่นจนออกนอกหน้า เกรงว่า
คงจะवादภาพเว่ยเซ่าไว้ใกล้เคียงกับเว่ยเหยียน หากถึงเวลาได้พบตัวจริง
ความต่างที่เขาพบเจออาจใหญ่หลวงเกินกว่าจะรับไหว เสียวเฉียว
จึงเอ่ยเตือนเขาทันที "พี่เขยเจ้าสุขุมเยือกเย็น แต่โรมามักจะเคร่งขรึม
เข้มงวด ไม่เหมือนเจ้าเมืองเว่ยหยอก ทั้งยังแปลกแยกเก็บตัว ปกติ
ก็ไม่ชอบสูงลิบกับใคร หากเจ้าพบเขาแล้วต้องรักษาพิธีตองอันจำเป็น
อย่าได้ตีสันทินงาม ประเดี๋ยวเขาจะมีความทรงจำที่ไม่ดีเกี่ยวกับเจ้าได้"

เฉียวฉือเต๋อสิ่งจั้น เห็นพี่สาวมีสีหน้าจริงจังไม่คล้ายกำลังเอ่ยล้อเล่น
เขาลังเลเพียงชั่วอึดใจก็ผงกศีรษะรับ "ข้าจดจำไว้แล้ว"

ตอนนี้เสียวเฉียวถึงค่อยแผยรอยยิ้ม จู๋เขานั่งลง ไล่ถามความเป็นอยู่
ของเขา

เฉียวฉือตอบไปที่ละเรื่องก่อนจะโพล่งถาม "พี่สาว ท่านได้ข่าวของพี่ต้าเฉียวบ้างหรือไม่"

เสี่ยวเฉียวสั่นศีรษะ

"ก่อนหน้านี้ข้าได้พบพี่จื้อบ่าวเลี้ยงม้าในยี่นต้าสิมรกดนั่นด้วยนะ"

เสี่ยวเฉียวตะลึงงัน

เฉียวฉือจึงเล่าเรื่องตอนที่อยู่นอกเมืองจวีเหยียให้นางฟังรอบหนึ่ง บอกว่าขณะที่ทัพสกุลเฉียวคุมเชิงเตรียมแลกชีวิตเพื่อสู้ศึกกับทัพของเซวียไท่ที่มารุกราน เขาออกจากแนวทหารไปเด็ดซี่พบุตรชายของเซวียไท่ก่อนจะประมือกับแม่ทัพสองคนของอีกฝ่าย ในห้วงคอขาดบาดตายนั้น เขาได้ขายแปลกหน้าที่ปรากฏตัวขึ้นกะทันหันผู้หนึ่งช่วยชีวิตเอาไว้

"พี่สาว ตอนนั้นเขาพาข้าส่งกลับมาถึงข้างกายท่านพ่อ ข้าได้เห็นโฉมหน้าของเขาชัดเจน เขาก็คือพี่จื้อบ่าวเลี้ยงม้าในจวนที่หายตัวไปพร้อมกับพี่ต้าเฉียวคนนั้น พอการศึกยุติ ข้าจึงจับตามองเขาไว้และไล่ตามไปสุดชีวิตจนกระทั่งตามทัน เขาบอกว่าเป็นสามเณรยากับพี่ต้าเฉียวแล้ว ฟังจากน้ำเสียงของเขาราวกับพี่ต้าเฉียวเต็มใจไปพร้อมกับเขาเอง ตั้งแต่แรก พี่สาว ท่านกับพี่ต้าเฉียวสนิทกันมาแต่ไหนแต่ไร ท่านจะ 모르จักนิตเฉียวหรือ"

ก่อนหน้านี้เสี่ยวเฉียวรู้เพียงว่าบิดานำทัพหยุดเซวียไท่ไว้ที่นอกเมืองจวีเหยีย ต่อมาเซวียไท่ได้ข่าวว่าฐานที่มั่นใหญ่ของตนถูกหยางซินจูโจมตีถูกบีบให้ต้องถอนทัพกลับไปช่วยเหลือเมืองตนเอง นางไม่รู้สึกรู้ว่าระหว่างเรื่องราวยังมีเหตุการณ์เช่นนี้ด้วย ฟังจบจึงทั้งตระหนกทั้งยินดี

ที่ผ่านมานางไม่ได้ข่าวคราวของพี่จื้อกับต้าเฉียวเลย ดังคำกล่าว

ที่ว่า 'เป็นคนในกลียุคมิสู้เป็นสุนัขยามสันติ' แม้รู้ว่าปีศาจน่าจะปกป้องตัวเดียวได้เป็นอย่างดี ทว่านางยังคงวางใจไม่ลงอยู่นั่นเอง มักนึกถึงพวกเขาอยู่บ่อยครั้ง ยามนี้ได้รู้ข่าวจากปากของน้องชาย อย่างน้อยก็ชี้แจงได้ประเด็นหนึ่งว่าพวกเขาสองคนน่าจะลงหลักปักฐานมั่นคงแล้ว เมื่อปีศาจรู้วามณฑลเหียนโจวมีภัยจึงได้แฝงตัวกลับมาลอบให้การช่วยเหลือ

เสี่ยวเฉียวสบสายตากังขาของน้องชายพลางเอ่ยตอบ "ข้าย่อมรู้แน่นอน ไม่เพียงแต่รู้เท่านั้น ตอนแรกข้ายังเป็นคนช่วยพวกเขาสองคนหลบหนีไปด้วย"

เฉียวฉือตกตะลึงพริ้งเพริด พุดไม่ออกสักประโยคเดียว

เสี่ยวเฉียวเอ่ยต่อ "ข้ารู้ว่าเจ้าไม่เข้าใจ แต่วันหน้าเจ้าก็จะเข้าใจกระจ่างเอง พี่สาวอยากให้เจ้าจำไว้ว่าปีศาจไม่ได้เป็นเพียงอดีตบ่าวเลี้ยงม้าทั่วไปในจวนของพวกเราเช่นนั้นเด็ดขาด เขามีความสามารถสูง เกิดมาในกลียุค หากว่าเขาสบโอกาส วันหน้าไม่แน่ว่าจะได้เป็นใหญ่ในดินแดนหนึ่ง พี่ต้าเฉียวแต่งงานกับเขาเพราะมีใจตรงกัน ทั้งสองเป็นคู่สวรรค์สร้างนี่เป็นเพราะข้าเชื่อใจเจ้าถึงได้บอกเรื่องนี้กับเจ้า ไม่แน่วันหน้าเหียนโจวรวมไปถึงชีวิตคนสกุลเฉียวของพวกเราทั้งเบื้องบนเบื้องล่างก็อาจต้องอาศัยความช่วยเหลือจากเขา เจ้าจงจำใส่ใจไว้ให้มั่น ทว่ากลับไปแล้วอย่าเพิ่งให้พวกท่านลุ่มรู้ เข้าใจหรือไม่"

เฉียวฉือเชื่อฟังทำตามเสี่ยวเฉียวมาแต่ไหนแต่ไร แม้ยังตกตะลึงอยู่มาก ทว่าเมื่อเห็นสีหน้าอันเคร่งขรึมของพี่สาวยามพุดถ้อยคำเหล่านี้แล้ว หน่อม่น้อยจึงรีบผงกศีรษะ พึมพำขานรับทันที "ข้าจำไว้แล้ว"

เสี่ยวเฉียวกล่าว "ครานี้เซียวไท่โจมตีเหียนโจว เหียนโจวรักษา

ไว้ได้ก็ด้วยพึ่งพาความเมตตาของผู้อื่น หากสกุลเดียวของพวกเรายังเป็นเช่นนี้ต่อไป วันนี้เขยียไท้ไปแล้ว แต่พรุ่งนี้ก็จะมียไท้ หลี้ไท้มาอีก หากสกุลเดียวไม่ลุกขึ้นมาสู้ด้วยตนเอง คอยแต่ฝากความหวังไว้กับผู้อื่น เช่นนี้ ไหนเลยจะคงอยู่ต่อไปได้"

เฉียวฉือเผยสีหน้าละอายแก่ใจ "พี่สาวกล่าวได้ถูกต้องแล้ว เมื่อแรกทีไ้ใจฉวนแห่งเมืองเหรินเฉิงมาโจมตีก็เพราะบุรุษบ้านเราไร้สามารถ ถึงต้องให้ท่านออกเรือนมาไกลถึงที่นี่ เพิ่งจะผ่านไปเพียงครึ่งปีเศษ พวกเราก็ถูกเขยียไท้รุกรานอีก ต้องออกสันขวัญแหวนไม่ได้อยู่สุขสงบกันเลย หากสกุลเดียวของพวกเรายังไม่ยืนขึ้นมามาก ซ้าเร็วเหยียนโจวก็ต้องตกอยู่ในกำมือของผู้อื่นเป็นแน่"

เสียมณฑลเหยียนโจวไปก็ช่างเถิด เกรงก็แต่สุดท้ายกระทั้งชีวิต ก็จะไม่เหลือเลยสักคนเดียว

เสี่ยวเฉียวฟังมองน้องชาย เอยด้วยน้ำเสียงที่แปรเปลี่ยนเป็นนุ่มนวล "พี่สาวรู้ว่าเจ้ามีใจกอบกู้งานของวงศ์ตระกูลให้รุ่งเรือง แต่ตอนนี้เจ้าเพิ่งจะอายุสิบห้า ต่อให้มียไท้ไ้กำลังจะสู้เพียงลำพัง ด้านท่านลุงไม่ต้องไปคาดหวังอันใดแล้ว ยามนี้ก็ได้แต่ฝากความหวังว่าท่านพ่อจะลุกขึ้นสู้เท่านั้น หากท่านพ่อสามารถเป็นเสาหลักของสกุลเดียวได้ อีกสองปีก็มีเจ้ามาช่วยหนุน ร่วมกันปลุกให้ชาวเหยียนโจวมีศรัทธาต่อสกุลเดียวของพวกเรา เมื่อทั้งสามฝ่ายเดินหน้าไปพร้อมกันเช่นนี้ ไยต้องกังวลว่าจะไม่อาจกอบกู้งานของวงศ์ตระกูลได้"

เฉียวฉือถูกคำบรรยายของเสี่ยวเฉียวปลุกเร้าจนเลือดอุ่นระอุ พลุ่งพล่าน สองแก้มแดงปลั่ง "พี่สาววางใจได้ ข้ากลับไปแล้วจะทุ่มกำลัง

โน้มน้าวท่านพ่อไม่ให้เชื่อฟังท่านลุงอย่างมีขอบเขตอีกต่อไป! หากยังฟังท่านลุงอยู่อีก ข้าเร็วสกุลเดียวของพวกเราคงได้ถึงคราวจบสิ้นแน่!"

เสี่ยวเฉียวเอ๋อพนมมือ "หากเจ้าใจกล้าบ้าบิ่นเยี่ยงนี้ ท่านพ่อไม่เพียงจะไม่ฟังเจ้า ทั้งจะตีเจ้าอีกด้วย ไม่ต้องให้เจ้าโน้มน้าวหรอก ก่อนกลับไป ข้าจะมอบจดหมายให้หนึ่งฉบับ เจ้าช่วยส่งต่อให้ท่านพ่อก็พอ เสียใจใจประสบเคราะห์ภัยซ้ำแล้วซ้ำเล่าเช่นนี้ ข้าคิดว่าท่านพ่อเองก็คงไม่ถึงกับเต็มใจที่จะอาศัยจมูกของผู้อื่นหายใจแล้วนั่งเฉยรอความตายหรอก"

เฉียวฉือถูกเสี่ยวเฉียวติติงจนเกือบสิ้นใจ เขาเกาะศีรษะพลางมารับสองพี่น้องสนทนาต่ออีกสักครู่ เฉียวฉือก็นึกอะไรขึ้นได้ พุดขออนุญาตอย่างร่าเริง "พี่สาว พี่เว่ยผู้นั้นบอกว่าอีกครู่หนึ่งจะพาข้าออกไปขี่ม้า ข้าจะไปได้หรือไม่"

อันที่จริงเสี่ยวเฉียวไม่อยากให้เฉียวฉือสนิทกับเว่ยเหียนเกินไปนัก ทว่าเมื่อครูที่เรือนอุดร สวีฮุ่ยฮินเป็นผู้ออกปากเองว่าให้เว่ยเหียนคอยอยู่เป็นเพื่อนแขก หากเสี่ยวเฉียวไม่อนุญาตย่อมไม่แคล้วฟังไม่ขึ้น ครั้นเห็นน้องชายมองมาด้วยแววตาอันมุ่งมั่น นางก็ลังเลเล็กน้อย ก่อนจำใจผกผันรับ

เฉียวฉือดีใจทันตาเห็น

"ทว่า...ทุกเรื่องต้องมีขอบเขตนะ ที่เขามิทำที่เป็นกันเองเช่นนี้ ล้วนเกิดจากไมตรีของผู้เป็นเจ้าบ้าน พวกเขาถึงได้เกรงอกเกรงใจต่อเจ้า แต่สำหรับมารยาทและกฎเกณฑ์ที่พึงมีเจ้ายังคงต้องรักษาไว้ ไม่อาจตีสนิทผู้อื่นจนเกินงาม เข้าใจหรือไม่"

เฉียวฉือขานรับเต็มปากเต็มคำ

เสียวเฉียวมองดูท่าทางระรื่นดีใจของน้องชาย เห็นชัดว่าเขายังคงเป็นเด็กคนหนึ่ง นางจึงอดไม่ได้ที่จะหัวเราะพลางส่ายหน้า

มือเที่ยงเฉียวถือกินอาหารที่เรือนของเสียวเฉียว สวีฮูหยินสั่งให้คนส่งอาหารมาหนึ่งกล่อง เมื่อสองพี่น้องกินอาหารเสร็จจึงพักผ่อนกัน ชั่วครู่เข้ารับใช้ก็มาแจ้งว่าเว่ยเหียนมาถึงแล้ว

เสียวเฉียวมาส่งเฉียวฉือถึงหน้าประตูใหญ่

เว่ยเหียนเปลี่ยนมาสวมเครื่องแต่งกายสำหรับออกไปล่าสัตว์ นำพาผู้ติดตามอีกสิบกว่าคนในชุดทะมัดทะแมงแบบเดียวกันมาคอยอยู่แล้ว คนทั้งกลุ่มสวมอาภรณ์งามหรูชื่ออาซาฟ่งพี แลดูสูงศักดิ์มีเนื้อผู้ใด ครั้นเห็นเสียวเฉียวพาเฉียวฉือออกมา เว่ยเหียนก็เดินตรงมาต้อนรับ รับสาวทำขึ้นบันไดมากล่าวกับเสียวเฉียว "น้องสะใภ้วางใจได้ รับรับรองว่าจะคุ้มกันน้องชายเป็นอย่างดี และจะพาเขากลับมาก่อนฟ้ามืด"

เสียวเฉียวกล่าวขอบคุณอีกฝ่าย มองส่งเฉียวฉือขึ้นหลังม้า ก่อนที่เขาจะควมม้าเคียงข้างเว่ยเหียนมุ่งหน้าสู่นอกเมือง

ก่อนฟ้ามืดเฉียวฉือกลับมาจริงดังคำของเว่ยเหียน วันรุ่งขึ้นเขาก็ติดตามเว่ยเหียนไปล่าสัตว์อีก คนทั้งกลุ่มมาที่ลานล่าสัตว์บนเขาอวิซาน ได้สัตว์มามากมายทีเดียว นอกจากล่าได้กวางขนาดกลางสองตัว ยังมีไก่อูเขากับกระต่ายป่าอีกนับไม่ถ้วน พรึบตาช่วงกลางวันก็ผ่านพ้นดวงตะวันคล้อยสู่ทิศประจิมทีละน้อย ขณะจะเรียกรวมพลกลับเข้าเมือง เว่ยเหียนพลันมองเห็นกวางโตเต็มวัยที่ตีนตระหนกตัวหนึ่งวิ่งเตลิด

ออกมาจากป่าทึบเบื้องหน้า รูปร่างของมันล่ำสัน ส่วนท้องนูนเด่น ดูท่าจะเป็นแม่กวางที่กำลังอุมท้อง เขารีบพาดเกาทัณฑ์นำวคันศร ยิ่งลูกรธนูออกไปหนึ่งดอกถูกขาหลังข้างหนึ่งของแม่กวางที่กำลังวิ่งตะปึงอย่างแม่นยำ แม่กวางร้องโหยหวน ล้มกลิ้งไปกับพื้นก่อนจะตะเกียกตะกายยืนขึ้น ลากขาที่บาดเจ็บหลังเลือดวิ่งกะโผลกทะลักต่อไปหมายจะหนีเอาชีวิตรอดอย่างสุดกำลัง ผู้ติดตามจึงพากันรุดตามไปจับตัวแม่กวางไว้

เว่ยเหียนพลิกกายลงจากม้า หยิบถุงหนังมาใบหนึ่งแล้วชักมีดสั้นเล่มหนึ่งจากรองเท้าหุ้มข้อ ขณะเตรียมจะปาดคอแม่กวางแล้วรองเลือดใส่ถุงหนัง เฉียวฉือที่อยู่ด้านข้างเห็นแม่กวางร้องครวญครางจึงเอ่ยขึ้นอย่างไม่อาจหักใจ "พี่เว่ย ปล่อยมันไปได้หรือไม่"

เว่ยเหียนหันหน้ามามองเขา

เห็นเหล่าผู้ติดตามมองตนด้วยแววตาประหลาดใจเช่นกัน เฉียวฉือก็อดอดจนใบหน้าแดงก่ำ พุดจาอ้อมแอ้ม "เมื่อก่อนพี่สาวเคยสอนข้าว่า ตอนล่าสัตว์หากพบแม่สัตว์ที่กำลังอุมท้องจงอย่าได้ทำร้าย ข้าเห็นแม่กวางตัวนี้ท้องโตตั้งกลอง คิดว่าคงใกล้ถึงกำหนดคลอดแล้ว..."

บุรุษตัวโตเช่นเขาเมื่อต้องเอ่ยวาจาเยี่ยงนี้ก็รู้สึกกระดากปากจริงๆ เขาพุดมาได้ครึ่งหนึ่งจึงชะงักไป

เว่ยเหียนตะลึงชั่วอึดใจก่อนจะหัวเราะร่วน รีบเก็บมีดสั้นโยนถุงหนังทิ้งไป สั่งให้ผู้ติดตามดึงลูกรธนูออกจากขาของกวางแล้วหยิบยาสมานแผลใส่ให้ หลังจากปล่อยกวางไปแล้วเขาจึงตบป่าเฉียวฉือที่หน้าแดงจรดใบหูพลาญเอ่ยปนยิ้ม "พี่สาวเจ้าพุดถูกยิ่งนัก ต่อไปข้าจะจดจำไว้"

เดิมทีเฉียวฉือกังวลใจอยู่ว่าเว่ยเหียนจะหัวเราะเยาะตน ไม่นึกว่า

เขาจะเป็นคนตรงไปตรงมาถึงเพียงนี้ หนุ่มน้อยพลันโล่งอก รู้สึกใกล้ชิดกับเขามากขึ้นอีกส่วน

คนทั้งกลุ่มซึ่งมักกลับจากเขาอวีซานมุ่งสู่ทิศทางของกำแพงเมืองเมื่อใกล้จะไปถึงก็เห็นบนถนนหลวงสายหนึ่งทางทิศประจิมมีกลุ่มคนซึ่งม้าสิบกว่าตัวอาบแสงตะวันรอนควบใกล้เข้ามาเรื่อยๆ คนกลุ่มนั้นมุ่งหน้าไปยังกำแพงเมืองเช่นเดียวกัน สองฝ่ายกำลังจะพบกันตรงปากทางแยก

ผู้ติดตามที่มากับเว่ยเหียนต่างมองออกแล้วว่ากลุ่มคนที่ควบใกล้เข้ามาท่ามกลางอาทิตย์อัสดงก็คือกลุ่มของท่านโหวเว่ยเซ้าที่จากไปเมื่อสองวันก่อน

ผู้ติดตามจึงพากันหยุดม้าที่ริมทาง ลงจากม้ามาคุกเข่าคำนับ

เว่ยเหียนร้องม้าทว่าไม่ได้ลงมา เพียงลดเขือกบังเหียนแล้วนั่งอยู่บนหลังม้า มองพวกเว่ยเซ้าเคลื่อนจากไกลเข้ามาใกล้

เฉียวจื่อไม่รู้จักเว่ยเซ้าจึงไม่ได้ลงจากม้ามารอต้อนรับ ทว่ากลับเอาอย่างเว่ยเหียนหยุดม้าอยู่ริมทาง เพ่งมองกลุ่มคนที่อยู่ไม่ไกลนักและกำลังควบตะบึงมาทางพวกตน เฉียวจื่อเห็นบุรุษที่เป็นผู้นำยังคงหนุ่มแน่นยิ่งนัก รูปร่างมองอาจหล่อเหลา สีหน้าเด็ดเดี่ยวแว่นแฉ่ง สองตามองตรงมาเบื้องหน้า สายลมยามเย็นโชยไล่แขนเสื้อของเขาพัดพาให้ชายผ้าสะบัดพลิ้วไหว แลดูสง่างามยิ่งนัก

เว่ยเซ้าควบม้าตรงมา รอจนระยะทางห่างจากจุดนี้เพียงครึ่งหนึ่งของระยะถึงฉุ เว่ยเหียนถึงค่อยกระดุนม้าขึ้นหน้าไปต้อนรับพร้อมเปล่งเสียงทักทาย "น้องรอง ช่างบังเอิญเสียจริง ข้าเพิ่งไปล่าสัตว์กลับมา ก็พบเจ้าที่นี่พอดี!"

เว่ยเซ้ามองเห็นกลุ่มของเว่ยเหียนแต่แรกแล้ว ใบหน้าจึงประดับด้วยรอยยิ้ม "วันนี้ลำสัตว์เป็นอย่างไรเล่า"

"น้องรองคุณเองสิ!"

เว่ยเหียนหันไปด้านหลัง ซี่มือไปยังเหยื่อที่ห้อยอยู่ข้างตัวม้าของเหล่าผู้ติดตาม

เว่ยเซ้ามองปราดหนึ่งก่อนจะเอ่ยขึ้นชม "ได้มามากมายดังคาด!"

เว่ยเหียนยิ้มกล่าว "หากน้องรองว่างก็แวะมาที่เรือนข้าอีกสิ คราวก่อนพวกเราพี่น้องตีมสุราหน้าใจยิ่งนัก หนนี้เอาของป่ามาเป็นกับแกล้ม คงตีมสุราเพลินเพลินยิ่งกว่าเดิม!"

เว่ยเซ้าตอบรับ "ตรึงใจข้าพอดีเลย!" ขณะเอ่ยวาจา สายตาของเขาก็เลื่อนไปยังเจียวจือที่อยู่เบื้องหลังเว่ยเหียนแล้ว

แรกเริ่มเจียวจือยังนั่งที่มื่ออยู่บนหลังม้า ทว่าหลังจากรับฟังคำสนทนาระหว่างเว่ยเหียนกับชายหนุ่มผู้นี้ไปเพียงไม่กี่ประโยค ต่อให้เขาโง่เง่าเพียงใดก็เดาออกแล้วว่าผู้ที่มาน่าจะเป็นเยียนโหวเว่ยเซ้า... พี่ชายที่เขาจับพลัดจับผลูได้มานั่นเอง ครั้นเห็นอีกฝ่ายมองมาที่ตน บนใบหน้าแม้อยู่ประดับยิ้มจากการสนทนากับเว่ยเหียน ทว่าแววตาที่มองมากลับสัมผัสไม่ได้ถึงรอยยิ้มแม้แต่น้อย เจียวจือจึงรีบพลิกกายลงจากม้ามายืนบนพื้นในทันที

เว่ยเหียนหันหน้าไปตามสายตาของเว่ยเซ้าก่อนจะเอ่ยปนยิ้ม "เขาก็ือน้องชายของน้องสะใภ้ คุณชายสกุลเจียวแห่งเหยียนโจว น้องภรรยาของเจ้าอย่างไรเล่า พอดีสองวันก่อนเจ้าไม่อยู่ในเมือง ข้าจึงรับคำสั่งจากท่านยายให้แสดงไมตรีของผู้เป็นเจ้าบ้านเล็กน้อย พวกเรา

เพ็งล่ำสัตรีกลับจากเขาวีซานเมื่อครู่นี้เอง"

ขณะที่เว่ยเหยียนเอ่ยวาจา เฉียวจื่อก็เห็นว่าพี่เขยยังมองตนอยู่ตลอด ทำให้ดูเฉยชาอยู่บ้าง หนูน้อยจึงอดนึกถึงคำกำชับของพี่สาวไม่ได้ที่เคยบอกเขาว่าพี่เขยแปลกแยกเก็บตัว ยามนี้ได้พบกันแล้วก็เห็นว่าเป็นจริงเสียด้วย เขาจึงเปลี่ยนท่าทีมาเป็นระมัดระวังตัว เดินขึ้นหน้าไปสองก้าว แล้วประสานมือคารวะเว่ยเซ้าพร้อมเรียกว่า "พี่เขย" จากนั้นก็ไม่มีคำพูดอื่นใดอีก ทำเพียงยืนนิ่งไม่ไหวติงอยู่ตรงนั้น

เว่ยเซ้าเริ่มหัดนำวคันศรยิงธนูตามบิดาตั้งแต่สี่ขวบ ฝีมือยิงธนูแม่นยำล้ำเลิศ ทั้งฝึกฝนจนได้สายตาเหยี่ยวที่เฉียบคมเหนือผู้ใด อันที่จริงเมื่อครู่เขามองเห็นหนูน้อยที่ขี้น้ำเคียวบำเคียวไหลกับเว่ยเหยียนตั้งแต่ไกลแล้ว เห็นรูปโฉมและเค้าโครงของทั้งคิ้วและตาที่คล้ายคลึงกับเสี่ยวเฉียวก็เดาได้ทันทีว่าน่าจะเป็นเฉียวจื่อน้องชายภรรยาของตน

ในความคิดของเว่ยเซ้า สำหรับการเดินทางขึ้นเหนือของคณะทูตจากมณฑลเหียนโจวคราวนี้ นอกจากเขาจะไม่เฝ้ารอเลยสักนิด ตรงกันข้ามยังรู้สึกเอือมระอาอยู่บ้างเสียด้วยซ้ำ

เว้นแต่แต่เสี่ยวเฉียวคนเดียว ในจิตใจสำนึกของเขาไม่ปรารถนาจะมีความเกี่ยวพันอันใดแม้แต่น้อยกับคนสกุลเฉียวไม่ว่าจะใครทั้งสิ้น ทว่านี่ก็เป็นเพียงความคิดเท่านั้น ถึงอย่างไรแรกเริ่มไม่ว่าจะเกิดจากคำสั่งของท่านย่าหรือเป้าหมายที่จะใช้ประโยชน์จากเขตแดนของเหียนโจว เขาก็ได้แต่งกับบุตรสกุลเฉียวแล้ว อีกทั้งพิธีมงคลในวันนั้นก็ไม่มีใครถืออาวฤมาพาดบนคอกของเขาด้วย เวลาเพ็งจะผ่านไปไม่เท่าไร อย่างน้อยในตอนนี้ก็ยังไม่มีการที่เขาจะขีดเส้นแบ่งกับสกุลเฉียวได้อย่างเด็ดขาด

ดังนั้นเมื่อหลายวันก่อนตอนที่คณะทูตจากเยียนโจวใกล้จะถึงเมืองอวี๋หยาง ประจวบกับที่เมืองจิวส่งข่าวมาว่าเกิดเหตุไม่คาดฝันเล็กน้อย จำต้องให้เขาไปจัดการด้วยตนเอง เขาจึงจากไปทำธุระที่รู้สึกที่สำคัญยิ่งกว่าได้อย่างสมเหตุสมผลและปราศจากแรงกดดันทางจิตใจใดๆ ทั้งสิ้น

คืนก่อนเดินทางยามที่เขาบอกข่าวนี้กับเสี่ยวเจี๋ยวในห้องหนังสือ อันที่จริงเชื่อว่าเขาจะไม่สังเกตเห็นแววผิวดวงที่ฉายวบผ่านดวงตาระหว่างคู่งามของนาง

ที่จริงในยามนั้นเขาเองก็ลังเลใจ คิดอยู่ว่าจะชี้แจงกับนางสักสองสามประโยคดีหรือไม่ ทว่าความลังเลนี้เพียงผุดขึ้นมาก็ผ่านไปเลยไปแล้ว

เขาไม่สนใจ และรู้สึกที่ไม่มีมีความจำเป็นเลยสักนิดที่จะต้องชี้แจงอันใดต่อเสี่ยวเจี๋ยวสำหรับเหตุบังเอิญเช่นนี้

จากนั้นเขาก็เดินทางไปเมืองจิว ช่วงกลางวันของวันแรกทุกสิ่งยังคงเป็นปกติดี ทว่าไม่รู้เพราะเหตุใดเมื่อหลับตาลงในยามราตรี ความผิวดวงซึ่งเผยออกมายามที่นางมองเขา กับท่าทางที่นางคลี่ยิ้มให้เขาในตอนสุดท้าย ถึงได้เฝ้าแต่ผุดขึ้นมาในห้วงความคิด

ในหัวใจของเขาคล้ายว่างโหวงอยู่บ้าง ซ้ำยังนอนเดียวดายจนยากจะหลับใหล

คืนต่อมาซึ่งก็คือเมื่อคืนนี้ ในช่วงที่ยากจะข่มตาให้หลับลงได้เขาจึงลุกจากเตียงออกไปชี้ม้าที่ด้านนอกรอบหนึ่งตามลำพัง รอนจนกลับมาในเวลาเที่ยงคืน ผลักประตูเข้ามาก็เห็นว่าบนเตียงมีหญิงงามเพิ่มมาอีกคนที่แท้เจ้าเมืองจิวคนใหม่ซึ่งเพิ่งจะเลื่อนขึ้นรับตำแหน่งได้ไม่กี่เดือน 'รู้ความ' ส่งนางเข้ามาในห้องด้วยตนเองหลังจากที่เว่ยเซ้าออกไปแล้ว

เหตุที่เว่ยเช่าในอดีตรับสมญานามว่า 'จอมอหังการน้อย' นอกจากพฤติกรรมอันโหดเหี้ยมเฉียบขาดไม่อ่อนข้อให้ใครแล้ว ฝีมือในการพลิกสีหน้าได้เร็วยิ่งกว่าพลิกหน้าหนังสือก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่ง พอเข้าห้องมาชายหนุ่มก็จัดจ้องหญิงงามที่ทอดร่างอยู่บนเตียงของตน ตาเขม็ง ไม่รู้ว่าหลอดลมถูกทิ่มตำให้ระคายเคืองตรงที่ใด โทสะจึงระเบิดออกมาทันตาเห็น เขาชักกระบี่ประจำกายฟันฉับสะบัดเสาดั่งในคราวเดียว ส่งผลให้หลังคาเตียงพังครืนลงมาครึ่งแถบ และทำให้หญิงงามขวัญกระเจิง กรีดร้องเสียงลั่น ล้มลุกคลุกคลานหนีเตลิดออกไปโดยไม่รอช้า

วันนี้พอเช้าตรู่เว่ยเช่าก็สั่งปลดเจ้าเมืองที่ประจบผิดที่ผิดทางคนนั้น ทันที เริงทำธุระจนเสร็จแล้วก็ออกเดินทางรุดกลับเมืองอวี๋หยางทันที จวบจนอาทิตย์อัสดงในยามนี้จึงเพิ่งมาถึง ไม่นึกว่าจะพบเจอน้องชายของภรรยาที่นี้ได้ เมื่อครู่เห็นแต่ไกลว่าเฉียวฉือซี้ม้าเคียงบ่าเคียงไหล่มากับ เว่ยเหยียน ท่าทางดูสนิทสนม สองคนสนทนาพาที ทว่ารอยฉีกฝายมองเห็นเขา ท่าที่พลันกลับกลายเป็นห่างเหินทันตาเห็น

หลอดลมคล้ายถูกทิ่มแทงให้ระคายเคืองอีกครั้งโดยไร้สาเหตุ สีหน้าเว่ยเช่าจึงไม่อาจบั้นให้ชวนมองได้ เขาไม่ได้ลงจากม้า เพียงผงกศีรษะให้เฉียวฉือเล็กน้อยก่อนเอ่ยถาม "มาถึงเมื่อไหร่หรือ"

"เที่ยงเมื่อวานขอรับ" เฉียวฉือซานตอบ ในใจคิดว่าพี่สาวพูดไม่ผิดจริงเสียด้วย พี่เขยผู้นี้วางตัวสูงส่ง เย่อหยิ่งแปลกแยกพิลึกคน ต่างจากพี่เว่ยโดยสิ้นเชิง โชคดีที่ได้พี่สาวกำชับไว้ก่อน ไม่เช่นนั้นหากตนไม่รู้ความ ยามนี้คงยั่วให้อีกฝ่ายไม่พอใจไปแล้ว

นึกถึงพี่สาวที่ต้องใช้ชีวิตร่วมกับบุรุษเช่นนี้ทุกวัน คาดว่าคงไม่สบาย

เลยจริงๆ

ถึงอย่างไรเฉียวฉือก็ยังอายุน้อย ใบหน้าจึงเก็บงำความคิดในใจไว้ไม่อยู่ ขณะมองดูเว่ยเซ้า สีหน้าเขาก็ยิ่งฉายความห่างเหิน

พี่เขยกับน้องภรรยาสองคนต่างไม่มีถ้อยคำอื่นใดอีก เว่ยเซ้าหยุดชั่ววูบใจก็หันหน้าไปกล่าวกับเว่ยเหยียน "ฟ้าเย็นย่ำแล้ว พวกเราก็เข้าเมืองพร้อมกันเถิด ค่าน้ำชาจะจัดเลี้ยงต้อนรับเขา พี่ชายก็มาด้วยกันสิ"

เว่ยเหยียนคลี่ยิ้มตอบรับ

เว่ยเซ้าชำเลื่องมองเฉียวฉือก่อนจะดึงเชือกบังเหียนกระตุ่นให้ม้าควบต่อไปเบื้องหน้า เว่ยเหยียนก็ควบตามไปด้วย เหล่าผู้ติดตามจึงพากันลุกจากพื้นขึ้นม้าควบตามหลังไปเช่นกัน เฉียวฉือเห็นเช่นนี้ย่อมจะพลิกกายขึ้นม้าควบตามไป เช่นนี้ผู้คนทั้งหมดจึงยกขบวนอันยิ่งใหญ่เกรียงไกรตรงเข้าประตูเมืองมุ่งหน้าไปยังจวนสกุลเว่ย

ครั้นกลับถึงจวนและเข้าประตูมา เว่ยเซ้าก็สั่งการให้จัดงานเลี้ยงรับรองแขก จากนั้นจึงเดินตรงไปยังเรือนประจิม

แรกเริ่มผีเท้าของเขาเร่งรีบอย่างเห็นได้ชัด ทว่าพอเข้าสู่ลานด้านในแล้วถึงค่อยกลับสู่จังหวะก้าวที่เป็นปกติ ทว่าสุดท้ายพอพลักประตูห้องข้ามธรณีประตูแล้วก็ซ่อนตามองไปเบื้องหน้า กลับไม่พบเห็นเสี้ยวเฉียวออกมาต้อนรับเฉกเช่นทุกครั้ง ชายหนุ่มจึงเดินเข้าไปอีกหลายก้าว รอจนเลิกม่านมุ้งออกก็ไม่พบตัวนางบนเตียงเช่นกัน

เขาหันหลังกลับก็เห็นหญิงรับใช้อาวุโสตามเข้ามาจึงซักถามทันที "เหตุใดนายหญิงถึงไม่อยู่"

หญิงรับใช้อาวุโสค้อมกายตอบ "วันนี้ที่วัดจีนหลงมีงานบุญ สุหยิน

ผู้เฒ่าพาฐุหยินกับนายหญิงออกไปตั้งแต่เช้ายังไม่กลับจนเลยเจ้าค่ะ"

ฟ้าเพ็งจะมีด ในโรงช้างของจวนสกุลเว่ยก็สว่างไสวด้วยแสงไฟแล้ว สี่มุมจุดคบไฟโชติช่วง กลางโรงวางโต๊ะจัดเลี้ยงทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าหนึ่งตัว ท่านโหวเว่ยเซ่าที่กลับจากเมืองจัวมาในยามเย็นกำลังจัดเลี้ยงรับรอง ฉะยวฉือน้องภรรยา กับหยางเพ็งทูตที่เดินทางมาจากแดนไกล นอกจากนี้ เว่ยเหยียนที่มาร่วมรับรองแขกด้วยก็ยังมีพวกของหลี่เตียนและเว่ยเหลียง อีกจำนวนหนึ่ง

เว่ยเซ่านั่งส่งาตรงตำแหน่งประธาน ซ้ายมือคือฉะยวฉือ ถัดไปคือ หยางเพ็ง เว่ยเหยียนอยู่ในตำแหน่งขวามือของเว่ยเซ่า ตรงข้ามกับฉะยวฉือ พวกหลี่เตียนและเว่ยเหลียงที่มาร่วมรับรองแขกต่างนั่งประจำที่ตามลำดับ อาวุโส แยกหรือและเจ้าภาพต่างมาร่วมงานพร้อมหน้า อาหารบนโต๊ะ มากมายหลายหลาก เนื้อสัตว์ทั้งวัว แพะ หมู และกวางล้วนมีครบครัน สาวใช้โฉมงามประคองสุรารสเลิศรินเต็มให้แขกหรืออย่างต่อเนือง เพื่อเสริมบรรยากาศในการดื่มสุรายังมีนักรบบเลื้อยร่างท่อนบนอันล้ำสัน ใส่หน้ากากปิดตาจ๋วยรำตามจังหวะกลอง โถงจัดเลี้ยงมีอาจบอกว่า ไม่หรูหราตระการตา สุราอาหารมีอาจบอกว่าไม่อิ่มหมีพีมัน

ทว่าบรรยากาศงานเลี้ยงอันพร้อมด้วยทุกสิ่งอย่างนี้กลับชวนอึดอัด อยู่บ้าง

ตอนเปิดงานหยางเพ็งทูตจากมณฑลเหียนโจวใช้สองมือชูอกสุรา ขึ้นสูง ถ่ายทอดคำขอบคุณที่ฉะยวเยวี่มีต่อเว่ยเซ่าอย่างพิถีพิถัน บอกว่าคราก่อนที่เว่ยเซ่ายื่นมือเข้าช่วยเหลือราวกับเป็นผู้ช่วยชีวิตคน

ที่กำลังถูกแขวนห้อยหัวให้รอดพ้นจากกองเพลิง จึงขอคารวะในคุณธรรมอันสูงส่งที่ยิ้มเมฆและขอสำนึกในบุญคุณมิเสื่อมคลาย ถ้อยคำเช่นเดียวกันนี้ถูกพูดออกมาไม่หยุดประดุจสายน้ำไหล

อันที่จริงหากว่ากันตามเนื้อผ้าแล้ว เว่ยเซ้าจับมือกับหยางชินบูตี้สวีใจช่วยคลายวงล้อมให้เหยียนโจวครานี้ เปรียบกับการช่วยชีวิตคนที่กำลังถูกแขวนห้อยหัวให้รอดพ้นจากกองเพลิงก็ไม่แน่ว่าเกินจริง ทว่าถูกหยางเฟิงพูดออกมาด้วยน้ำเสียงเช่นนี้ ฟังแล้วกลับคล้ายกำลังยกย่องเกินจริงเสียมากกว่า กลิ่นอายของการประจบสอพลอยิ่งเข้มข้นรุนแรง

เฉียวฉือรับฟังจนหน้าแดงจรดใบหู เห็นเหล่าขุนนางขุนนางในปกครองของเว่ยเซ้าล้วนมองมาที่เขากับหยางเฟิงเป็นตาเดียว รอบทิศเงียบกริบไร้สรรพเสียง มีเพียงหยางเฟิงที่พรั่นพรอนาไม่หยุดปาก เขาสังเกตว่าตอนที่หยางเฟิงเริ่มพูดถ้อยคำเหล่านี้ แววเอี่ยมระอาที่ฉายชัดเจนอยู่ในดวงตาของเว่ยเซ้าแล้ว เห็นชัดว่าอีกฝ่ายกำลังอดทนข่มกลั้นอยู่ ขอร้องผู้อื่นมิผู้ฟังตนเอง...เฉียวฉืออดไม่ได้ที่จะนึกถึงคำพูดของพี่สาวที่เอ่ยกับเขายามพบหน้ากัน ความอับอายในใจของหนุ่มน้อยยิ่งเพิ่มมากขึ้น เบื้องหน้าแม้เรียงรายด้วยสุราอาหารชั้นเลิศ แต่เขาไหนเลยยังจะมีอารมณ์กินเลี้ยงได้อีก

กว่าจะรอจนหยางเฟิงกล่าวคำขอบคุณจบได้นั้นมิใช่ง่ายๆ ทว่าเว่ยเซ้าเพียงชูจอกแค่พอเป็นพิธี ขานตอบเรียบๆ คำเดียวเท่านั้น บรรยาอากาศจึงพลันประดักประเดิด เคราะห์ดีที่เว่ยเหยียนออกหน้าพูดแก้สถานการณ์จนผ่านไปด้วยดี งานเลี้ยงถึงดำเนินต่อไปได้

ตั้งแต่ต้นจนจบนอกจากขานตอบคำถามที่จำเป็นเพียงไม่กี่คำ

เฉียวฉือก็ไม่มีวาจาอื่นใดสักประโยค

เว่ยเซ่าเองก็รักษาสีหน้าเช่นเดิมโดยตลอด กล่าววาจาไม่มาก แต่อย่างใด

พี่เขยกับน้องภรรยาทำตัวราวกับเป็นขวิดน้ำเต้าสองใบซึ่งปิดปากสนิท เช่นเดียวกันโดยมิได้นัดแนะ ผู้คนที่มาร่วมรับรองแขกย่อมหมดอารมณ์ ครื้นเครงเป็นธรรมดา ทั้งหมดล้วนอาศัยเว่ยเหียนที่อยู่ด้านข้างคอยพูด แสดงความเห็นสารพัดเรื่อง โดยมีพวกหลี่เตียนกับเว่ยเหลียงพูดเอะอ้อตาม บรรยายากศของงานจึงยังไม่ถึงขั้นหมดสนุก

ทว่า...งานเลี้ยงยังคงเลิกราในไม่ช้าอยู่ดี

เว่ยเซ่ากลับมาถึงเรือนประจิมอีกครั้ง เทียนไซในห้องนอนถูก ขำรับใช้จุดสว่างแต่แรกแล้ว ทว่าท่านยายยังไม่ได้พาเสี่ยวเฉียวกลับมาเลย

เว่ยเซ่าจึงเปลี่ยนทิศทางไปยังห้องหนังสือ นั่งลงหน้าโต๊ะหยิบ หนังสือไม้ไผ่ม้วนที่ตนไม่ทันอ่านจบก่อนจะเดินทางไปเมืองจิววันนั้น ขึ้นมากุมในฝ่ามือ อ่านจดจ่อได้เพียงครึ่งหนึ่งชายหนุ่มก็หันหน้ามองไป นอกหน้าต่าง แล้ววางหนังสือไม้ไผ่ลงดังแปะ ลูกขึ้นสาวทำเดินฉิว มุ่งออกไป

ไหนๆ ไม่มีธุระอื่น อีกทั้งก็มีดค่าแล้ว เขาจึงตัดสินใจจะไปปรับ ท่านย่ากลับด้วยตนเอง

ทว่าเพิ่งจะก้าวข้ามธรณีประตูห้องหนังสือเท่านั้น เขาก็ได้ยินเสียง สนทนาของสตรีแว่วราวๆ มาจากปลายสุดของระเบียงทางเดินเบื้องหน้า ซึ่งทอดสู่ห้องนอน ในกลุ่มคนเหล่านั้นมีเสียงของซุนเหนียงแทรกปน

อยู่ด้วย

เว่ยเซ้าจึงถอยกลับมานั่งลงเช่นเดิมทันที รोजนพลิกอ่านหนังสือ ไม่ไผ่ม้วนนั้นจนจบ แล้วม้วนเก็บเป็นระเบียบอีกครั้งก่อนวางคืนที่เดิม ยามนี้ถึงค่อยลุกขึ้นเดินกลับไปห้องนอน

เสี่ยวเจียวติดตามสวี่ฮุ่ยฮินมาถึงวัดจินหลงทางเหนือของเมือง ตั้งแต่เช้า

เกิดมาในกลียุค ทั้งศาสนาพุทธและเต๋า ตลอดจนความเชื่อเรื่อง คุณไสยและเทพเซียนกลับเจริญเฟื่องฟูอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน งานบุญ ของวัดจินหลงดำเนินมาตั้งแต่เช้าจรดเย็น ผู้ศรัทธาทั้งชายหญิงต่างรับฟัง ธรรมเทศนาด้วยความเคารพเลื่อมใส ตลอดทั้งวันได้พักเพียงเพียงช่วงสั้นๆ มาถึงยามนี้ถือว่าแต่จุดที่ใจไม่อยู่ที่นั่นตั้งแต่แรกเลย กระทั่งเสี่ยวเจียว ก็ยังรู้สึกยากจะทนต่อไปได้แล้ว

สาวน้อยลอบมองสวี่ฮุ่ยฮินที่อยู่ข้างกาย พบว่าอีกฝ่ายยังคง ใจจดจ่อ อย่างน้อยสีหน้าก็มองไม่ออกถึงแววเหนียวล้าอันใดสักนิด

รोजनाบุญยุติลง สวี่ฮุ่ยฮินกวายน้ำมันหอมเสร็จแล้ว และได้ ใต้ช้อนอมส่งออกมา พวกนางหลายคนถึงค่อยออกเดินทางกลับมา ยัง จวนสกุลเว่ย

อยู่เบื้องนอกมาตลอดทั้งวัน เสี่ยวเจียวเพิ่งจะถอดเสื้อนอกออก นั่งล้างหน้าลบเครื่องประทีปโคมที่ไต่เครื่องแป้งเสร็จ ขณะกำลัง คลายมวยผมอยู่นั้น ประตูที่อยู่เบื้องหลังก็ถูกผลักเปิด นางหันหน้าไป ก็เห็นเว่ยเซ้าเดินเข้ามาแล้ว

สาวน้อยไม่ได้เผยสีหน้าอื่นใด และเนื่องจากมวยผมเพิ่งคลายออกได้เพียงครึ่งเดียวนางจึงไม่ได้ลุกขึ้น ทำเพียงคลี๋ย้มให้เขาเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงเช่นในยามปกติ "ท่านพี่กลับมาแล้วหรือ รوبرะเดี๋ยวข้าค่อยไปปรนนิบัติท่านผัดเปลี่ยนเสื้อผ้า"

เว่ยเซ่าเดินตรงมาหยุดยืนเบื้องหลังนางห่างออกไปเพียงไม่กี่ก้าว สายตาทอดมองดวงหน้างามซึ่งสะท้อนอยู่ในคั่นช่องสำริด ก่อนจะโบกมือสั่ง สาวใช้หลายคนที่ยืนล้อมอยู่รอบเสี้ยวเฉียวต่างรีบยืนตรงหันมาค้อมกายให้เว่ยเซ่าแล้วออกจากประตูห้องไป

เว่ยเซ่าเดินมานั่งคุกเข่าเบื้องหลังเสี้ยวเฉียว เขาช่วยดื่มปิ่นทองที่เสียบตรึงอยู่ในมวยผมของนางออก เรือนผมดำเงาทั้งศีรษะก็พลันทิ้งตัวลงมาดุจธารน้ำตก ฝ่ามืออีกข้างของเขาแบออกรองรับ กุมเส้นผมที่ลื่นเย็นปอยหนึ่งไว้ในฝ่ามือแล้วค่อยๆ นวดคลึงไปมา

เว่ยเซ่ารูปร่างสูงใหญ่ แม้ผู้หนึ่งนั่งหน้าผู้หนึ่งนั่งหลังอยู่ด้วยกัน ในลักษณะเช่นนี้แล้ว เขาก็ยังสูงกว่านางเกินครึ่งศีรษะ

เสี้ยวเฉียวไม่ได้หันกายและไม่ได้ขยับตัว เพียงมองดูเงาสะท้อนของชายหนุ่มในคั่นช่องสำริดซึ่งนั่งอยู่ที่เบื้องหลังนาง

ผิวนั่นของสำริดชัดเจนเรียบใสประดุจน้ำ สะท้อนใบหน้าสองดวงที่ซ้อนกันหนึ่งหน้าหนึ่งหลังอย่างชัดเจน กระทั่งขนคิ้วแต่ละเส้นบนคิ้วคมของเขาก็ยังเห็นชัดถนัดตา

เว่ยเซ่าส่งเส้นผมในฝ่ามือปอยนั้นมาถึงใต้ปลายจมูกแล้วสูดดมอย่างลึกช้า จากนั้นจึงแนบริมฝีปากข้างขวาพร้อมเอ่ยกระซิบ "เมื่อเย็นข้าเพิ่งจะกลับมาถึงก็จัดงานเลี้ยงในจวนต้อนรับน้องชายของเจ้าทันที"

เสียวเฉียวหลุบตาลง ขานดังอึมเบาๆ "ข้ารู้ตั้งแต่กลับมาแล้ว"

เว่ยเซ้าเย็นมือจับสองข้างของเอวที่อ่อนแอแล้วยกนางขึ้นทั้งร่าง เcekเช่นอุ้มเด็กน้อยให้หันเปลี่ยนทิศทางมาเผชิญหน้ากับเขา ชายหนุ่ม ก้มหน้าลงจรรดิมฝีปากบนหน้าผากที่ขาวพิสุทธิ์ดุจแสงจันทร์ จากนั้น เคลื่อนไถ่ลงมาอย่างแผ่มช้า

ริมฝีปากของเขาแห่งนิตๆ เมื่อแตะสัมผัสถูกพวงแก้มเนียนนุ่มที่เพ่ง ขลิมด้วยน้ำของเสียวเฉียวจึงทำให้นางรู้สึกได้ถึงความหยาบเล็กน้อย ดุจดังเม็ดทราย

ภายหลังก็กุมสองแขนเรียวมาวางพาดบนปากกว้างของตน เว่ยเซ้า เพ่งพิศดวงตาของสาวน้อยพลางสั่งให้นางโอบรั้งลำคอของเขาไว้แน่นๆ

แพขนตาของเสียวเฉียวสะท้อนไหว อดไม่ได้ที่จะพริ้มตาลง

และแล้วร่างของนางก็เภาโหวงเมื่อถูกเขาอุ้มลอยขึ้นกลางอากาศ อันที่จริงทั้งสองเพ่งแยกจากกันเพียงสองราตรีเท่านั้น ทว่าเสียวเฉียว กลับสัมผัสได้ถึงความร้อนของเขาราวกับมิได้แตะต้องนางเนิ่นนานแล้ว

เพียงแต่มีสิ่งที่ผิดแผกไปเมื่อเปรียบกับวิธีการอันรวบรัดชัดเจน เช่นที่เมื่อก่อนเขาเคยชิน รวากับว่าคำคืบนี้เขามีเจตนาคล้ายเอาอกเอาใจ นางอยู่บ้าง แม้สาวน้อยยังคงสัมผัสได้ถึงความร้อนรุ่มของเขา ทว่าเขากลับ มิได้หักหาญจะเป็นหนึ่งเดียวกับนางอย่างเอาแต่ใจทันทีที่เริ่มต้น หากแต่ รอคอยแล้วค่อยๆ เล้าโลมจนกระทั่งนางดวงหน้าแดงชาน ลมหายใจ ปนเสียงหอบรัญจวนแล้วถึงค่อยครอบครองนาง

ตลอดขั้นตอนเหล่านี้เสียวเฉียวหลับตาพริ้มเป็นส่วนใหญ่ ห่วง ความคิดแม้จะมึนงงอยู่บ้าง ทว่าทั้งสรรพางค์กายรู้สึกสบายผ่อนคลาย

ยั้งนัก

ถึงกับกล่าวได้นับแต่มีสัมพันธ์เป็นสามีภรรยากับเขาอย่างแท้จริง
นี่จึงเป็นครั้งที่นางรู้สึกดีที่สุด

"เมื่อครู่สุขใจหรือไม่"

หลังเมฆเพ็งหยุดเคลื่อน พิรุณเพ็งหยุดพรั่งพรูม เว่ยเซายังคง
โอบกอดเสียวเฉียวเอาไว้ แล้วกระซิบถามซิดริมหูพลางคลอเคลียนาง
ที่อยู่บนหมอน

สาวน้อยเหนื่อยหน่ายไม่ค่อยอยากขยับเขยื้อนกายนักจึงหลับตา
โดยมิได้แยแสเขา ทว่าถัดจากนั้นนางกลับรู้สึกเจ็บแปลบตรงเนื้ออ้อม
ที่สะโพก ที่แท้ก็ถูกฝ่ามือใหญ่ของเว่ยเซापีบแรงๆ ตรงนั้นเข้าที่หนึ่ง

นางเบิกตาขึ้นทันใด เห็นเขากำลังจับจ้องนางอยู่จึงอดไม่ได้ที่จะ
ขบริมฝีปาก อ้อมแอ้มขานรับอ้อมๆ สองคำอย่างคลุมเครือ

เว่ยเซาพลันคลี่ยิ้มกริ่มทันตา เผยสีหน้ากระหยิ่มได้ใจนิดๆ แล้ว
โอบกระชับร่างนุ่มไว้ในอ้อมอกครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงอัน
เรียบเฉย "น้องชายเจ้าดูเหมือนจะมีอคติกับข้า"

เสียวเฉียวชะงักก็พลางสังเกตสีหน้าของเว่ยเซา

สีหน้าของเขาสงบราบเรียบยิ่ง ราวกับเพ็งนึกขึ้นได้จึงเปรยประโยคนี้
กับนางเท่านั้น มองไม่ออกถึงอารมณ์อื่นใด อีกทั้งคำพูดอันเรียบง่าย
เช่นนี้เพียงประโยคเดียวก็ทำให้นางคิดไม่ตกจริงๆ ถึงจุดประสงค์ที่เขา
เอ่ยขึ้นมา นางจึงได้แต่เอ่ยถาม "น้องชายข้าบกรพรงมารยาท ล่วงเกิน
ท่านพี่เข้าไชหรือไม่"

เว่ยเซานิ่งชั่วอึดใจก่อนตอบ "เปล่า"

เสี่ยวเฉียวโลงใจขึ้นเล็กน้อย "ในเมื่อไม่ได้ลวงเกิน ไยท่านพี่จึงกล่าวว่าเรามีอคติต่อท่านเล่า"

เว่ยเซ่าไม่พูดจา

เสี่ยวเฉียวไม่ค่อยเข้าใจว่าเว่ยเซ่าหมายความว่าเช่นไรกันแน่ นางจึงพยายามขบคิดก่อนจะลงซึ่งแจงดุ "น้องชายข้าจะมีอคติต่อท่านได้อย่างไรกัน นี่เป็นเพราะปกติเขาซุกซนทั้งยังที่มั่ว ข้ากลัวว่าเขาอยู่ที่นี่จะทำตัวไม่เหมาะสมจนเป็นที่ขบขันของผู้อื่น จึงกำชับเขาเป็นพิเศษว่าต้องเคร่งครัดมารยาทในทุกเรื่อง ยิ่งไม่อาจพูดเพื่อเจ้ออย่างไม่ว่างปากเช่นยามที่อยู่บ้านต้องมีท่าทางเป็นผู้ใหญ่อยู่ทุกเมื่อ เขาเชื่อฟังคำกำชับของข้า อยู่ต่อหน้าท่านคงระมัดระวังตัวขึ้นหลายส่วน ถึงได้ทำให้ท่านเข้าใจผิดกระมัง"

ฟังจบเว่ยเซ่ามองนางแล้วทำเพียงคลี้ม ดูเหมือนจะปล่อยผ่านหัวข้อสนทนานี้ไปแล้ว เขาเปลี่ยนมามีมือม้วนพันเส้นผมยาวของนางกับนิ้วมือ ม้วนเล่นอยู่ชั่วครู่ก็คล้ายนี้ก็จะได้อีกจึงเอ่ยขึ้น "เกาป้อให้ผู้นั้นจากไปหรือยัง"

แก้มข้างหนึ่งของเสี่ยวเฉียวขบแนบอยู่กับแก้มอกแกร่งขณะพริ้มตาตอบ "จากไปตั้งแต่เมื่อเดือนก่อนแล้ว ตอนนั้นเคยมากล่าวอำลาถึงที่จวน ท่านอย่ายังให้เขาเข้าพบด้วย"

เว่ยเซ่าแค้นเสียดังฮี "แล้วเจ้าตอบรับให้เขาเป็นผู้นำทางพาไปชมอักษรสลักบนผาที่เมืองฮั่นจงในวันหลังด้วยหรือไม่"

เสี่ยวเฉียวถูกวาจาอันไร้ที่มาของเขาทำตะลึงงัน นึกอยู่ครู่ใหญ่กว่าจะนึกที่มากออก ดูเหมือนวันนั้นเกาเหิงจะเคยพูดประโยคหนึ่งขณะสนทนาสัพเพเหระกับนางในวิหารเจ้าแม่หวังหมู่ ยามนั้นเว่ยเซ่า

มาถึงพอดี คงจะถูกเขาได้ยินเข้า ผ่านไปเนิ่นนานแล้วเขายังอุตส่าห์จดจำได้อีก สวณ้อยอดไม่ได้ที่จะรู้สึกขบขันอยู่บ้าง "วันนั้นเพียงแค่พูดไปเรื่อยเปื่อย ท่านยังจริงจังอีกหรือ"

ชายหนุ่มได้ฝ่ามือซ้ำๆ ไปบนเรือนร่างอันเรียบลื่นดูชวนใหม่ ของภรรยาซึ่งยังคงมิได้สวมอาภรณ์กลับคืน พลังประชิดใบหน้ามาเอ๋ยที่ข้างหูนาง "อักษรสลักบนผาที่วัดวินเหมินเมืองอันจงนั้นเขียนขึ้นในราชวงศ์ก่อน ไม่ธรรมดาเลยจริงๆ ทว่าน่าเสียดายที่บัดนี้เมืองอันจงยังอยู่ในมือของเว่ยเจิ้งกิง หากเจ้าอยากชื่นชมจริงๆ รอไว้วันหน้าข้ายึดอันจงได้เมื่อไรจะสกัดอักษรที่อยู่บนผาทั้งแถบแล้วขนย้ายกลับจวนมาให้เจ้าดูจนกว่าจะพอใจ"

เสี่ยวเฉียวหลุดเสียงหัวเราะพรีด ยื่นมือหยิกแขนเขาที่หนึ่ง "ผู้ใดต้องการให้ท่านเผาพิณดัมกระเรียน* ทำเรื่องบ่อนทำลายสิ่งดีงามเยี่ยงนั้นกันเล่า! หากข้าอยากดูจริงๆ วันหน้าก็จะไปดูด้วยตนเอง!"

เว่ยเซ่าเล็กคิ้ว "เจ้านึกว่าข้าเป็นแค่นักรบที่รู้จักแต่ฆ่าแกงหรืออย่างไร ข้าเริ่มเล่าเรียนตั้งแต่ห้าขวบ พอเจ็ดขวบก็หัดวาดภาพแล้ว ตอนนั้นข้ากับพี่เว่ยเหยียนกราบท่านเมิ่งผู้เคยเป็นบัณฑิตเอกแห่งไท่เสวียถึงยี่สิบปีเป็นอาจารย์ 'เมิ่งแดนเหนือชำนาญภาพวาด จางแดนใต้สันทัดอักษร' ชนชั้นเช่นเกาเหิงไหนเลยจะเทียบเทียมกับท่านเมิ่งและท่านจางได้ เจ้าน่าจะเคยได้ยินชื่อเสียงของเมิ่งแดนเหนือบ้างกระมัง"

เสี่ยวเฉียวกลั้นหัวเราะ เอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง "เป็นข้าเองที่เสียมารยาทที่แท้ท่านก็เป็นคนประเภทคมในฝัก หากรู้เช่นนั้นแต่แรก ภาพฝาผนัง

* เผาพิณดัมกระเรียน เป็นสำนวนเปรียบถึงการทำลายสิ่งของสวยงาม ทำให้เสียของ เหมือนกับการนำพิณไปเผาเป็นฟืนเพื่อต้มนกกระเรียนนำมากิน

ที่วิหารเจ้าแม่หวังหมู่ก็น่าจะรบกวนท่านโหวให้ไปวาดด้วยตนเองแล้ว ไม่น่าจะเป็นที่เลื่องลือไปจนถึงชนรุ่นหลัง สร้างชื่อให้กับนักวาดภาพ ก็เป็นไปได้!"

เว่ยเซ่าเอ๋ยบนยืม "เจ้านึกว่าข้ากำลังหลอกเจ้ากระมัง ข้าหัดอยู่ สองสามปี รู้สึกไม่ค่อยน่าสนใจจึงหยุดเรียนไปก่อน พี่เว่ยเหียนเรียน นานกว่าข้า วาดภาพคนได้ยอดเยี่ยมเสียล่ะ เพียงแต่ยามนี้มีน้อยคน ที่จะรู้เท่านั้นเอง ในห้องหนังสือของข้ายังเก็บผลงานหลายภาพที่ข้า ฝึกวาดในตอนนั้นอยู่ หากเจ้าไม่เชื่อ ข้าจะหยิบมาให้เจ้าดู"

เสี่ยวเฉียวผลัดไล่เขาไม่หยุดมือ "ดีสิ ท่านไปหยิบมาเลย ให้ข้า ได้ยลฝีมือวาดภาพอันล้ำเลิศในอดีตของท่านโหวดูสักหน่อย" นาง ยืมน้อยยืมใหญ่ เอ่ยเร่งรัดไม่ขาดปาก

นี่เป็นครั้งแรกที่เว่ยเซ่าเห็นนางเผยอาการว่าเริงเช่นนี้ต่อหน้าเขา ความงามสดใสในคิ้วตาก็จะใช้น้ำหมึกวาดออกมาได้ ครั้นถูกนาง ผลักหัวไหล่ กระตุกก็คล้ายดังเบาลงสองตำลึง ไหนเลยยังจะอดกลั้น ต่อการยั่วยุได้ไหว เว่ยเซ่ารีบพลิกกายกระโดดจากเตียงลงพื้น สวมเสื้อ พलगกล่าว "รอประเดี๋ยว ข้าจะไปหยิบมาให้เจ้าดู! ไม่ใช่ข้ายกยอตนเองนะ ตอนนั้นท่านเมิ่งยังชมว่าข้ามีพรสวรรค์ แต่ข้าไม่อดทนเรียนเองถึงได้ เลิกล้มไปก่อน! แม้ตอนนี้ข้าไม่อาจจับพู่กันวาดภาพได้ แต่เรื่องดูอักษร หรือภาพวาดว่าดีหรือแย่งยังสามารถจำแนกได้อยู่!"

เสี่ยวเฉียวพู่ร่างบนหมอน สองมือกุมเป็นหมัดหนุนรองปลายคาง ยิ้มละไมมองดูเขาคลุมเครือตัวในอย่างลวกๆ รับร้อนออกจากประตูห้องไป สาวน้อยอยู่บนเตียงตามลำพัง นึกถึงสีหน้าของเว่ยเซ่าที่เมื่อครู่ยกหาง

ตนเองว่ารู้จักอักษรภาพวาดก็ยิ่งรู้สึกขบขัน นางพลิกตัวหนึ่งตลบ
ดึงผ้าห่มขึ้นปิดหน้า หัวเราะคิกคักอยู่คนเดียว

เสี่ยวเจี๋ยวรออยู่ครู่หนึ่ง คิดว่าเว่ยเซ้าน่าจะหิบบภาพกลับมาแล้ว
ทว่ายังไม่เห็นเขากลับมาเสียที่จิ้งชักเริ่มสงสัย ขณะคิดจะไปดูเองสักหน่อย
ว่าเขาทำอันใดอยู่กันแน่ นางก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นที่หน้าประตู เมื่อแรก
นึกว่าเป็นเว่ยเซ้า ครั้นฟังดูอีกครั้งกลับไม่ใช่ จากนั้นประตูก็ถูกผลักเปิด
เห็นหญิงรับใช้อาวุโสผู้หนึ่งเดินเข้ามาค่อมกายแจ้งว่านายท่านให้มาเชิญ
นางไปที่ห้องหนังสือด้วยตนเอง

เมื่อเสี่ยวเจี๋ยวสวมเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้วก็หันหน้าเข้าหาคั่นช่อง
สางเรือนผมที่แผ่สยายด้วยนิ้วมือเพียงลวกๆ ก่อนจะใช้แถบผ้าผูกไว้
หลวมๆ ให้ผมทิ้งตัวอยู่หลังศีรษะ

เสี่ยวเจี๋ยวเดินออกมาแล้วมุ่งหน้าไปยังห้องหนังสือทันที พอมา
ถึงหน้าประตูที่จับไว้ก็ผลักเปิดเข้าไป เห็นเว่ยเซ้ายืนหันหลังให้นาง
อยู่หน้าชั้นวางของทรงผืนงักทิศตะวันตกจึงยิ้มกล่าว "มีเซ้าท่านบอกว่า
จะหิบบภาพมาให้ข้าดูหรือ ไยกลายเป็นให้ข้า..."

เว่ยเซ้าหันหน้ามาช้าๆ เสี่ยวเจี๋ยวตะลึงงันเล็กน้อย รอยยิ้มบน
ดวงหน้าแข็งค้าง

นางมองเห็นใบหน้าอันเย็นชาของเขา สายตาทั้งคู่ที่ทอดมามอง
ไม่ออกแม้เพียงเศษเสี้ยวของความละมุนละไม ต่างจากท่าทีในห้องนอน
เมื่อครู่ก่อนราวกับคนละคน เหมือนจู่ๆ ถูกสลับเปลี่ยนใบหน้าก็ไม่ปาน

เสี่ยวเจี๋ยวลังเลเล็กน้อย เก็บซ่อนรอยยิ้มบนใบหน้า สุดท้ายยังคง
ก้าวข้ามธรณีประตูห้องหนังสือเข้าไป เดินไปหาเขาหลายก้าวแล้วถาม

หยิ่งเชิง "เมื่อครู่ท่านพี่เรียกข้ามาหรือ"

เว่ยเซ้ามองนางอยู่ชั่วครู่ก่อนจะเอ่ยเสียงเยียบเย็น "เจ้าเคยจะต้องกล่องไบนี่ของข้าหรือไม่"

เสี่ยวเฉียวชำเลื่องมองไปที่ช่องลิ้นชัก

เขากำลังหมายถึงเรื่องเมื่อหลายวันก่อนตอนที่จะไปเมืองจ้าวแล้วลืมนำหนังสือไม้ไผ่ม้วนหนึ่งไปด้วยจึงส่งคนย้อนมาเอากระมัง ตอนนั้นนางเข้ามาในห้องหนังสือแล้วยังใจไม่อยู่เคยหยิบกล่องไบนั่นขึ้นมาดูจริงๆ

นางจำได้ว่าตนเองวางคั่นเช่นเดิมแล้ว กลับมานึกเลยว่าเช่นนี้เขาก็ยังมองร่องรอยออกว่ากล่องเคยถูกหยิบ ในใจสาวน้อยพลันสำนึกเสียใจสุดแสน เสียใจที่วันนั้นตนไม่น่าเพิกเฉยต่อคำเตือนตั้งแต่แรกของเขา ผลสุดท้ายตอนนี้จึงกลายเป็นการหาเรื่องใส่ตัว

เสี่ยวเฉียวหุบตาลง กล่าวเสียงแผ่ว "เป็นความผิดของข้าจริงๆ วันที่ท่านส่งคนกลับมาเอาหนังสือไม้ไผ่ ตอนข้าเข้ามามองเห็นกล่องโดยบังเอิญ ด้วยความใคร่รู้ชั่วขณะจึงหยิบขึ้นมาหนึ่ง..."

นางรู้สึกละอายใจต่อการกระทำของตนยิ่งนัก ดวงหน้าจึงร้อนผ่าวนิดๆ

"แต่...ท่านวางใจได้ ข้าไม่เคยเปิดกล่องแม้แต่หน่อย..." นางสูดหายใจเข้าก่อนจะเอ่ยเสริม

"เกรงว่าเจ้าคงเปิดไม่ออกมากกว่ากระมัง" เว่ยเซ้าตบหนางอย่างเย็นชา

เสี่ยวเฉียวตะลึงงันก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเขา เห็นแววตาของอีกฝ่ายเย็นเฉียบดุจน้ำแข็ง คล้ายซ่อนแวววังเกียจอยู่ในนั้นด้วยราวๆ

เสี่ยวเฉียวไม่ได้เห็นเขาเผยแววตาเช่นนั้นกับนางมาพักใหญ่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้นชั่วครู่ก่อนทั้งสองยังพูดคุยหวานชื่นกันอยู่ด้วยซ้ำ จู่ๆ ท่าทีของเขาก็กลับกลายเป็นเช่นในอดีต นางไม่ได้เตรียมใจไว้สักนิดจึงตะลึงงันอย่างไม่อาจควบคุม ได้แต่มองเขาอยู่เช่นนั้น ชั่วครู่หลังจากครองสติได้ สายตาของนางก็ทอดมองไปยังกล่องใบนั้นถึงค่อยพบว่าบนสลักที่เป็นตารางเก้าช่องเกิดรอยขีดขีดเด่นชัดเพิ่มขึ้นมาหลายเส้น คล้ายถูกใครใช้เครื่องมือจำพวกใบมีดฝืนงัดเปิดด้วยกำลัง ทว่าเพราะเปิดไม่ออก ถึงได้เลิกล้มไป

เสี่ยวเฉียวตระหนกดู รีบเอ่ยชี้แจงในทันที "ข้ายอมรับว่าตอนนั้น ขยับกล่องใบนี้จริง แต่ไม่ทันไรก็วางคืนที่เดิมแล้ว ข้าไม่เคยแตะต้อง สลักตารางเก้าช่องนี้แน่นอน ยิ่งไม่เคยคิดอยากทำลายสลัก!"

เว่ยเซ่าเอ่ยเสียงเย็นเยียบ "ในห้องหนังสือของข้านอกจากเจ้า ยังจะมีผู้ใดเข้าออกได้ตามใจอีก ข้าจำได้ว่าวันแรกที่เจ้ามาถึงจวน ข้าก็เคยบอกเจ้าแล้วว่าอย่าได้แตะต้องของสิ่งนี้! เหตุใดเจ้ายังทำอีก เห็นที่ข้าจะใจดีกับเจ้ามากเกินไปแล้ว!"

เสี่ยวเฉียวกล่าวพร้อมสีหน้าที่เริ่มเปลี่ยนเป็นซีดขาว "ข้าไม่ดีเอง ไม่ควรเพิกเฉยต่อคำเตือนของท่านไปแตะต้องกล่อง ข้ารู้ตัวว่าผิด แต่ข้ายังยืนยันประโยคเดิม ตอนนั้นข้าแค่หยิบขึ้นมาแล้วก็รีบวางคืน ส่วนสลักถูกใครทำจนอยู่ในสภาพเช่นนี้ข้าไม่รู้จริงๆ"

เว่ยเซ่าจับจ้องนางพร้อมหัวคิ้วที่ขมวดแน่น จากนั้นก็เดินผ่านข้างกายนางไปผลักประตูเปิดแล้วก้าวออกจากห้องหนังสือโดยไม่เหลียวหลัง รอยนัยเสียงฝีเท้าของเขาค่อยๆ เคลื่อนไกลจนเงียบหายจากการ

ได้ยินแล้ว เสียวเฉียวถึงหันหลังไปซ้ำๆ เห็นประตูสองบานของห้องหนังสือ
เปิดอ้ากว้าง สีแห่งรัตติกาลเบี่ยงนอกมิดวงเวง หน้าประตูแว้งกว้างเปล่า
บนพื้นมีเพียงเงาอันมืดหม่นที่แสงเทียนทาบทอออกมา

หัวใจของเสียวเฉียวเต้นรัวไม่น้อย แผ่นหลังหลังเหวี่ยงเย็นช้านางๆ
สองขาารวกับอ่อนปวกเปียกสิ้นแรงจะยืนอยู่บ้าง สุดท้ายนางจึงพุงกาย
กับชั้นวางของ ค่อยๆ นั่งลงบนตั่งตัวหนึ่งที่อยู่ใกล้เคียง เหม่อลอย
อยู่เพียงลำพัง

ผ่านไปสักพักเสียงฝีเท้าระลอกหนึ่งก็ดังขึ้น มีคนก้าวข้ามธรณีประตู
เข้ามาอย่างรวดเร็ว

เสียวเฉียวหันหน้าไปก็เห็นขุนเหนียงเดินเข้ามาแล้ว

ขุนเหนียงเดินตรงมาถึงเบื้องหน้าเสียวเฉียวแล้วนั่งยองลง ประคอง
สองแขนของสาวน้อยพร้อมเผยสีหน้าเป็นกังวล "เกิดเรื่องอันใดขึ้นเจ้าคะ
เดิมที่ยังดีอยู่แท้ๆ เมื่อครุ่นายท่านกลับไปทีห้อง บ่าวเห็นสีหน้าของเขา
ไม่สู้ดี สวมเสื้อผ้าเสร็จก็เดินออกไปไม่พูดสักครึ่งประโยค นายหญิงก็นั่ง
อยู่ที่นั่นคนเดียว ที่แท้เกิดเรื่องใดขึ้นกันแน่"

นางกุมมือเสียวเฉียวแล้วอุทานด้วยความตระหนก

"ไยมือของท่านเย็นเฉียบเพียงนี้เล่า รีบตามบ่าวกลับห้องเร็วเจ้าคะ!"

เสียวเฉียวสงบใจได้แล้วจึงชักมือตนเองออก ยืนขึ้นกล่าวด้วยสีหน้า
เป็นปกติ "ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตรอก แค่เข้าใจผิดเล็กน้อยเท่านั้น"

ขุนเหนียงเป็นคนสนิทของตน เสียวเฉียวยอมไม่ปิดบังอีกฝ่าย
บอกเล่าสาเหตุที่ไปยั่วโทสะเว่ยเซ่าให้อีกฝ่ายฟังรอบหนึ่ง

ขุนเหนียงตื่นตระหนก "นายหญิงบอกว่าไม่เคยเปิดสลักก็ยอมจะ

"ไม่เคย! แล้วที่นายท่านไม่เชื่อจนออกไปอย่างโกรธเกรี้ยวเช่นนี้ก็จะทำ
อย่างไรดีเจ้าคะ!"

"หลายวันนี่เรือนประจิมของพวกเรามีคนนอกเข้าออกหรือไม่"

"หลายวันก่อนบ่าวอยู่ที่นี้ตลอด ไม่พบเห็นคนนอกเข้าออกแต่อย่างใด
มีก็แต่วันนี้ที่บ่าวตามนายหญิงไปวัดจีนหลงเป็นเพื่อนสูหยินผู้เฒ่า"
ขุนเหียงขมวดคิ้ว "นายหญิงกลับห้องก่อนนะเจ้าคะ ไม่ต้องเป็นกังวล
บ่าวจะไปสอบถามคนอื่นประเดี๋ยวนี้ นายหญิงรอฟังข่าวจากบ่าวเป็นพอ"

เสี่ยวเจียวผิงกวีระชะ นางกลับห้องนอนด้วยตนเองโดยไม่ต้องให้
ขุนเหียงประคอง

เว่ยเซ่าเดินออกจากเรือนประจิมไปนอกจวน จากนั้นสั่งคนจูงม้ามา
ตนเองพลิกกายขึ้นม้าเพื่อจะไปยังจวนว่าการ

สายลมยามราตรีโชยปะทะใบหน้า หน้าผากซึ่งเดิมที่ร้อนผ่าวด้วยความ
โมโหถึงค้อยทุเลาลง ท่าทางของบุตรีสกุลเฉียวขณะชี้แจงต่อเขา
ในห้องหนังสือเมื่อครู่ผู้ดั้นเบี่ยงหน้าสายตาไม่หยุดหย่อน

ปกติยามที่นางสนทนากับเขามักหลุบดวงตา ทำให้เขาไม่อาจเห็น
ชัดเจนกว่าที่แท้ในแววตาของนางเก็บซ่อนสิ่งใดอยู่ ทว่าเมื่อครู่ขณะที่นาง
แก้ต่างให้ตนเอง ดวงตาทั้งคู่กลับสบดวงตาเขาตั้งแต่ต้นจนจบ ไม่มีลังเล
หลบหลีก หรือปกปิดความกระสับกระส่ายแม้แต่น้อย

พูดอีกอย่างคือเขามองไม่เห็นว่าเป็นแววตาของนางมีแววลังเล
หลบหลีก หรือปกปิด

ถ้าเช่นนั้นก็มีความเป็นไปได้เพียงสองอย่าง หนึ่งคือนางซำซอง

การไปปดถึงขั้นที่ตัวเขายังไม่อาจจับพิรุณในแววตาของนางได้สักนิด
สองก็คือนางไม่เคยจัดทำลายสลักตารางเก่าช่องจริง ๆ

หากว่าเป็นประการแรก บุตรีสกุลเดียวผู้นั้นก็ลุ่มลึกเกินไป เจ้าแผนการ
น่ากลัวนัก

ทว่าหากเป็นประการที่สอง...

จิตใจของเว่ยเซ้าพลันสับสนว่ารุ่น รู้สึกทั้งรุ่มร้อนทั้งอึดอัดอย่างที่สุด
เมื่อใกล้ถึงหน้าประตูจวนว่าการ ชายหนุ่มก็หยุดม้าแล้วหันหัวม้า
ย้อนกลับมาที่จวนสกุลเว่ย ทว่าเมื่อเดินเข้าประตูมุ่งสู่ด้านในมาจนถึง
ปากทางแยกก็ชะงักฝีเท้า ทอดตามองไปยังทิศทางของเรือนบูรพา
ปราดหนึ่งแล้วหมุนกายก้าวยาวๆ ตรงไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<http://store.jamsai.com/9786160623723.html>